

கலை
நிலக்கிய
மாது
சந்திகை

184

கார்த்திகை 2022

100/-

ஐஞ்சலி

பீரதம் ஆச்சரியர் : க.பரணீதரன்

ஜிஃப்ரி ஹாசன்
எம்.எம்.ஜெயசீலன்
இன்பமகன்
உயிரோவியன்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா
கோகிலா மகேந்திரன்
ஶ்ரீநங்கன்
சிவ.ஆளூரன்
மலரன்னை
வள்ளியம்மை சுப்பிரமணியம்
த.ஜெயசீலன்
ருஸ்னா நவாஸ்
ஈழக்கவி
என்.நிலவிந்தன்
சி.ஜெயசங்கர்
பொத்துவில் இஸ்மட்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
சேரன்
இரண்டாம் விசுவாமித்திரன்
கனிவுமதி

கலை லெக்கிய மாத சஞ்சிகை

2022 - கார்த்திகை

சிறுகதைகள்

- ஸ்ரீரங்கன் - 12
சிவ. ஆளுரன் - 18
மலரண்னை - 21
வள்ளியம்மை சுப்பிரமணியம் - 35

கவிதைகள்

- த. ஜெயச்சௌல் - 09
ருஸ்னாநவாஸ் - 20
ஸழக்கவி - 20
என். நிலவிந்தன் - 34
சி. ஜெயசங்கர் - 34
பொத்துவில் இஸ்மட் - 34
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 40

நால் விமர்சனம்

- சேரன் - 31
இரண்டாம் விசுவாமித்திரன் - 39

உள் ஓவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

லெக்கியமும் தயிழில் லெக்கிய வரலாறும்
சிவத்தம்பியியல் நோக்கு
ஜிஃப்ரி ஹாசன் - 03

கோ.நடேசும்யரின் சுயசரிதம் :

எனது வாழ்க்கையின் நோக்கம்
எம்.எம்.ஜெயச்சௌல் - 14

கேட்டுநூம் உண்டோர் உறுதி பொன்னியின் செல்வன்
திரைப்படம் பொதுவெளியில் திறந்துள்ள விவாதக்களம்
இன்பமகன் - 24

உயிரோவியன் பக்கங்கள்... 1 - 29

தொல்கதைகளை மீளச் சொல்லும் கலைநுட்பம்
பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா - 32

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 10

கோகிலா மகேந்திரன் - 36

ஜீவந்தி

2022 கார்த்திகை தூம் - 184

பிரதம ஆசிரியர்

க.புரணீதூரன்

துகை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துக்கீந்தன்
ப.விள்ளைவுத்தீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமனீந்தரை ஒலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கக.

அலோசகர் :

திரு.கி.நட்ராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இசுசஞ்சிகயில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்படையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தனிரீதி - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 3000/-

மென்தாரு - \$ 100U.S

மணியோடாரை

அல்லவும் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி (கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் தியா ஓடை
ஒழு நீர் தன்னை மாண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னாம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- மாரதிதாசன்-

புத்தக நேசிப்பும் வாழ்க்கைச் செலவும் நூல்களும்

அழுத்தைப் பொறுத்த வரையில் பல நூல் பிரியர்கள் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள். வாசிப்பினால் அறிவினைப் பெற்றவர்களே நம் தமிழர்கள். வாசித்து அதன் மூலம் படைப்பில் ஏற்பட்ட ஆர்வம் காரணமாகவே பலர் எழுத்தாளர்களாக உருவாகினார்கள். பல்வேறு வகையான நூல்களையும் மிகக் குறைந்த விலையில் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கூழல் இலங்கையில் இருந்தது. அச்சுச் செலவு கூட ஏனைய நூடுகளை விட இலங்கையில் மிகக்குறைவாகவே இருந்தது. ஆனால் இன்று ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக அச்சு செலவு உயர்ந்துள்ளதுண் நூல்களின் விலை அதிகரித்துள்ளது. 200.00 - 300.00 வரை விற்கப்பட்ட புத்தகங்கள் 500.00 - 600.00 வரை உயர்வு கண்டுள்ளது. இந்தியாவில் இருந்து வெளிவரும் இந்தியப் புத்தகங்களின் விலை 3.75 மடங்கு - 4 மடங்கு வரை இது வரைகாலமும் விற்கக்கப்பட்டு வந்தது. தற்போது 8 மடங்காக மாரியுள்ளது. புத்தகப் பிரியர்கள் இந்த விலையேற்றம் காரணமாக மிகுந்த சிரமங்களை எதிர் கொள்கிறார்கள். நூல்களை இறக்கமதி செய்யும் பெரிய புத்தகக் கடைகள் கூட என்ன செய்வது எனத் தெரியாது தவிக்கிறார்கள். புத்தகங்களை கொள்வனவு செய்யவே அதிக பணம் தேவை. விலையேற்றம் காரணமாக விரைவாக விற்பனையும் இடம்பெறாது. இதன் காரணமாக புத்தக இறக்குமதி குறைந்துள்ளது. இவ்வாறான நெருக்கடியான காலத்திலும் மக்களுக்கு சலுகைகளை, கழிவுகளை வழங்கி “எங்கட புத்தகங்கள்”, “தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் -நூறு பூக்கள் மலர்டும், புத்தகப் பண்பாட்டுப் பேரவை, மற்றும் கிழக்கில் இருந்து சிராஜ் முன்னெடுப்பில் சில கண்காட்சிகளும் விற்பனையும் இடம்பெற்று வருகின்றமை பாராட்டிற்குரியது. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களை புத்தகப் பிரியர்கள் சரியாக பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நூலகங்கள், பாடசாலைகள் இவ்வாறான கண்காட்சி களை சரியாகப் பயன்படுத்தி நூல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நூலகங்கள் சரிவர இயங்கினால் வாசகர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கும். வாசிப்பில் ஆர்வம் ஏற்பட்டால் மாணவர்களது சிந்தனை கண்ட கண்ட இடங்களுக்கும் அலையாது; நேரான மனப்பாங்கு ஏற்படும்; கெட்ட சிந்தனைகள் ஏற்படாது. வாசிப்பினால் ஒரு மனிதன் பூரண அறிவைப் பெறுவதுடன் நல்ல பழக்க வழக்கங்களையும் பெற்றுக் கொள்கின்றான். வாசிப்பில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய கடப்பாடு நூலகங்களுக்கும், பாடசாலைகளுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் இருக்கின்றது. நூல்களின் விலைகளை கண்டு பயம் கொள்ளாது, வாங்க முடியாத புத்தகங்களை நூலகங்கள் மூலமாவது பெற்று வாசிக்க முயல வேண்டும்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவந்தி கிடைக்கும் ஒடாக்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செடித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
4. பண்டாரவன்னியன் புத்தகாலை - வவுனியா
5. அ.யேசுராசா
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
5. பரணீ புத்தகக்கூடம் - நல்லியடி
9. நா.நவராஜ்

ஞெலக்கியமும் தமிழில் ஞெலக்கிய வரலாறும் சிவத்தும்பியியல் நோக்கு

ஜிஃப்ரி ஹாசன்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தமிழ்ப் புலமைத்துவப் பரப்பில் தன்னை சிந்தனையாளராகவும், சமூக, இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளராகவும், விமர்சகராகவும் நிலை நிறுத்திக் கொண்டவர். பண் பாட்டுச்-சமூகவியல், மார்க்ஸிசம், மற்றும் வரலாறு போன்ற துறைகளில் அவருக்கிருந்த ஆழமான ஈடுபாடும் அது சார்ந்த நுண் ணோக்குமே அவரது இலக்கியம் பற்றிய நோக்கின் அடித்தளமாக அமைந்தன. சமூகவியல், பண் பாட்டியல், அரசியல், தத்துவம், வரலாறு, இலக்கியம் போன்றன ஒன் று க் கொன் று தாக் கம் ஏற்படுத்துபவை. இவையனைத்தும் ஒருங்கிணைந்துதான் அவரது இலக்கிய வரலாறு பற்றிய கண்ணோட்டத்தை உருவாக்கின. அவர் எப்போதும் இலக்கியத்தை மிக அடிப்படையான சமூக பண்பாட்டு இயக்கமாகவே கருதி வந்தார். இலக்கிய வரலாறு எனும் தொடர் குறித்த அவரது விரிந்த நோக்கே தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய அவரது புதுமையான பார்வை முன்வைக்கப்படக் காரணமாக அமைந்தது.

பண் பாட்டுத் தளத்தில் இலக்கியத்தை வைத்துப் பார்ப்பதன் மூலமே இலக்கிய வரலாற்றை அதன் முழுமையான உள்ளடக்கத் தோடு புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பது சிவத்தம்பியின் நம்பிக்கையாக இருந்தது. இலக்கியம் குறித்த வெறும் துண்டுத் துணிக்கையான வரைவிலக்கணங்கள் மீதன்றி அதன் உண்மையான சமூகப் பெறுமானத்தை மையப்படுத்திய அதாவது இலக்கியத்தின் பயன்பாட்டை யும், நடைமுறையையும் பிரதிபலிக்க

கக்கூடிய வரைவிலக்கணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கியத்தை புரிந்துகொள்ளவும், விளக்கவும் அவர் முயன்றார். அந்த அடிப்படையான நோக்கிலிருந்துதான் இலக்கிய வரலாற்றை சரியாக பார்க்கவும், புரிந்துகொள்ளவும் முடியும் என்று அவர் கருதினார்.

இலக்கியத்தை வரையறுப்பதற்கு சிவத்தம்பி கிடேய்க், எல்.சி. ஸெந்றல், மரியா குரிஞ்சையன் மற்றும் ரொபர்ட் வெய்மன் போன்ற மேல்நாட்டு அறிஞர்களின் இலக்கியத்தை மிகச் சாரமாக வரைவிலக்கணப்படுத்தும் வரைவிலக்கணங்கள் மீதே சார்ந்திருந்தார்.

“இலக்கியம் என்பது, நாம் மனிதர்களாகத் தொடர்ந்திருப்பதற்கு அல்லது போதுமானாவு மனிதர்களாக இருப்பதற்கு வேண்டிய மிக முக்கியமான உண்மைகளை

அறிந்து கொள்வதற்கான, பிறிதொன்றினை இட்டு நிரப்பி விட முடியாத ஓர் அறிவுமுறை என்று கூறுவேண்” எனும் எல்.சி. நெற்றின் வரைவிலக்கணத்தை எடுத்தாரும் சிவத் தம்பி இந்தத் தளத்திலிருந்துதான் இலக்கியத்தின் சமூகத்தன்மையையும் அதன் பரப்பெல்லையையும் விரி வாக்கிக் கொள்கிறார். இலக்கியம் குறித்து நெற்சோடு ஒரு கருத்தியல் ஏற்பை பகிர்ந்து கொள்ளும் அவர், இலக்கியம் என்பது நாம் போதுமானளவு மனிதத்தன்மை உடையவர்களாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய உன்மைகளை அறிந்துகொள்வதற்கான, மற்றொன்றினால் இட்டு நிரப்பிவிட முடியாத அறிவுமுறைமைதான் என ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

“இலக்கியப் படைப்புகள், சமூக மனிதனை அவனது உயிர்கள், வாழ்க்கையின் பல்வேறு கொலத்துடன், அவனது உணர்வுக்கும் சிந்தனைக்குமுள் முரண்பாடுகளுடன், சமூகத்துடனான அவனது உறவுகளுடன் அவனது அகவாழ்க்கையையும், புறநடத்தைகளையும் சித்தரிக்கின்றது. இவற்றிலிருந்து நாம் தனிமனிதனுக்கும் அவனது வாழ்க்கையில் வரலாற்று நிலைமைக்குமுள்ள இணைப்புகளை, அவனது சமூகச் சூழ்நிலையின் பண்பைக் காட்டும் வரலாற்றுப் புலவெளித் தோற்றத்தை, கருத்துகளின் போராட்டங்களை, சமூக மோதுதல்களை, உய்த்தறிந்துகொள்கிறோம்” என்று கூறும் மரியா குரிஞ்சையின் இலக்கியம் குறித்த நோக்கோடும் சிவத்தம்பியின் இலக்கிய நோக்கு உடன்பட்டுப் போகிறது. இலக்கியம் பண்பாட்டுவயமானது என்பதோடு அது பண்பாட்டை உருவாக்கவும் செய்கிறது. அதேநேரம் சமூக சிந்தனைக்கான கருவியாகவும் இலக்கியம் இருக்கிறது என்று சிவத்தம்பி கருதிய தாலேயே இந்த இணக்கம் நிகழ்கிறது.

இலக்கிய வரலாறு பற்றிய சிவத்தம்பியின் கருத்தியலைத் தீர்மானித்த மிக முக்கிய வரைவிலக்கணம் டேவிட் கிரேய்க் கூடையைதாகும். இலக்கியம் பற்றி அவர் முன்வைக்கும் நீண்ட விளக்கம் இலக்கியம் குறித்து சிவத்தம்பி கொண்டிருந்த மன ஒன்றிப்பை மிகச்சிறப்பாக முன்வைக்கிறது. கிரேய்க்கின் அந்த விளக்கம்தான் சிவத்தம்பியின் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய கண்ணோட்டத்தை முழுமையாகப் பிரதிபலிப்பது போல உள்ளது. கிரேய்க் கூறுகிறார் -

“வரலாற்றில் தொழிற்படும் ஆழ வேளுநிய சக்திகள் - வாழ்க்கை முறை பற்றிச் சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளிடையே நடக்கும் போராட்டங்கள் வாழ்க்கை முறையை மாற்றியமைக்கின்றன. அதாவது வாழ்வதற்கென மக்கள் ஒழுங்குபட்டு உழைக்கும் பொழுது தோன்றும் மக்கள் உறவுகள் மாற்றியமைக்கப்படுகின்றன. இந்த மாற்றமைப்படுத்தி தொடர்பு முறை மயமைப்புக்கள் தோன்றுவதற்கு இடமளிக்கும். இவற்றினாடியாக, சொல்லால் வெளியிடப்படுவதான இலக்கியம் தோன்றும். அது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட இடத்தில் வாழும் மக்களின் புதிய வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறுவதாக அமையும்”.

கிரேய்க்கின் இந்த விளக்கம் சிவத்தம்பியை கவரவதற்கான காரணம், இலக்கியத்தின் சாரமாக மனித வாழ்வின் பல்வேறு பகுக்கங்களினது உறவிலிருந்தும், முரணிலிருந்தும் உருவாகி வரும் ஒரு பண்பாட்டு இயக்கத்தை அவர் முன்னிறுத்துவதேயாகும். சிவத்தம்பியின் இலக்கியம் குறித்த இந்த நிலைப்பாட்டி விருந்தே அவரது இலக்கிய வரலாறு பற்றிய பார்வையும் உருவாகி வருகிறது.

சிவத்தம்பியின் இலக்கிய வரலாறு குறித்த பார்வைக்கு அடித்தளமாக அமைந்த மற்றுமொரு இலக்கிய வரைவிலக்கணம் ரொபர்ட் வெய்மன் உடையது. இலக்கியம் குறித்து வெய்மன் முன்வைக்கும் பின்வரும் விளக்கம் சிவத்தம்பியின் இலக்கிய வரலாற்று நோக்கின் பின்புலமாக அமைந்தது.

“ஒரு கலாசிறங்கியானது ஒரு புறத்தில் அது தோன்றிய காலத்தின் உற்பத்தியாகும். அக்காலத்தின் கண்ணாடியாகும். அதனை ஆக்கியோனும், அதன் முதலாம் வாசகரும் எந்த சமூகத்துக்குரியோராக இருந்தனரோ அந்தச் சமூகத்தின் வரலாற்றுப் பிரதிபலிப்பாகும். மறுபறும், அதனைக் காலத்தின் உற்பத்திப் பொருளாக மாத்திரம் கொள்ளாது அந்தக் காலத்தையே உற்பத்தி செய்வதாக, கடந்த காலத்தின் கண்ணாடியாக மாத்திரமல்லாது வருங்காலத்துக்கான விளக்கமாகவும் கொள்ள வேண்டும்”

சிவத்தம்பியும் இலக்கிய வரலாறும்

சிவத்தம்பி தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிந்தனையையும் அதன் பண்பாட்டையும் வரலாற்று ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ள முயன்று வந்த ஒருவர். வரலாறு மீது அவருக் கிருந்த ஆழ்ந்த வாசிப்பும், புலமையும், பன்னாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் பணியாற்றிக் கிடைத்த அனுபவங்களும் மேலும் தமிழ்ச் சமூகம் குறித்து அந்தத் துறைசார்ந்து இருந்த வெற்றிடமும் அவரை அதிகம் அந்தத் துறையில் இயங்கத் தூண்டின. பண்டைய சமூகத்திலிருந்து நவீன சமூகம் வரை தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ் நாடகம், சினிமா என அவரது விரிந்த வரலாற்றுப் பார்வையை அவர் ஆழமாக காலக்கிரம அடிப்படையில் முன்வைத்திருக்கிறார். இன்று தமிழ்ச் சிந்தனை மரபை கால ஒழுங்கில் புரிந்துகொள்வதற்கான மிக முக்கிய ஆய்வுகளாக அவை உள்ளன.

இலக்கிய வரலாறு மற்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு குறித்த தனது பார்வையை *Literary History in Tamil- A Historiographical Analysis* எனும் நூலில் சிவத்தம்பி முன்வைத்தார். இந்நூல் பின்னர் தமிழில் இலக்கிய வரலாறு என தமிழில் வெளிவந்தது. இந்நூலில் அவர் பிரதான மாக விவாதிப்பது தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றை விடவும் அதுவரை எழுதப்பட்டிருந்த தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றெழுத்தியல் பற்றித்தான். பொதுவாக இலக்கிய வரலாற்றினை தனியே இலக்கியத்தின் வரலாறாக சிவத்தம்பி நோக்குவதில்லை. இலக்கிய வழி (சமூக) வரலாறு என நோக்குவதே சரி என்பது அவர் நிலைப்பாடாக இருந்தது. அதற்கான பிரதான காரணம் மேலே சொன்னது போல் இலக்கியத்தின் மைய உள்ளே சமூகம்தான் என்ற அவரது கண்ணோட்டமே.

“ஒரு நாட்டினது அன்றேல் ஒரு மொழிக்கூட்டத்தினரின் வரலாற்றை அவர்களது இலக்கியத்தின் வழியாகப் பார்க்கும் பயில் துறையை *literary history* என்பர். ஒரு நாட்டின் அன்றேல் ஒரு கூட்டத்தினரின் பொருளாதார முயற்சிகள் வழியாக (உற்பத்தி, விரியோகம், நுகர்வு) அவர்தம் வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுவது எவ்வாறு பொருளாதார வரலாறு எனக் குறிப்பிடப்படுகிறதோ, அதேபோல் இலக்கியத்தைக் கொண்டு நாட்டினது அல்லது மொழிக்கூட்டத்தினது வரலாற்றைக் கண்டறியும் முறைமையை “விற்றற்றி ஹிஸ்ட்ரி” என்பர். இந்தவகையில் *literary history* என்பதை “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” என்று சொல்வதே பொருந்தும் என்பது புணர்கிறது”

(தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, கா.சிவத்தம்பி, பக். 20)

உண்மையில் தமிழ்ச் சூழலில், இலக்கியத்தின் வரலாறே இலக்கிய வரலாறாக புரிந்துகொள்ளப்பட்டும் பயிலப்பட்டும் வந்தது. இலக்கியத்தின் வரலாறும் (history of literature) இலக்கிய வரலாறும் (literary history) ஒன்றில் என்பதை அவர் மிக ஆழமான ஆதாரங்களைக் கொண்டு நிறுவினார். அதாவது இந்தியாவின் வரலாறு இந்திய வரலாறு என அழைக்கப்பட்டது போலவே இலக்கியத்தின் வரலாறு, இலக்கிய வரலாறு என அழைக்கப்படுகிறது என்கிறார். நம் இலக்கிய ஆய்வுச் சூழலில், எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பது தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறாகவே (History of literature) இருந்தது. உண்மையில் அது ஒரு சமூகத்தின் இலக்கியப் பண்பாட்டின் முழுமையான வரலாறாக ஒருபோதும் அமையவில்லை என சிவத்தம்பி கருதினார். அதற்கான மாற்று வரலாற்று அனுகுமுறை ஒன்றையும் அவர் கட்டியெழுப்பினார். அதுவே தமிழில் இலக்கிய வரலாறு (literary history) ஆகும். அவரது இந்த நுணுக்கமான ஆய்வுப் பார்வை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையில் நிதானித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு வரலாற்றுப் பண்பாட்டுக் கண்டுபிடிப்பு அல்லது ஒரு புதிய திறப்பு எனலாம். ஆனால் அது எந்தளவு தமிழ்ப் புலமைச் சூழலில் அதிர்வை ஏற்படுத்தியது என்பது பூடகமாகவே இருக்கிறது.

மேலும் இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் இலக்கியத்தின் வரலாற்றுக்குமான முக்கிய வேறுபாடுகள் பற்றி சிவத்தம்பி சொல்கிறார். ஒரு சமூகத்தின் மதம் பற்றியோ, விளையாட்டுகள் பற்றியோ படிப்பது போன்று அந்த சமூகத்தின் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் படித்துக் கொள்ளலாம். அதாவது குறிப்பிட்ட அந்த இலக்கியம் எவ்வாறு தோன்றியது, எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்தது, அவ்விலக்கிய வளர்ச்சியில் இடம்பெறும் இலக்கிய வடிவங்களின் தோற்றும், வளர்ச்சி, தேய்வு எவ்வாறு அமைந்தன என்பது பற்றி இலக்கியத்தின் வரலாற்றிலே அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் இந்த இலக்கியத்தின் வரலாறு, ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை அதன் இலக்கியங்கொண்டு அறியும் வரலாற்று முறைமையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். மாறாக, இலக்கிய வரலாற்றினாடாக ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றையே ஆராய்கின்ற, புரிந்துகொள்கின்ற ஒரு முழுமையான வரலாற்று அறிதல் முறையைக் கொண்டதே இலக்கிய வரலாறாகும் (literary history). அதாவது இலக்கிய வழி ஒரு சமூகத்தின் நாட்டின் வரலாற்றை நோக்குவதாகும்.

அதனால் இலக்கிய வரலாறு எனும் தொடர் “இலக்கிய வழி வரலாறு” மற்றும் “இலக்கியங்கொண்டு வரலாற்றை அறிதல்” ஆகிய இரு கருதுகோள்களை தன்னுள் அடக்கி இருப்பதாக சிவத்தம்பி சொல்கிறார். இதனை மேலும் சுருக்கமாக விளங்கிக் கொள்வதானால், இலக்கியத்தின் வரலாறு என்பது ஒரு சமூகத்தின் குறிப்பிட்டகால இலக்கிய வடிவங்களையும், அதன் போக்குகளையும் பதிவு செய்த வரலாறாகும், இலக்கிய வரலாறு என்பது இலக்கியத்தின் வழியே ஒரு காலகட்ட சமூகத்தின் மொத்தப் பண்பாட்டு இயக்கத்தையும் பதிவு செய்துள்ள வரலாற்றுப் பதிவாகும் என புரிந்து கொள்ளலாம். எனினும் இலக்கிய வரலாற்றினை அறிந்து கொள்வதற்கு இலக்கியத்தின் வரலாறே அடிப்படையாக அமைவதாகச் சொல்கிறார். அதனால்,

இலக்கியத்தின் வரலாறு எழுதப்பட்டிருத்தல் மிகவும் அவசியமான ஒன்று என்பதை வலியுறுத்துகிறார். “இலக்கியத்தின் வரலாற்றினை ஜயந்திரிபற அறிந்துகொள்ளாமல் இலக்கிய வழி வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள முடியாது” (தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, கா.சிவத்தம்பி, பக.22)

சிவத்தம்பியின் நோக்குப்படி பார்த்தால், இலக்கிய வரலாறு என்பது இலக்கியத்துக்கு அப்பாலான புலமைசார் விடயங்கள் குறித்தும் கவனம் செலுத்துகிறது. இந்த இடத்தில் அவர் இலக்கிய வரலாற்றை சமூக வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகவே காண்கிறார். இந்தப் பார்வை குறைபாடுடையதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இலக்கியம் மனித வாழ்வை அதன் சிந்தனையை அதன் எழுச்சியை, வீழ்ச்சியை, அதன் பண்பாட்டுக் கண்டுபிடிப்புகளை, பொருளியல் முறைகளை எல்லாம் உடனடியாகப் பதிவு செய்து கொள்கிறது. அந்தவகையில், அது மிக முக்கிய வரலாற்று மூலாதாரமாகவும் வரலாற்றினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிவோம். சிவத்தம்பி கூறும் இலக்கிய வரலாறைப்பதும் இத்தகைய சமூக வரலாற்றை இலக்கியத்தின் வழி கண்டறிவது தான்.

“இலக்கிய உருவாக்கம் இல்லாது எந்தவொரு சமூகமும் உருவாக்கம் பெற்றுவிட்டதாகக் கொள்ள முடியாது. சமூக உருவாக்கத்துக்கு இலக்கிய உருவாக்கம் ஓர் அங்கமாகும்”

(தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, கா.சிவத்தம்பி, பக.30)

சிவத்தம்பியும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றெழுத்தியலும்

இதுவரை எழுதப்பட்டிருக்கும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று எழுத்தியல் பற்றி கவனம் செலுத்தும் சிவத்தம்பி இந்த வரலாறுகளின் பின்னணியை ஆராய்வதன் மூலம் அவற்றின் சரிகளையும், சரிவுகளையும் எடுத்துக் காட்டினார். தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கான தேவை பற்றிய பிரக்ஞை அத்துடன் அந்த வரலாறுகள் எழுதப்பட்ட கல்விநிலைப் பின்னணி என்பன தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறை எழுதுவதில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. குறிப்பாக தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்று எழுத்தியலுக்கான தேவையையும், பிரக்ஞையையும் காலனித்துவத்தினால் உருவான மேல்நாட்டுமயவாக்கம்தான் உடனடியாகத் தூண்டியது. தமிழ் மொழியும் அதன் பண்பாடும், இலக்கியமும் காலனிய தழவில் புறக்கணிப்புக்குள்ளான போது அதனைத் தூக்கி நிறுத்தும் பொறுப்பை தமிழ் அறிஞர்கள், படைப்பாளிகள் சமந்து கொண்டு செயற்பட்டனர். அந்தப் பின்னணியிலிருந்து தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறு எழுதப்படலாயிற்று. காலனித்துவ எதிர்ப்பு மன நிலையிலிருந்து அவசரமாக ஆற்றப்பட்ட ஒரு பணியாக அதன் தொடக்கம் இருந்தது. அதனால் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பல விடுபடல்களை கொண்டிருந்ததோடு, அதன் முழுப்பரிமாணத்துடன் எழுதப்படவில்லை. இந்தக் குறைபாட்டைக் கண்டறிந்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்கான மாற்றை சிவத்தம்பி வலியுறுத்தினார்.

“உண்மையில் இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிய பிரக்ஞை தமிழ்த் தேசிய கிணப் பிரக்ஞையின் காரணமாகவும் அதன் அளவீடாகவும் அமைந்திருந்தது. ஆனால் இந்த பிரக்ஞை ஏற்பட்ட காலகட்டத்தினை (அதாவது 19ம் நூ.ஆ.பிற்பகுதி, 20 பதாம் நூ.ஆ. முற்பகுதியினை) எடுத்துக் கொண்டு, தமிழில் இலக்கிய வரலாற்றாய்வின் தொடக்கமாக அக்காலகட்டத்தையே

கொள்வதென்பது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பெரிதும் ஜோப்பியமய நோக்குடையதாக்குவதாகும்”

(தமிழில் இலக்கியவரலாறு, கா.சிவத்தமிப்பக்.60)

தமிழ் இலக்கியத்தை கால அடிப்படையில் பகுத்து ஒவ்வொரு காலப்பகுத்து அவதானிக்கும் சிவத்தமிப்பி எப்படி அந்தந்தக் காலப்பகுத்தியின் தமிழ்ப் பண்பாடு, இலக்கியம் என்பன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றேழுத்தியலுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டது. அல்லது விட்டு விடப்பட்டது போன்றவற்றை நுண்மையாக முன்வைக்கும் பாங்கை தமிழில் இலக்கிய வரலாறு நூலில் காண முடிகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதான உள்ளடக்கம் சார்ந்து அதன் வரலாற்றை சிவத்தமிப்பி பின்வருமாறு கால அடிப்படையில் பகுத்துக் கொள்கிறார்.

1. 1700க்கு முற்பட்ட காலம்
 2. 1700-1835
 3. 1835-1929
 4. 1930க்குப் பின்வரும் காலம்
- (அ) 1930-1950
(ஆ) 1950-.....

தமிழ் நாட்டு புலமை வாழ்க்கை மரபில் 18ம் நூற்றாண்டிலேயே மாற்றம் தொடாங்குவதாக சிவத்தமிப்பு குறிப்பிடுகிறார். 18ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அதாவது 1700 க்கு முன்னர், இல்லாத்தின் வருகையைத் தவிர தமிழின் இந்தியத் தன்மையை மறுதலிக்கத்தக்க எந்த சக்தியும் தொழிற்படவில்லை என்கிறார். அதுகால வரையான தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினை இந்தியப் பண்பாட்டின் முழுமையை நிறைவு செய்யும் அங்கங் களாக விளங்கும் இந்துக் கனும், சமணர் கனும், பெளத்தர்களும் பரஸ்பரச் செல்வாக்குகள் மூலம் உருவாக்கி இருந்தனர். இல்லாம் கூட வணக்க வழிபாடு களுக்கு அப்பால் தமிழ் வாழ்க்கை மரபைச் சார்ந்தே செயற்பட்டனர் என்கிற எண்ணம் சிவத்தமிப்பிக்குள்ளது.

18ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே தமிழ்க் கத்தோலிக்க இலக்கியமும் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்துடன் கலந்து வரலாறாக உருப்பெறத் தொடங்கியது. இதற்கு வீரமாழனிவரின் வருகையே முக்கிய பங்காற்றியதாக சிவத்தமிப்பி சொல்வார். 18ம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டுக்கு புரட்டஸ்தாந்திகளின் வருகை இரண்டு விதங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது எனக் கூறுகிறார் சிவத்தமிப்பி.

“முதலாவதாக, விவர்கள் மூலமே மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் பின்னர் தோன்றிய சமூகத்தினை புதிய முறையில் நோக்குகின்ற ஜோப்பிய மனோபாவங்கள் தமிழுக்குள் வந்து சேர்கின்றன. இரண்டாவதாக புரட்டஸ்தாந்தம் முற்றிலும் எழுத தறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு மதம் என்ற வகையில், தமிழ் நாட்டில், “அச்சுப் பண்பாட்டைப் பெருமளவில் ஆரம்பித்து வைப்பதற்கு விவர்கள் காரணர் ஆகின்றார்கள். புரட்டஸ்தாந்தி கள் மதமாற்றத்தைக் கல்வியுடன் இணைத்தனர். அவர்கள் கல்வி முறை அச்சுத்த பாடப்புத்தகங்களை அடிப்படையாக்க கொண்டது”.

(தமிழில் இலக்கியவரலாறு, கா.சிவத்தமிப்பக்.66).

1835 ஆம் ஆண்டுதான் அச்சுயன்திரத்தை உடைமையாக வைத்திருப்பதற்கான சுதந்திரம் சுதேகிகளுக்கு திறந்து விடப்பட்டது. இந்த நிலைமையும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், அதன் விரிவாகக்கத்திலும் பெரும் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளது. இந்த சுதந்திரம்தான்

1835க்குப் பின்னர் பழைய தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் முதன் முதலாக அச்சிடப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை வழங்கின. இதனாலேயே சிவத்தமிப்பி இந்த ஆண்டை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய காலமாக பகுத்துக் கொள்கிறார்.

இந்தவகையில் பார்த்தால், 18ம் நூற்றாண்டானது தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரே தன்மையாக இருந்த தொடர்புடைமை நீங்கி வேறு பண்பாடுகளும் கலந்த ஒரு தன்மையைப் பெறுகின்ற ஒரு காலகட்டமாக விளங்குகிறது எனச் சொல்ல முடியும்.

சிவத்தமிப்பும் தமிழ் இலக்கியத்தை இந்துமயப்படுத்தலும்

மொழியும் மதமும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று உருவானதல்ல. இரண்டும் வெவ்வேறானவை. ஆனால் மொழியின் வழியே மதமும், மதத்தின் வழியே மொழியும் பரவலடைந்திருக்கிறது. தமிழ்ச் சூழலில் குறிப்பாக ஈழத் தமிழர்களிடையே தமிழ்மொழியை சைவ மதப் பாரம்பரியத்தோடு பிணைத்துப் புரிந்துகொள்ளும் போக்கு நிலவுகிறது. தமிழ் என்பதே சைவத்துக்குரியதாகவும், தமிழ் இலக்கியம் சைவப் பாரம்பரியத்திலிருந்து உருவானதாகவும் அவர்கள் என்னுகின்றனர். தமிழ் ஒரு மொழி என்ற வகையில் அதன் தோற்றுமும், இயக்கமும் சைவத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இரண்டும் தோன்றிய காலமும், தழுவும், இடமும் கூட வேறு பட்டவைதான். இடைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு அரசர்களால் தங்களது அரசியல் தேவைகளுக்காகவே தமிழின் பாரம்பரியமாக சைவம் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்த நிலைமை திட்டமிட்டே தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சமணம், பௌத்தம், கிறஸ்தவம், இல்லாம் என மற்ற மதங்களும் தமிழைப் பயன்படுத்தி, தமிழ்மொழி வழி தங்களது பண்பாட்டு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பேணி வளர்த்தெடுத்தது போன்றே சைவமும், வைஷ்ணவமும் தமிழ் வழியே தங்களை வெளிப்படுத்தின. அதனால் தமிழ் மொழியை தனியே எந்த மதமும் உரிமை கொண்டாட முடியாது. மாறாக உலகத் தமிழர்களின் (அவர்கள் வெவ்வேறு மதங்களைப் பின்பற்றுகிற போதிலும்) பாரம்பரியமும் அடையாளமாக தமிழே இருந்து வருகிறது. மதத்துக்கு இதில் இரண்டாம் இடம்தான்.

தமிழை இந்துமயப்படுத்தவின் விளைவால், இந்துக்கள் அல்லாத தமிழர்கள் தமிழை தங்களின் உணர்வுபூர்வமான மொழி என்று உணரத் தவறு கின்றனர். இது உண்மையில் பாமரத்தனமானதாகும். தமிழ் மொழியும், அதன் இலக்கியங்களும் ஒரு மதத்துக்குரியதோ, அல்லது ஒரு மத அடித்தளத்தைக் கொண்டதோ அல்ல. தமிழ் எந்த மதத்தவராக இருந்தாலும் அதனைப் பாரம்பரியமாக தங்களின் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இனங்களுக்கு வேறு பெயர்கள் வழங்கப்பட்டாலும் அடிப்படையில் தமிழ் பேசுவோர் தமிழ் மூலத்திலிருந்து வந்த தமிழர்கள்தான். தமிழர்கள் யாரும் வெள்ளையர்களோ, நீக்ரோக்களோ, சீனர்களோ, அரபிகளோ, பார்சீகர்களோ அல்ல, முத்த தமிழின் வாரிசுகள்தான். அதன் வளர்ச்சிக்கு பங்காற்றுவர்கள் தான் என்ற உண்மைபுரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்.

வரலாற்றில் தமிழ் மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் இந்துமயப்படுத்தப்பட்டதன் அரசியல் பின்னணியை

சிவத்தம்பி தெளிவாக முன்வைக்கிறார். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எவ்வாறு தமிழ்ச் சமூக வரலாறாக உருக்கொள்கிறது என்பதையும் தெளிவுபடுத்தும் அவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றெழுத்தியலை (Historiography) அதன் சமூகப் பண்பாட்டுத்தளத்தில் பொருத்தி வைத்து விளக்குகிறார். தமிழ் இலக்கியம் என்பது பல்வேறு பண்பாடுகளின் கலவையாக, பல்வேறு பண்பாடுகள் இடைவெட்டும் களமாக தன்னை விரித்துக்கொண்டு ஒரு சமூக பண்பாட்டு பதிவாக வரலாற்றில் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இந்த உண்மையை மறைக்கும் உள்நோக்குடன் வரலாற்றின் ஒரு கட்டத்தில் சில சக்திகள் முயன்றன. தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பின் வரலாற்றுக்குப் பின்னால் எத்தகைய அரசியல் தொழிற்பட்டது? யாரெல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டனர், யாரெல்லாம் மய்யத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டனர் என்ற பார்வையை ஆய்வுரிதியாக சிவத்தம்பி வெளிப்படுத்துகிறார். ஒரு புதிய தமிழ் இலக்கிய வாசகனுக்கு இந்தப் பார்வை புதிதானது, புதிய சாளரங் களைத் திறக்கக்கூடியது. அவர் எழுதுகிறார்-

“இலக்கியப் பார்ம்பரியம் பற்றிய பிரக்ஞானானது இன்றி யமையாத வகையில், அவ்விலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்த குழுமத்தின் கடந்தகால நடவடிக்கை பற்றிய பிரக்ஞானமாகும். அந்த இலக்கியப் பழைய பற்றிய சிரத்தை, அக்குழுமத்தின் வரலாறோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு முயற்சியாகவே கொள்ளப்படல் வேண்டும்”

(தமிழில் இலக்கியவரலாறு, கா.சிவத்தம்பி.பக்.67)

சங்க காலத்திலிருந்து சமகாலம் வரைக்கும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றெழுத்தியலின் மீது கவனங்களேலுத்தும் சிவத்தம்பி அவற்றின் பலம், பலவீனம் குறித்தும் விரிவாக உரையாடுகிறார். பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களைத் தொகுத்ததில் தமிழ்நாட்டு மன்னர்களின் அரசியலுக்கும், அரசியல் நிலைப்பாடுகளுக்கும் ஒரு பங்கிருந்தது. அதனை சங்க கால பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களின் உள்ளடக்கத்திலும், தொகுப்பாக்கத்திலும் காண முடிகிறது. இத்தொகுப்பு நடவடிக்கைகளில் மன்னர்கள் காட்டியுள்ள ஆர்வமானது, இதற்கு ஒரு சமூக- அரசியல் இயைபு, அன்றேல் தேவை இருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. எழுத்தறிவு பரவாத அரசு நிறுவனம் முளைவிடும் கால கட்டங்களில் (வீரயுகம் என்பது இத்தகையதொரு கால கட்டமேயாகும்) பாடுநர் (பாணர்) பாடல்கள் அரசுவம்சா வழியை நிலைநிறுத்துவதற்கும், மன்னின் ஆட்சியை சட்ட அதிகார வன்மையுடையதாக்குவதற்கும் பயன் படுத்தப்பட்டது. (தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, கா.சிவத்தம்பி)

சங்க கால இலக்கியத்தின் தொகுப்பு முயற்சிகள் கூட சங்க காலத்தின் இறுதிக் காலப்பகுதியிலேயே, நீலகண்ட சாஸ்திரியின் உத்தேசப்படி கி.பி. 250 லேயே தொகுக்கப்பட்டிருக்கும். பாடுநர் காலத்துக்குரிய இப்பாடல்களைத் தொகுத்தது அதற்கு முன்னிருந்த காலத்து இலக்கியத் தேட்டத்தை நிலைபேறுடைய தாக்கி, அதன் மூலம் மன்னர் பரம்பரைகளின் தொடர்ச்சியை நிச்சயப்படுத்துவதற்காக இருக்கலாம். புறத்தினைக்குரியவற்றுள் மூவேந்தருக்குரிய பாடல்களே முதனிலைப்பட தொகுக்கப்பட்டிருப்பதனை புற நானுற்றின் அமைப்பிலிருந்தும், பதிற்றுப்பத்திலிருந்தும் கண்டு கொள்ளலாம் என்கிறார் சிவத்தம்பி. எனவே

இந்தத் தொகுப்பு குறித்து மிக அடிப்படையான கேள்விகளை எழுப்பும் அவர் அதன் முழுமையான அரசியல் பரிமாணத்தை இந்த ஆய்வில் ஆழமாகத் தொடுகிறார். “எந்த மூலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இத்தொகுப்பினைச் செய்தனர்?” என்ற அவரது கேள்வி இந்தத் தொகுப்பின் அரசியல் அடிப்படையைதெளிவாகச் சொல்கிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் பன்முகத்தன்மை நீக்கம் செய்யப்பட்டு ஓற்றை அடையாளத்துக்குள் அதனைக் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகள் தொடக்க காலத்தில் அரசியல் மற்றும் மத நோக்கம் கருதி செய்யப் பட்டது. இந்து சமயத்தின் செல்வாக்குடன் தமிழ் இலக்கியத்தை ஒற்றைப் பரிமாணமாக நிறுவுவதற்கான முயற்சிகள் அவை. பாண்டிய, பல்லவ மன்னர்களால் தங்களது அரசியல் இருப்பின் தேவை கருதி அவை சாதிக்கப்பட்டன. தமிழ் இலக்கியத்தில் சமணத்தின் இருப்பை கேள்விக்குள்ளாக்குதல் அல்லது மறுப்பதற்கான செயல்பாடாக அப்போது அது தொடங்கப்பட்டது.

அடுத்து தமிழ் இலக்கியத்தை இந்துமயமயப்படுத்துவதன் ஒரு முயற்சியாகவே சிவத்தம்பி முச்சங்கங்கள் பற்றிய கட்டுக்கதையைக் கருதுகிறார். முச்சங்கங்கம் பற்றிய ஜதீகத்தை ஆராயும் அவர் அது தொடர்பான தனது ஜயங்களையும், ஆய்வுப் பார்வைகளையும் தமிழ்ச் சூழலில் நேர்மையாகப் பதிவுசெய்கிறார். முச்சங்கங்கள் மூன்றுமே மதுரையிலேயே காணப்பட்டன. பின்னர் மதுரை இந்துக்களின் புனிதத் தலங்களுள் ஒன்றாக ஆகியதை நாம் அறிவோம். முதற் சங்கத்தில் பங்கு கொண்டோர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் புலவர்களின் பெயர்களும் கூட இந்துத் தெய்வங்கள் சிலவற்றின் பெயர்களாக இருப்பதாக சிவத்தம்பி சொல்கிறார். இதிலிருந்தே வரலாற்றின் சார்பியத்தன்மையை அறிய முடியும். இந்த ஜதீகக் கதைகளில் வரும் அகத்தியர் பற்றிய கருத்துகள் சமண நோக்குடைய அற இலக்கியங்கள் தமிழில் ஆழமான செல்வாக்கைப் பெற்ற பின்னரே எழுப்பி விடப்பட்டவை என்றே சிவத்தம்பி கருதுகிறார்.

“பக்தி இயக்கத்தின் முன்னணியில் நின்ற சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் ஆகிய ஒரு பகுதியினருமே தமிழ் என்பது சைவத்துக்கு அல்லது வைஷ்ணவத்துக்குத்தான் உரியது எனக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும், திருஞான சம்பந்தர், திருமாங்கை ஆழ்வார் போன்றவர்கள் சமணத்தை குரோத்துதுடன் எதிர்த்தனர் என்பதையும் நாம் மனாங்காளால் வேண்டும்”

(தமிழில் இலக்கியவரலாறு, கா.சிவத்தம்பி)

இப்பின் னணியிலேயே இறையனார் அகப் பொருள் உரையாசிரியரின் தெளிநிலையான இந்துச் சார்பினை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இறையனார் களவியலுரையிலே தரப்பட்டுள்ள சங்கம் பற்றிய கட்டுக்கதை தமிழை இந்துமயப்படுத்துவதற்கான, முக்கியமாக அதனைச் சைவ மரபின் ஒரங்கமாக ஆக்குவதற்கான ஒரு முயற்சியேயாகும்.

வெளிப்படையாகச் சமண, பெளத்தச் சார்புள்ள ஒரு நிறுவனத்தினை (“சங்க”த்தினை) எடுத்துக் கொண்டு அதற்கு ஒர் இந்து உருவும் பொருளும் கொடுக்கும் முயற்சியாக இதனைக் காண்கிறார். இந்து மயப்படுத்தலுக்கு அப்பால் அதன் அரசியல்மயப் படுத்தலையும் தெளிவாக்குகிறார். (இவ் ஜதீகக் கதையின் அமைப்பை நோக்கும்போது, அவ்வாச் சங்கங்களின்

காலத்திலே ஆண்ட அரசர்களின் தொகையும் இலக்கிய நடவடிக்கைகளில் (பாட்டுக்கட்டுவதில்) ஈடுபட்ட அரசர்களின் தொகையும் கதையோட்டத்துக்கு அத்துணை முக்கியமானவையல்ல. ஆனால் அதுவே கதையின் ஜீவாதாரமான பகுதியாகக்கப்பட்டுள்ளதை சிவத்தம்பி எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சங்கம் பற்றிய கதை இப்படித் தொடங்குகிறது-
“தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம்
என மூன்று சங்கம் ரீரியனார் பாண்டியர்”

(தமிழில் இலக்கிய வரலாறு. கா. சிவத்தம்பி)

கடவுள்கள் பங்குகொள்ளும் சங்கத்திற்கு ஒர் அரச தளத்தைக் கற்பிப்பதன் மூலம் அப்போது மேற்கிளம்பிய பாண்டிய ஆட்சியை உயர்நிலைப்படுத்துவதற் கான முயற்சியாக சிவத்தம்பி இதனைக் கருதுகிறார். இந்த முச்சங்கம் பற்றிய கதையே தமிழ் இலக்கியத்தை சைவத்தின் வரலாற்றுடன் இணைக்கும் முதல் முயற்சி என்கிறார். இதன் தொடர்ச்சியாக நாயன்மார்கள் தமிழுக்கு சைவச் சித்திரத்தையளித்தனர். இந்த நிலைமைக்கு எதிராக தமிழ் இலக்கியத்தில் தங்களது பாரம்பரியத்தையும் உறுதிப்படுத்த வேண்டிய தேவைக்கு பெளத்தமும் சமனமும் தள்ளப்பட்டன. ஜம்பெருங் காப்பியங்கள், ஜஞ்சிறு காப்பியங்கள் பற்றிய மரபும் தமிழ் இலக்கியத்தின் பெளத்த சமனக்கூறுகளை முதன்மைப் படுத்துவதற்கான முயற்சிகளாக சிவத்தம்பி கருதுகிறார். எந்தவொரு மதமும் தனது இலக்கியப் படைப்புக்கள் வெளிவரும் மொழி மீது தனக்குள்ள உரிமையினை முன் வைக்க வேண்டிய தேவை இருப்பதையும் அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். சிவத்தம்பியின் இந்த ஏற்பு பல்வேறு தரப்பாரின் கூட்டு முயற்சியால் உருவான ஒரு பண்பாட்டு இயக்கத்துக்கு ஒரு மதம் மட்டுமே தனித்து உரிமை அபத்தத்துக்கான மறுப்பாகவும் இருக்கிறது.

18ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றெழுத்தியலை சமூக, பண்பாட்டு, மத, அரசியல் தேவைகளுக்கு இயைபுபடுத்தும் அடுத்த கட்ட நிகழ்ச்சியாக பக்தி இயக்கம் அமைந்தது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழ்நாட்டில் தோண்றிய இராச்சியங்களின் உருவாக்கத்தில் பக்தி இயக்கங்கள் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் அமையப்பெற்ற பல்லவ, பாண்டிய இராச்சியங்கள் இதனால் மிகவும் ஊட்டம் பெற்றிருந்தன. தனித்துவமான பண்பாட்டு இலக்கிய மரபைக் கொண்டிருந்த சமனை பெளத்த சிந்தனைப் பள்ளிகளின் எழுச்சியையும், இருப்புக்கும் இடையூறு செய்த பக்தி இயக்கம் சைவத்துக்கும், வைஷ்ணவத்துக்குமிடையே நல் ஒற்றவைப் பேணுவதிலும் அக்கறை காட்டியது. காலப்போக்கில் பக்தி இயக்கம் வழிபாட்டிடங்களை கற்களால் நிறுவி கோயில்களைத் தோற்று வித்தது. சமனை, பெளத்த துறவிகள் குகைப் பாறைகளையே தங்கள் படுக்கையிடமாகப் பயன் படுத்தி வந்தனர். அதுக்கு மாற்றாகவே இந்த நிலையான வழிபாட்டிடங்களை கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. சோழர்களின் சமூகப்-பொருளாதார அமைப்பின் தொழிற்பாட்டில் கோயில்கள் முக்கிய இடத்தை வகித்தன எனும் நீலகண்ட சாஸ்திரியின் கூற்று இந்த இடத்தில் கவனிக்கத்தக்கது. இதனை வைத்துப் பார்க்கும் போது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சைவமும் வைஷ்ணவமும் மறுபக்கம் சமனமும் பெளத்தமும் தத்தம் செல்வாக்கை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்காக எடுத்துக் கொண்ட பண்பாட்டு மோதுகை தமிழ் நாட்டு மன்னர்களின் அரசியல் அனுசரனை கிடைத்த தரப்பாரின் குரல் ஒங்கவே வழி செய்து கொடுத்திருக்கிறது. அதனையே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று எழுத்தியலும் பிரதிபலிக்கிறது. இந்தப் பின்னணியிலேயே நாயன்மார்களினதும், ஆழ்வார் களினதும் பாடல்களைக் கோவைப்படுத்தவதற் கான தேவை ஏன் ஏற்பட்டது என்பதை இந்தப் புலத்திலிருந்தே நோக்க வேண்டியுள்ளது.

பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் கோயில்களை சீராக முன்னெடுப்பதற்கு தேவார முதலிகளின் தேவாரங்களை கோயில்களில் ஒதுவுதும் அதன் கிரியைகளுள் ஒன்றாக மாறியது. அதேபோன்று கோயில்களில் திருப்பதிகம் பாடும் முறையும் அறிமுகமாயிற்று. இதனால் அவை தெய்வீக இலக்கியம் எனக் கொள்ளப்படலாயிற்று. எனவே இந்தத் தொகுப்பு முயற்சிகள் அரசின் தேவை கருதியே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை சிவத் தம்பி ஆதாரபூர்வமாக நிறுவுகிறார். சைவ, வைணவ அருட்பாக்களும் அரச உதவியுடன் தொகுக்கப்பட்டதாக சிவத்தம்பி சொல்கிறார். அதிலும் வைணத்தைவிட சைவத்துக்கு அரச உதவி அதிகம் கிடைத்ததாக சொல்கிறார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் மற்றொரு மிக முக்கிய நிகழ்ச்சியாக சைவ சித்தாந்த நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டமையை சிவத்தம்பி சொல்கிறார். இவை படைப்பிலக்கியமாகவன்றி கொள்கை விளக்க ஆக்கங்களாக விளங்கின. இந்து சமயத்தின் மெய்யியல் பகுதி யாக இதனை நோக்க முடியும். இச்சாத்திரங்களே பிராமணரல்லாத சைவ மடங்களின் மெய்யியல் அடித்தளமாக விளங்கின என்பது சிவத்தம்பியின் நிலைப் பாடாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அடுத்து முக்கியத் துவம் பெறும் காலகட்டமாக சிவத்தம்பி 18ம் நூற்றாண்டு முதல் 1835 வரையான காலகட்டத்தைக் கருதுகிறார். இது தமிழில் கிறிஸ்தவ இலக்கியம் எழுச்சி கொண்ட காலமாகும். இதற்கு முன்னரே இல்லாமிய இலக்கியங்கள் தமிழில் தோற்றம் பெற்று விட்டன. இது தமிழ் இலக்கிய வெளி என்பது ஒரு பன்முகப் பண்பாட்டுத் தளத்தைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையே உறுதிப்படுத்துகிறது. தமிழின் மத அடையாளம் என்பதும் ஒற்றறைத் தன்மையானதல்ல என்பதும் இதன் மூலம் நிறுபண்மாகிறது. இதனையே சிவத்தம்பி தன் தமிழில் இலக்கி வரலாற்றில் அழுத்திக் கூறி வந்த உண்மையாக இருக்கிறது. *

தணியாத தாகம்

எல்லோரும் தம்மை ஏதோ ஒருவிதத்தில்
எல்லோர்க்கும் நிருபிக்கும்
எத்தனத்தோ டியங்குகிறார்!
ஒருவர் எழுதுகிறார்.
இன்னொருவர் பாடுகிறார்.
ஒருவரோ ஆடுகிறார்.
வேறொருவர் கீறுகிறார்.
ஒருவர் இசைக்கின்றார்.
மற்றொருவர் பேசுகிறார்.
ஒருவர் அணைக்கின்றார்.
பிறரொருவர் அடிக்கின்றார்.
ஒருவர்... எல்லோரும் “அரோகரா”
என்றாக்கையிலே
பெருங்குரலில் “ஜேயோ”என் றலறிக்
கவனமீர்ப்பார்!

எல்லோரும் தம்மை
ஏதோ ஒரு வழியில்
எல்லோக்கும் நிருபிக்கும்
எத்தனத்தோ டியங்குகிறார்!

எல்லோரும் “தாழும் இருக்கின்றோம்
குதிர்க்குள்” என
எல்லோர்க்கும் காட்ட
இயன்றவரை முயல்கின்றார்!
தம்மை நிருபிக்கும்,
தம்மை முன்னிலைப்படுத்தும்,
தம்மைத் தம் பேர் புகழை
மட்டும் எங்கும் முன்னிறுத்தும்,
தம்மை எதோவிதத்தில்
பெரியோர்கள் எனக்காட்டும்,
தம்மைச் சிறப்பானோர் எனச்செப்பும்,
மற்றோர் முன்
தம்மை உயர்ந்தோர்கள் எனச் சொல்லும்,
“முதலுரிமை
தம்மைத்தான் சேர்ந்தது”
என்பதனைச் சாற்றி நின்று...
தம்மேற் தான் முதல் மாலை
தவழ்ந்ததெனப் புளகித்து....
தாம் ஆற்றல் மிக்கவர்கள்;
தாமே திறமையாளர்;
தாமே பல வகையில்
தரத்தில் சிறந்தவர்கள்;
தாம் யார்க்கும் தாழ்ந்தோர் அல்லர்;
என உரைக்க
ஏதோ முறையில்
இடையறாது இயங்குகிறார்!

தாமின்னும் ஓயவில்லை,
தாமின்னும் தேயவில்லை,
தாமின்னும் வீழவில்லை,
தாமின்னும் சாகவில்லை,

த. ஜெயசீலன் கவிதைகள்

தாமின்னும் இருக்கின்றோம்,
தாமின்னும் உயிர்க்கின்றோம்,
தாமின்னும் முயல்கின்றோம்,
தம் சக்தி தீரவில்லை,
தாமின்னும் தோற்கவில்லை,
என்பதனைக் காட்டுதற்கே
மோதுகிறார்!
ஆணவமோ, தன்முனைப்போ,
அகங்காரம்
மமகாரம் தானோ...
அனைவரதும் உள்ளிருந்து
சமயங்கள் சந்தர்ப்பம் பார்த்து இடையறாது இயக்குவது?
உடம்பில் எலும்பு தசை நரம்பும்
இயங்காத போதும்
“தம் இருப்பை; உறுதிசெய்யத்
தயங்காத...;தணியாத தாகம்”
அனைவரையும் இயக்கிடுது!
இவ்வாறு இயக்குவது “யார்- யாது?”
“காலம் நிருபிக்கும் நிஜத்தை”
எனும் மெய்யும்...
காலம் தான் சகலதையும் கணிக்கும்
எனும் தீர்ப்பும்...
யார்க்குப் புரிகிறது?
யதார்த்தம் எவர் எவர்க்கும்
வேம்பாய்க் கசந்தாலும்
வீம்பா குறைகிறது?

கேள்விச் செகிடர்

வானம் அதிர்ந்ததென -இடி
மன்னில் விழுந்ததென
கானம் பிறந்தத்தா -கனல்
கண்ணைப் பறித்தத்தா
ஈனம் களைந்திடவே -எழும்
ஸடில் இசை அதனை
மோனப் பயலிவர்கள் -இரசியார்
முத்தியா கண்டிடுவார்?

அண்டம் நடுநடுங்கி -திசை
அத்தனையும் குலுங்கி
கண்டங்களும் கலங்கி -கடல்
காற்றும் அழும் மலங்கி
விண்ணும் செவிடுபட -முழங்கும்
வீரக் குரல் வணங்கி
மன்னுள்ள போடியர்கள் -கேட்க
வாய்ப்புள்ளதோ விளங்கி?

மண்ணின் புதுமை எழு -வெடிக்கும்
மான இசையதனை
புண்ணினைக் காயவைக்கத் -தடவும்
புனுகு மருந்திசையை
உண்ணத் தெரியாதோர் -சோற்றில்
உடல் வளர்த்திடுவோர்
எண்ணார்; உயிர்ப்புணர்தோர் -அருந்தி
என்றும் மகிழ்ந்திடுப்பர்.

கனவின் சிறகுகள்

சிறகுகட்டி எங்கெங்கோ சென்று வரும் கனவு!
வெறும் காலால் மட்டும்
இவ்வளவு வேகமாக
வெவ்வேறு திசைகட்டு விரைந்தே முடியாது!
அவ்வளவு வேகமாக
அடுத்த அடுத்த நொடி
எவ்கெங்கோ சென்று,
எதையெதையோ கண்டு,
அங்கங்கு சம்பவத்தில்
அப்படியே மழ்கி மீண்டு,
நிஜம்போல எம்மை நினைக்கவைத்து,
விழித்தெழுந்தால்
விசயம் விளங்கவைத்து,
ஏக்கமே மிஞ்சவைத்து,
மறந்தும் தான் போகிறது
மணிமணியாய் வரும் கனவு!
அறுந்து அங்காங்கு அகன்று
சிதைந்த அந்தச்
சிறகுகளைத் தேடுகிறேன்...
அவற்றினது மாதிரியைத்
அறிந்து; அதன் நுட்பம் துணிந்துணர்ந்து;
அதைப்போல
சிறகுகளைப் பூட்டிவிட்டால்
திசை அளக்கும்
நம் நனவு!

காலக் கணிய்பு

எதையெதையும் யாரும் எழுதிவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் இயற்றிவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் இசைத்துவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் இயம்பிவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் படைத்துவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் வரைந்துவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் இரசித்துவிட்டுப் போகட்டும்.
எதையெதையும் யாரும் விமர்சித்தாக்கிழக்கட்டும்.

இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையை எழுதினார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையை இயற்றினார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையை இசைத்தார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையை இயம்பினார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையைப் படைத்தார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையை வரைந்தார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனையை இரசித்தார்கள்?
இன்றுவரை எத்தனைபேர் எத்தனை விமர்சித்தார்கள்?

யாரெதையும் எழுதினாலும்
யாரெதையும் இயற்றினாலும்
யாரெதையும் இசைத்தாலும்
யாரெதையும் இயம்பினாலும்
யாரெதையும் படைத்தாலும்
யாரெதையும் வரைந்தாலும்
யாரெதையும் இரசித்தாலும்
யாரெதை விமர்சித்தாலும்
காலம் எதையெதனைக் கணக்கில் எடுக்கிறதோ
காலம் எதையெதனைக் காக்க நினைக்கிறதோ
காலம் எதையெதனை வாழவைக்க முயல்கிறதோ
காலம் எதையெதனைச் சாக்வதம் ஆக்கிடுதோ
காலத் தராச எதைச் சரியாய்க் கணிக்கிறதோ
அவைமட்டும்...
சாகா வரம்பெற்று வாழ்ந்துயரும்!
அவைமட்டும்...
“மார்க்கண் டேயன்” போல்
இளமை மாறாச்
சிரஞ்சீவியாகவே சீவிக்கும்!
ஏனையவை
அரைகுறையாய்;
வரலாற்றில் சூப்பைகளாய்;
போய் மறையும்!

சுரி தவறு?

தொடுவானம் தாண்டித் தொடர்ந்து விரிந்திருக்கு
கடல்;
சேற்று நாற்றும் கமழ் கரையில்...நின்றபடி
பார்த்தேன்;
அலைகளின் படையெடுப்பு...
“போர் முடிந்து”
யாவரும் களைத்த இந்த
நாட்களிலும் தொடர...
போராட்ட வாழ்வின் புதிரவிழ்க்க முடியாமல்
கட்டு மரங்களில்
காற்றோடும் அலைகளொடும்
முடிமோதி... “பழையபடி”
துடுப்பு - கையால் வலிக்கின்றார்
“எரிபொருள் கிடைக்காது”
இளைத்த இன்றை மீனவர்கள்!
கொக்குகளும் பருந்துகளும்
கடற்காகம் வல்லூரும்
தத்தமது வேலைகளில் மழ்கி இரைதே...
இன்று உயிரைவிட உள்ள,
விதி தீர்த்த,
“குஞ்சு குருமானும்” பெரிய பல மீன்களும்
தம்வாழ்வு விரைவில்
தகரவுள்ள தறியாது
தங்கள் பசிதணிக்கும் முயற்சியிலே
தவித்து நீந்த...
“யார்பக்கம் நியாயம்?
யார்பக்கம் அறும் தர்மம்?
யாரிடம் தவறு?
யார் செய்வ தநியாயம்?”
தீர்ப்புரைக்க முடியாத சிக்கல் குழப்பத்தில்

கையா லாகாத் தனத்தோடு
இக்கவியை
நெய்கிறது என் சொற்கள்.
நிஜம் உயிரை எடுக்கிறது!

நாங்கள்

எங்கு சென்று நம் வாழ்வை உயர்த்துவோம்?
எங்கு சென்று நாம் நிம்மதி காணுவோம்?
எங்கிருந்து எம் மகுடம் கொண்டுவோம்?
எங்கிருந்து எம் பெருமையை நாட்டுவோம்?
எங்கிருந்து யாம் விட்ட புகழ்க்கொடி
எடுத்து ஏற்றுவோம்? “எங்கேம் தனித்துவம்”
“எங்கேம் அடையாளம்” என்றென்று தேடுவோம்?
எம்மை நாம் என்று உண்மையாய்ப் போற்றுவோம்?

ஆயிரம் ஆண்டின் முன்பு இருந்தது
அரசு, அரண்மனை, அத்தானி மண்டபம்,
கோயில்கள், கோட்டை, கொத்தளம், போர்ப்படை,
குன்றிடா...வீரம், ஞானம், பெருஞ்செல்வம்,
ஒய்வி ஸாத உழைப்பு, அற ஆட்சி,
உயிர்ப்புக் காதார மான கலை, இசை,
போயிற்றந்தப் பொற் காலம்... அனைத்தையும்
புதைத்து யாவும் தொலைத்துக் கிடக்கிறோம்.

அடிமை யாதல், யார் யாருக்கோ அஞ்சியே
அடங்குதல், வலியோரிலே தொங்குதல்,
அடி வருடுதல், அஞ்சிப் பிழைத்திடல்,
அற்ப சலுகைக்காய் ஆற்றலை விற்றிடல்,
அடையாளம் என உள்ள அனைத்தையும்
அகற்றல், அவற்றைக் கைக்கொள்ளாமலே..எங்களின்
வடிவழித்தல், அந்தியத்தை சரண்புகல்,
வாழ்வு...என்றின்று நம்பி நலிகிறோம்!

“எம் முன்னோரிடம் யானை இருந்தது...”
என்று ஆர்ப்பமாம்; பூணையும் வைத்திடோம்.
எங்கள் பெருமை, பெருமிதம், சரிதமாய்
இருந்த வற்றைக் “கதையாய்” எழுதுவோம்.
எங்கள் மேன்மையைத் “திரைப்படம்” ஆக்கியே
எப்படி ஆண்டோம் என்ற கணவிலே
எங்கள் நனவைத் தொலைப்போம்; என்றென்றுமே
எமக்குள் நாம் முட்டி மோதுவோம்..நாறுவோம்!

அனையாப் பசி அனல்

மூண்டு வயிற்றில் முளாசிடுது பசிநெருப்பு.
காங்கை அதாற்கிளம்ப
காய்ந்துலரும் வாய், நாவு.
வயிற்றினது ஏக்கம்
“வருமா அமுதம்” என்று
இருக்கையிலே...
நீரும் சில கவளம் சோறும்
வரமானாற் போதுமென்று
யதார்த்தம் புகையதின்று!
அனவு பசிக்குண்டு...
ஆனால் அதைத்தனிக்கும்

அளவுணவுப் பெறுமதி ஆச்ச
ஜந்தாறு பங்கு!
கால்வயிறு அரைவயிறு காண
மிகுதி வெந்து
தோன்றும் ஏரிலில்
குடல்கள் சுருங்கிடுது!
இன்றை வரும்படிக்கு ஏதோ கிடைத்தாலும் இன்றையை விட
நாளை
மடங்கில் விலை எகிற...
“மாறா வரும்படியில்” மீதிச் செலவுகளும்
ஏறி உயர...
உணவுக் களிக்க
காசுபோதாக் காரணத்தால்
அதன் அளவில் போசணையில்
நாளுக்கு நாள் “துண்டு விழும் தொகையும்”
சூடிவர...
“ஏன் தான் வயிற்றைப் படைத்தான்
இறைவன்” என்று
வாடி வதங்கி
வயிறுபோல் முழுஉடலும்
தீயந்து கருகுவதோ
நாளையின் யதார்த்தமாச்ச?
யாரிடுவார் பசிஅனலில் அவி அமுத?
அவர் காலை
தேடிச் சரண்டையத்
திரியுதின்றை வரலாறு!

காலத்தின் கூறு நாள்

இரவினது கர்ப்பத்தில் இருந்து
கிழக்கினிலே
பிறக்கும் பகல் வளர்ந்து
கணமும் பெரிதாகி
அந்தியிலே மூப்படைந்து
அடுக்க சில நொடியில்
நொந்து மரித்து
தொடுவான் சிதை ஏரிந்து
கரைந்து சாம்பலாய்க் கழிகிறது சமுத்திரத்தில்!
மறுபடியும் பகல்... இரவின் கர்ப்பத்தில்
கிழக்கினிலே
பிறக்குமது; இந்தப் பிறப்பும் இறப்பும்தான்
“நாளைன்றும்” மாறிடுது!
நம் வாழ்வை நகர்த்திடுது!

காலத்தைக் கோடிகோடிக் கூறாக்கி
அதனில் ஓவ்வோர்
கூறான நாட்கள்
எம்வாழ்வைக் கொண்டிமுத்து
ஒடிடுது;
“ஓவ்வொருவர்க் கொவ்வொரு எண்ணிக்கைக்”
கூறு நாள் பரிசாகும்!
அதைக்கொண்டு பிறப்பிருந்து
இறப்பு வரைக்கும் எதைச்செய்தோம்
என்பதுதான்
“வரலாறா? அற்பமா?” நம்
வாழ்வென்று பறைசாற்றும்!

“நீ என்னை ஏமாற்றி விட்டாய்”

என்று குரல் எடுத்துக் கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால். அவனால் கத்த முடிய வில்லை. தொண்டைக் குழிக்குள் ஏதோ ஒன்று அகப் பட்டுக் கொண்டதைப் போல் இருந்தது. கண்களில் இருந்து ஒரு துளி கண்ணீர் கூட வரவில்லை. எல்லாம் கைமீறிப் போய்விட்டது என அவனுக்குப் புரிந்தது. அவன் கைகளை இறுகப் பற்றியிருந்த அவளின் கைகளை மெல்ல விடுவித்துக் கொண்டான். படுக்கை அறையில் இருந்து வெளியேறி ஹோலில் உள்ள சாய்மனைக் கதிரையில் வந்து அமர்ந்தான். உள்ளத்தின் படபடப்பு அடங்க வில்லை. ஆனால் அவளோ ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான்.

கதவின் வழியே அவள் கால்கள் இரண்டும் தெரிந்தது. அந்த அழகான பாதங்களை மேலும் அழுக தெரிந்தது. அந்த அழகான பாதங்களை மேலும் அழுக

■ ஸ்ரீரங்கன்

குபீ ரினாஞ்

படுத்தும் அந்த மெட்டிகள் தெரிந்தன.

“இனி அந்த மெட்டியொலியை என்னால் கேட்க முடியுமா? நீதான் என்னை விட்டுப் போகப் போறியே!”

என்று அவன் மனது அழுது வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“வானதி அடி பாதகி என்னை நீ ஏமாற்றி விட்டாய் வாழ்விலும் சாவிலும் உனைப் பிரிய மாட்டேன் என்றவள் தானே நீநே?”

அவன் உள்ளம் உலைக்களம் போல் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன நெஞ்சமுத்தம் உனக்கு? உன்னை மலைபோல் நம்பியிருந்தேனே என்னை நட்டாற்றில் கைவிட்டு விட்டாயே?”

அவனது புலம்பல் அவள் காதில் கேட்கவில்லை. என்றும் இல்லாத அமைதி அவள் முகத்தில். அவனுக்கு அது எரிச்சலைத் தந்தது. பொறாமையாகவும் இருந்தது. பிரமை பிடித்தவன் போல் இருந்தான் அர்ஜன்.

இரவின் மடியில் உலகம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. நிச்பதமாய் கரைந்து கொண்டிருந்தது நேரம். கடிகார மூளை துடிக்கும் சத்தம் இரவின் அமைதியை குலைப்பது போல் இருந்தது. நிமிடங்கள் யுகங்களாய்க் கரைத்து கொண்டிருந்தன. எவ்வளவு நேரம் கழிந்தது என்று அவனுக்குத் தெரியாது. மனதில் ஒரு தீர்மானம் எடுத்தவனாய் தொலைபேசியை அனுகினான்.

“உங் கட அக் கா என்னை ஏமாத் திப் போட்டாள். முடிந்தால் உடனே இப்பவாங்கோ”

மீண்டும் வந்து சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்தான். நீண்ட நெடிய பெருமூச்சு ஒன்று அவளில் இருந்து வெளிப்பட்டது.

வானதி அழுகி அல்ல. அவள் பேரழுகி. ஆர்ப் பாட்டமான் அழுகி அல்ல. அவள் அடக்கமான் அழுகி. அர்ஜன் எப்போ அவளைப் பார்த்தானோ அப்போதே தன் மனதைப் பறி கொடுத்தவன் தான் அன்றில் இருந்து இன்றுவரை அவள் அழுகிற்கு மட்டுமல்ல அன்புக்கும் இவன் அடிமை.

அர்ஜன் ஓர் கொள்கைவாதி. இலட்சியத்துடன் வாழ்பவன். பெண்ணடிமைத்தனத்தை எதிர்ப்பவன். பெண் என்பவரும் ஆனுக்கு நிகரானவள். இரத்தமும் சதையுமுள்ள உணர்வுகளால் மேலிட்ட ஒரு மனிதப் பிறப்பு. அவளுக்கும் தனிப்பட்ட ஆசாபாசங்கள் எதிர் பார்ப்புக்கள் எல்லாம் உண்டு. சீதனக் கொடுமை, கைம்பெண் போன்ற விடயங்களை வலுவாக எதிர்பவன்.

தான் வெறும் வாய்ப்பேச்சக்காரன் அல்ல. அதற்கு செயல்வடிவம் கொடுத்து முன்னுதாரணமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவன். அந்தவகையில் தான் அவன் வானதியைக் கரம்பிடித் தான். உண்மையில் அவள் இளவயதில் வாழ்விழுந்தவள். ஐந்து வயதுப் பையனும் ஒருவயதுப் பெண் குழந்தை யுடனும் அவள் வந்திருந்தாள். அவர்களும் இப்போ இவன் பிள்ளைகள் தான். இவனுக்கென்று பிள்ளைகள் எதுவும் பெறாவிட்டாலும் அவள் பிள்ளைகளை தன் பிள்ளைகளாகத் தத்து எடுத்துக் கொண்டவன். பெரிய தியாகி என்ற நினைப்பு இவனுக்கு. உன் பேர் சொல்ல ஒரு பிள்ளை வேண்டும் என்று பலர் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை.

இவன் அவளைக் கைபிடித்து பதினெட்டு வருடங்களிலா இது நிகழ வேண்டும். அதுவும் அவளுக்கு இப்போ நாற்பத்திமுன்று வயது. பிள்ளைகள் உயர்படிப்பிற்காக

தூர தேசங்களுக்கு சென்ற நிலையில் இது நிகழ்ந்து விட்டது. பிள்ளைகளுக்கு எப்படித் தெரியப்படுத்துவது. இதைக் தாங்கிக் கொள்ள அவர்களால் முடியுமா?

“அடக்டவேன். இதை எப்படித் தெரியப்படுத்துவேன்?”

பதைத்துப் போய் இருந்தான் அர்ஜூன். அவன் மனமோஹன் இருக்கப் பிடிக்காமல் வெளியே உந்தித் தள்ளியது. எழுந்து வெளியே வந்தான். அன்றைய இரவு ஏனோ பயங்கரமாக இருந்தது. நாய்கள் எதையோ பார்த்து தொடர்ச்சியாக குறைத்த வண்ணம் இருந்தன. பக்கத்து வீட்டில் பசுமாடு ஒன்று இடை விடாது கத்திய வண்ணம் இருந்தது. பசிக்காக கத்து கின்றதா அல்லது துணையைத் தேடுகின்றதா என்பதைப் புரியும் நிலையில் அவன் இல்லை.

வானத்தில் விண்மீன்கள் மங்கி மங்கி ஓளிர் வதைப் போல் இருந்தது. நிலவோ இருள் அடர்ந்த முகில் கூட்டத் தினுள் வேகமாகச் சென்று தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டதைப் போல் இருந்தது. இவனுக்கு கற்பனைக் கூடமாகவும் இன்புத்தையும் அள்ளி வழங்கும் நள்ளிரவு வானம் இன்று ஏனோ பயங்கரமானதாக இருந்தது.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்றானோ தெரியாது. வீட்டினுள் ஏதோசத்தும் கேட்டது.

“என்ன சத்தம் அது? ஒருவேளை அவன் எழும்பி இருப்பாரோ?”

என்று அவனது பாவப் பட்ட மனம் எண்ணியது. மீண்டும் வீட்டிடற்குள் வந்த அவன் என்ன நினைத்தானோ தெரியாது வாசற் கதவு இரண்டையும் அகலத் திறந்து வைத்தான். மெல்ல அந்த அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தான். தூக்கம் கலையாத பாவையாய் அவன் படுத்து இருந்தான். அவனது உடல் ஒரு முறை நடுங்கியது. மீண்டும் சாய்மனைக் கதிரையை நிரப்பிக் கொண்டான். சுவர்களில் இவர்களது இளவுத்துப் படங்கள் தொங்கின. நிர்க்கதியாய் நின்ற இவளை பிள்ளைகளுடன் இவன் கொண்டுவந்த நேரம் எடுத்த படங்கள் அவை. அதில் கறுத்த முத்துமணி மாலை அவன் வெள்ளைக் கழுத்தை அலங்கரித்து இருந்தது.

வாழ்விழந்த தனக்கு மறுவாழ்வு தந்த அவனை மனதில் வைத்து பூசித்தவள் தான் வானதி. அவன் முகக் குறிப்பறிந்தே நடக்கத் தெரிந்தவள். முகங் கோணாது இவர்கள் நடாத்தும் வாழ்க்கையில் கோணல் மாணலாய் இன்று??

சிறிது நேரத்தில் மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று வேகமாக வந்து வாசலில் நின்றது.

“என்ன மச்சான்! என்னாச்சு?”

என்று கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள் அவளின் சகோதரர்கள்.

“தன்னுயிர் பிரிந்ததைப் பார்த்தவர் யாருமில்லை. ஆனால் என்னுயிர் பிரிந்ததை நான் பார்த்து நின்றேன்”

என்றான் நடுங்கும் குரலுடன் அர்ஜூன். என்றோ மனதில் பதிந்த பாடல் வரிகள் அவை.

வானதி... என்று கத்திக் கொண்டு அறைக்குள் ஓடினார்கள்.

“வானதி... வானதி...” என்று கத்தினார்கள். நாடி பிடித்துப் பார்த்தார்கள். அவளின் முடிய விழிக்களைத் திறந்து பார்த்தார்கள். கை, கால்களைத் தேய்த்து விட்டுப் பார்த்தார்கள். பாதங்கள் இரண்டும் குளிர்ந்து போய் இருந்தது.

வானதி இறந்து விட்டாள்.

“ஓ.... ஓ....” என்று சத்தமிட்டு அழுதார்கள் அவளின் அன்புச் சகோதரர்கள்.

“மச்சான்! வானதி குன்ன நடந்தது”

என்று உடன் பிறந்தோர் அழுதனர்.

இரு கைகளையும் விரித்துக் காட்டினான் அர்ஜூன். காலை ஆறு மணியாகிவிட்டது. நடுஹோலில் கட்டில் போட்டு அவளை வளத்தினார்கள். பெண்கள் அவளுக்கு நல்ல புடைவை ஒன்றை உடுத்தி விட்டார்கள். பொட்டு வைத்தார்கள். அவளின் ஒளி மங்கவில்லை. ஆனால் இவனின் ஒளி மங்கவிட்டது.

“மச்சான் எழும்புங்க போய்க் குளித்துவிட்டு நல்ல உடுப்பாய் போட்டுக்கொண்டு வாங்க. ஆக்கள் வாற நேரம் என்றான்” மைத்துனன்.

ஜடம் போல் எழுந்து சென்று அவள் அருகில் நின்றான். கிஞ்சித்தும் அவள் இவனைப் பார்க்கவில்லை. என்னவென்று கூட கேட்கவில்லை. மனமோ வானதி.... வானதி.. என்று விசும்பல் எடுத்து அழுதது.

அப்பாற் சென்றான் அர்ஜூன். இரவு முழுக்க நித்திரை முழித்து கண்கள் எல்லாம் ஒரே ஏரிச்சல். பாத்ரூம் சென்று முகத்தை தண்ணீரால் அடித்துக் கழுவினான். கண்ணாடியில் வரிசைக் கிரமமாக அவளின் பொட்டுக்கள் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. குளிக்கும் போது அவள் கழுத்தி அதில் தான் ஒட்டுவாள். ஒன்றை எடுத்து தன் நெற்றியில் ஒட்டிக் கொண்டான்.

“அடக்கடவேன்! நான் பைத்தியமாகி விடுவேன் போலிருக்கே”

என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். பின் அதைக் கழுத்தி மீண்டும் கண்ணாடியில் ஒட்டினான். அவளது வாசனை நிரம்பிய சவர்க்காரத்தை மோர்ந்து பார்த்தவாறு முகத்தில் பூசிக் கொண்டான். தண்ணீரால் முகத்தை அடித்துக் கழுவிய பின் அவளின் துவாயை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். குசினிக்குள் வந்தான். வயிறு காந்தியது. சுடு தண்ணீர்ப் போத்தலில் அவள் ஊர்த்தி வைத்தரீ இன்னும் குடு ஆறாமல் இருந்தது

“இது உன் கடைசிரி”

என்று உறிஞ்சிக் குடித்தான். கண்கள் பனித்தன. துவாயால் துடைத்தபடி ஹாலுக்குள் வந்தான்.

பலர் அவளின் கைகளைப் பிடிக்க காத்து நின்றனர். அவன் கைகளை ஆறுதலாக அழுத்திவிட்டுச் சென்றனர். அவன் ஓர் மூலையில் சென்று அமர்ந்தான்.

“மாரடைப்பு....” என்று ஒருவர் கிச்சிக்கத்தார்.

“மூச்சுத் தினாறலாம்” என்றார் மற்றவர்.

“கல்லுவிரி மங்கன் போல் இருக்கிறான்” என்றார் இன்னொருவர்.

“இது அவளுக்கு இரண்டாம் தாரம்”

“இருவருக்கும் குழந்தைகள் இல்லை”

“ரோச்சர் பண்ணிறவனாய் இருக்கும். முகத்தைப் பார்க்கத் தெரியது. வில்லன் மாதிரி இருக்கான்”

மரண வீட்டிற்கு வந்தோர் சொன்ன வார்த்தை கள் அரசல் புரசலாக அவன் காதில் விழுந்தது.

“ஆயிரம் பேர் ஆயிரம் சொல்லட்டும் வானதி என்னைப் புரிந்து கொண்ட நீயுமா என்னைத் தனியாகத் தவிக்க விட்டுச் சென்றுவிட்டாய். தனிப்பினமாய் நான் இங்குதவிக்கின்றேன்.”

அவன் விழித்திரையை நீர்த்துளிகள் மறைத்து நின்றன. *

கோ.நடேசுப்பிரின் சுயசரிதம் : எனது வாழ்க்கையின் நோக்கம்

எம்.எம்.ஜெயசீலன்

தென் னாபிரிக் காவில் காந்தியும் மீஜி, மொறிசியல் முதலான நாடுகளில் மணிலாலும் புலம் பெயர்ந்த இந்தியரின் விடுதலைக் கான போராட்டங்களைத் தலைமை தாங்கி முன் வெடுத் ததுபோல இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளரின் மீட்சிக்கான போராட்டங்களைக் கோ.நடேசுப்பிரியர் முன் வெடுத்துள்ளார். ஒருவகையில் அவர்களைவிடவும் நடேசுப்பிரியன் பங்களிப்பு மேலானதாக இருந்துள்ளது எனலாம். காந்தி, மணிலால் போன்றோர் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் புலம் பெயர்ந்த இந்தியரின் விடுதலைக் கான போராட்டங்களைக் களத்தில்நின்று முன் வெடுத்துவிட்டு, மீண்டும் தமது தாயகமான இந்தியாவுக்குத் திரும்பி நிரந்தரமாக அங்கேயே வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால், நடேசுப்பிரியர் மீண்டும் தாயகம் திரும்பாமல், இலங்கைவாழ் இந்தியருக்காகவே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்துள்ளார்.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பல்வேறு தளங்களில் கணிசமான பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ள நடேசுப்பிரியன் வாழ்க்கை வரலாறு இதுவரை முழுமையாக எழுதப்பட வில்லை. அவரது வாழ்க்கை வரலாறு குறித்த போதுமான தகவல் கள் ஆவனப்படுத் தப்படாத, சேகரிக்கப்படாத நிலையே தொடர்கிறது. இந்நிலையில், நடேசுப்பிரால் தேசபக் தன் பத் திரிகையில் எழுதப்பட்ட “எனது வாழ்க்கையின் நோக்கம்” என்ற சிறிய தொடர், அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதற்கான அடிப்படை ஆவணமாக விளங்குகிறது.

தேசபக்தன் முதல் இதழி விருந்து (03.09.1924) வெளி

வந்துள்ள அத்தொடர், 05.09.1924, 08.09.1924, 12.09.1924 ஆகிய திகதி களில் வெளி வந்து நிறைவடைந்துள்ளது. 1924ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற சட்ட நிருபண சபைத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட நடேசுப்பிரியர், தனது தேர்தல் பிரசார உத்திகளுள்ளனரா கவே, “எனது வாழ்க்கையின் நோக்கம்” என்ற தொடரை எழுதியுள்ளார்.

தேர்தல் பிரசார அறிக்கையான இத்தொடர், தன் சரிதையை எழுதும் நோக்கத்துடன் எழுதப்படவில்லையாயினும் அதன் உள்ளடக்கமும் வெளிப்பாட்டு முறையும் அதனை ஒர் சுயசரிதையாக வடிவங்கொள்ள வைத்துள்ளன. முகவரை, வாழ்க்கையின் ஆரம்பம், எனது இலங்கை வாசம், இலங்கை இந்தியர் வாழ்வு, இந்திய வியாபாரிகள் நிலைமை, இந்தியத் தொழிலாளர் நிலைமை ஆகிய ஜந்து தலைப்புக்களைக் கொண்டுள்ள இத்தொடரில் நடேசுப்பிரியர் மேற்கொண்டுள்ள சமூக அரசியல் செயற்பாடுகள்,

இலங்கை இந்தியர் வாழ்க்கை நிலைமை, அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், அப்பிரச்சினைகளை நீக்கும் முறை முதலியன குறித்த கருத்துக்கள் சுருக்கமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழில் முதன்முதல் தன் வரலாறு என்ற வடிவத்தைக் கணவு (1910) என்ற சிறிய செய்யுள் நூல் மூலம் ஆரம்பித்து வைத்த பாரதி, தன்னுடைய 28 வருட வாழ்க்கையை முழுமையாக விபரிக்காது, தன்னை அதிகமாகப் பாதித்த நிறைவேறாத காதல், ஆங்கிலக்கல்வி, திருமணம், தந்தை வறுமை எய்தல் ஆகிய விடயங்களை மட்டும் பேசியுள்ளதுபோல நடேசம்யரும் தன்னுடைய 37 வருட வாழ்க்கையை முழுமையாகப் பேசாது, தனது சமூக அரசியல் செயற் பாடுகள், தன்னுடைய இலங்கை வாசம், இலங்கையில் இந்தியரின் வாழ்க்கை நிலைமை ஆகிய விடயங்களைப் பேசியுள்ளார்.

மலையகத் தமிழர் வரலாற்றில் 1920களிலேயே முதன்முதல் ஒரு பெருந்திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. இலங்கை அரசியலில் தனியான பிரதிநிதித்துவமும் வாக்குரிமையும் அக்காலத்தில்தான் இந்தியருக்கு வழங்கப்பட்டன. இதனோடேயே இலங்கையின் தேசிய அரசியல் செயற்பாடுகளில் மலையகத் தமிழர் நேரடியாகப் பங்குபற்றத் தொடங்கினர். அவர்களது தொழிற்சங்க உருவாக்கம், அரசியல் எழுச்சி முதலிய பலவற்றிற் கான அடித்தளம் இக்காலத்திலேயே இடப்பட்டுள்ளது. இதனை அப்போதே அளவிட்ட நடேசம்யர், “இலங்கை இந்தியரின் சரித்திரத்தில் இவ்வருஷம் ஒர் புதிய சகாப்தமாகும்” என அக்காலத்தை அடையாளப்படுத்தி, இந்தியருக்குக் கிடைத்துள்ள வாக்குரிமை, அதன் பயன், பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்ய வேண்டிய முறை முதலானவிடயங்களை முகவரையில் சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளதோடு, அவ்வுரிமை இலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்த இந்திய ஞக்குமறுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் கண்டித்துள்ளார்.

இந்தியருக்கெனப் பிரதிநிதித்துவமும் அப்பிரதி நிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு வாக்குரிமையும் வழங்கியதும் இலங்கையில் இந்தியர் என்போர் யார் என்ற வரையறை கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. அதன் போது, இந்தியாவில் பிறந்து, இலங்கையில் வாழும் இந்தியர்களையே இந்தியர் என்று வரையறுத்துள்ளார்கள். இந்நிலையால் இலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்த இந்தியர், இந்தியர் என்ற வகைப்பாட்டினால் உள்ளடக்கப்படவில்லை. இலங்கையில் ஜோப்பியர் யார் என்பதற்கும் பின்பற்றப்படும் நெறிமுறைக்கு மாறாக ஒரு தொகுதி இந்தியரை, இந்தியர் அல்ல என்று வெளியொதுக்கும் வகையில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள இவ்வரையறையைக் கண்டித்துள்ள நடேசம்யர், அவ்வாறு வெளியொதுக்கப்படும் இந்தியரின் அரசியல் இருப்பற்ற நிலையைக் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்துள்ளார்.

வங்காளப் பிரிவினையை அடுத்து எழுச்சி பெற்ற சுதேசவிடுதலை உணர்வினால் தன் வாழ்வின் நோக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன் - கல்வித் தெரிவு, தொழில் தெரிவு - தனது வாழ்வின் நோக்கத்தை வெளிப் படுத்தத் தொடங்கியுள்ள நடேசம்யர், அச்சுதேசிய விடுதலை உணர்வினால் சுதேசிய வியாபாரிகளின்

நலனில் அவர் காட்டிய அக்கறை, தமிழ்ச் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தை இலக்காகக் கொண்டு வணிகம், கைத்தொழில்சார் அறிவினைத் தமிழில் பரவலாக்கம் செய்ய எடுத்த முனைப்புகள், அவருடைய இலங்கை வருகைக்கான காரணம், இலங்கையில் தொடர்ந்து வசித் ததன் பின் னணி, இலங்கையில் தான் முன்னேடுத்த செயற் பாடுகள், தன்னுடைய பத்திரிகை மற்றும் ஆய்வுச் செயற்பாடுகள், தனது அரசியல் பிரவேசத்தின் பின் னணி முதலியவற்றை முதலிரு இயல்களிலும் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வங்காளப் பிரிவினையை அடுத்து வேகம்பெற்ற இந்திய விடுதலையுணர்வினால் உந்தப்பட்ட நடேசம்யர், ஆங்கிலப் பொதுக்கல்வியைத் துறந்து, கைத்தொழில் கல்வியை நாடியுள்ளார். முதலில் சென்னை கவர்ன் மெண்டால் முன்னேடுக்கப்பட்ட நெசவுக் கைத்தொழில் பயிற்சிபெற்று, அத்தொழிலில் சிலகாலம் இருந்த அவர், பின்னர் வியாபாரக் கல்வியில் டிப்ளோமா பெற்று தஞ்சை கலியாண சுந்தரம் உயர்தரக் கலாசாலையில் வியாபாரப் பயிற்சிப் போதனாசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். அக்கல்லூரியில் கடமையாற்றுங் காலத்தில் பிற்மொழியிலுள்ள சகல சாஸ்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் வெளிவருவ தால் தமிழ்மொழியும் தமிழ்ச் சமூகமும் விருத்தியடையும் என்ற நோக்கில் கணக்குப் பதிவுநால், இன்வியூரன்ஸ், ஆயில் என்ஜின், வங்கிகளும் அவற்றை நிர்வகிக்கும் நிர்வாகங்களும் முதலான நூல்களை எழுதியுள்ளார். “அந்நால் கள் சென்னை கவர்ன் மெண்டாரால் அங்கீரிக்கப்பட்டிருந்தபோதும் தமிழ் மக்களுடைய ஊக்கங்குறைவால் அவை நாவல்கள் போல விற்று நல்ல வருவாயைத் தரவில்லை” என்று அக்காலத்து வாசிப்புச் சூழலைப் பதிவுசெய்துள்ள நடேசம்யர், வருவாய்க் கிடைக்காதபோதிலும் தான் தொடர்ந்து அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்காலத்தில் துப்பறி யும் நாவல்கள் மிகுந்த பிரபல்யம் பெற்றிருந்துள்ளன. என்னிக்கையளவில் அதிகம் வெளிவந்துள்ள அந்நாவல்கள், விற்பனையிலும் முன்னணி வகித் துள்ளன. அதனையே நடேசம்யர் நாவல்கள் போல் தனது நூல்கள் விற்பனையாகவில்லை என்கிறார். இப்போக்கினை மனங்கொண்டே நடேசம்யர், ஒற்றன் என்ற துப்பறியும் நாவலை எழுதியுள்ளார் எனலாம். ஆனால், அந்நாவல் குறித்த எந்தப் பதிவையும் “எனது வாழ்க்கையின் நோக்கம்” என்ற தொடரில் அவர் பதிவு செய்யவில்லை. அத்துடன் அந்நாவல் குறித்த வர்த்தக மித்தரன் விளம்பரத்திலும் அவர் பெயர் இடம்பெற வில்லை. பிற்காலத்தில் தான் வெளியிட்ட நூல்களின் முன்பகுதியில் தான் எழுதிய நூல்களில் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டு, அந்நாவல்களின் ஆசிரியர் எனத் தன்னை அடையாளப்படுத்தும் நடேசம்யர், அந்நாவல்களிலும் ஒற்றன் நாவலைக் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு படைப்பிலக்கியம் என்பதாலா, அந்நாலின் உள்ளடக்கத்தினாலா அவ்வாறு குறிப்பிடுவதைத் தவிர்த்தார், அல்லது ஒற்றன் நாவலைத் தனது முக்கியமான படைப்பாகக் கொள்ளவில்லையெல்லையான்படைத் துறியுமாறில்லை.

நால் களாக வெளியிடுவதைக் காட்டிலும் பத்திரிகைகளில் தகவல்களை வெளியிடுவது அதிக பயனளிக்கும் எனக்கருதி வியாபாரம், கைத்தொழில், விவசாயம் முதலான விடயங்களைத் தாங்கிவரும்

வர்த்தக மித்திரன் என்ற பத்திரிகையைத் தான் ஆரம்பித்து நடாத்தியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ள நடேசய்யர், அப்பத்திரிகை குறித்த மேலதிக தகவல்கள் எவற்றையும் இத்தொடரில் குறிப்பிடவில்லை. 09.12.1915 முதல் வெளிவந்துள்ள வர்த்தக மித்திரன் பத்திரிகை மாதம் இருமுறை என முதலில் வெளிவந்துள்ளது.

எழுத்து முயற்சிகளுக்கு அப்பால் நடேசய்யர், சுதேசிய வியாபாரிகளின் நலன் களைப் பேணும் வகையில் அவர்களுக்கான சங்கங்களை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார். ஐரோப்பிய முதலாளிமார்கள் தமக்குள் உருவாக்கியுள்ள வியாபாரிகள் சங்கங்கள் போல சுதேசிய வியாபாரிகளும் தமக்கான சங்கங்களை அமைத்துத் தமது நலன்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது அவரது விருப்பாக இருந்துள்ளது. அவ்விருப்பின் அடிப்படையில் தஞ்சாவூர், திருச்சி, கோயம்புத்தூர், திருவாரூர், குற்றாலம் முதலான இடங்களில் சுதேசியர்களுக்கென வர்த்தகர் சங்கம், வர்த்தகர் குமாஸ்தாக்கள் சங்கம், மில்காரர் சங்கம், வர்த்தக வங்கி முதலான அமைப்புகள் உருவாக அவர் காரண கர்த்தாவாக இயங்கியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காலனியிக் காலத்தில் ஐரோப்பிய வியாபாரிகள், சுதேசிய வியாபாரிகளின் முயற்சியை நேரடியாகவும் சூழ்சிகளாலும் வீழ்த்தி, வியாபார ஆதிபத்தியத்தினைத் தம் கையில் வைத்துக்கொள்ள முயன்றுள்ளனர். அதற்குக் காலனிய அரசும் துணைநின்றுள்ளது. பாரதி தன் சுயசரிதமயில் எந்திர ஆலை அமைத்துத் தொழில் செய்ய முயன்ற தனது தந்தை, வறுமை அடைந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “ஒங்கி நின்ற பெருஞ்செல்வம் யாவையும் ஊனர் செய்த சதியில் இழந்தனன்” என ஐரோப்பியர் செய்த சதியினாலேயே தனது தந்தை வறுமையடைந்தார் எனப் பதிவுசெய்துள்ளார். அக் காலத்தில் ஆங்கிலேயரின் பொருளாதார கொள்கை களும் ஐரோப்பிய முதலாளிமார்களின் நடவடிக்கை களும் சுதேசிய வியாபாரிகளுக்கும் தொழில்முயற்சியாளர்களுக்கும் பாதகமாகவே அமைந்திருந்துள்ளன. அத்தகைய தழுவில்தான் நடேசய்யர், சுதேசிய வியாபாரி களின் நலன்களைப் பேணுவதற்காக அவர்களுக்கான சங்கங்களை அமைக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளார். இங்கு சுதேசிய வியாபாரிகள் நலன் என்பது, வியாபாரிகளின் நலன் என்ற எல்லைக்கு அப்பால் காலனிய எதிர்ப்பின் ஒரு வடிவமாக விளங்கியுள்ளது.

தமிழகத்தில் பல இடங்களிலும் வியாபாரிகள் சங்கங்களை அமைத்த நடேசய்யர், இலங்கையிலும் தென்னிந்திய வியாபாரிகள் சங்கமொன்று தோற்றும் பெறுவதற்குத் தாண்டுகோலாக இருந்துள்ளதோடு அச்சங்கத்தின் முதலாம்வருட நிறைவெழுாவில் கலந்து கொள்ளவே 1919 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்துள்ளார். அதன்போது தஞ்சாவூர் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் வேண்டுகோள்படி இலங்கையில் தோட்டத் தொழிலாளரின் பொருளாதார நிலைமையை நேரில் சென்று ஆராய்ந்த அவர், அதனை ஓர் அறிக்கையாக வெளியிட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தனது தாண்டுதலினால் கொழும்பு சம்மாங் கோட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென்னிந்திய வியாபாரிகள் சங்கம், முதலாம் வருட கொண்டாட்டத்துடன் சங்க உறுப்பினர் களுடைய கருத்துவேறுபாட்டினால்

தொடர்ந்து செயற்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் பதிவுசெய்துள்ள நடேசய்யர், தான் தமிழகத்துக்குச் சென்று மீண்டும் 1920 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்த தாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், இலங்கை வந்தமைக் கான காரணம் எதனையும் அவர் குறிப்பிடவில்லை. அவ்வாறு வந்திருந்தபொழுது, கண்டி பெரிய கங்காணி மார்கள் சங்கத்தினர், அவர்கள் சார்பாகச் சில செயற் பாடுகளை முன்னெடுக்கும்படி தன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டதால், தோட்டங்களில் உள்ள இந்தியத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலைமையை ஆராய்ந்து ஆங்கிலத் திலும் தமிழிலும் துண்டுப்பிரசம் வெளியிட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொழிலாளர்கள் கடன்காரர்களாவ தற்குக் கூலிக்குறைவே காரணமென்பதை ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் அப்பிரசரங்களில் நிருபித்துக் காட்டியதாகக் கூறும் அவர், தொழிலாளர்கள் கங்காணி களுக்கு வழங்க வேண்டிய கடன்தொகையை, தோட்ட நிர்வாகமே வழங்க வேண்டும் என்பதையும் தக்க ஆதாரங்களுடன் வெளிப்படுத்தியதாகப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

தொழிலாளர்களை நிரந்தர கடனாளிகளாக வாழ நிரப்பந்தித்த துண்டுமுறையானது, 1921 ஆம் ஆண்டு நீக்கப்பட்டது. அதன்போது, அச்சட்டத்தில் தொழிலாளர்களுக்குக் கங்காணிமார்கள் வழங்கிய கடனை வசூல் செய்வதற்கான எவ்வித ஒழுங்கும் முன் மொழியப்படாததால் தாம் வழங்கிய கடனை வசூலித்துக் கொள்வதில் கங்காணிமார்கள் சிக்கல்களை எதிர் கொண்டுள்ளனர். அதன்போதே அவர்கள் நடேசய்யரின் உதவியை நாடியுள்ளனர். தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலைமை, துண்டுமுறையின் நீக்கம், துண்டுமுறை நீக்கத்தினால் விளைந்த சாதக-பாதகங்கள் முதலியன குறித்து விரிவாகத் தேடுதல் நிகழ்த்தியுள்ள நடேசய்யர், துண்டுமுறையின்கீழ் தொழிலாளர்களுக்குக் கங்காணிமார்கள் வழங்கியுள்ள கடனைத் தோட்ட நிர்வாகமே தீருப்பி வழங்க வேண்டும் என்பதை ஆதாரங்களுடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

நடேசய்யர் பெரிய கங்காணிமார்களுக்கு ஆதாராக முன்னெடுத்த மேற்படி செயற்பாட்டினாலே, அவர்கள் நடேசய்யருக்குத் தொடக்க காலத்தில் துணையாக இருந்துள்ளனர். அவர் தேசநேசன் பத்திரிகையை ஆரம்பித்தபோது, பெரிய கங்காணிமார்களின் நிதி உதவி அதிகமாக இருந்தது முற்றிலும் அவர்கள் சார்பாகவே பத்திரிகையை நடத்தாத நடேசய்யர், கங்காணிமார்கள் பற்றித் தொழிலாளர்கள் எழுதிய கடிதங்களையும் தேசநேசனில் பிரசரித்துள்ளார்.

நடேசய்யரின் சமூக அரசியல் வாழ்வில் பெறுந்திருப்பத்தை ஏற்படுத்துவதாக 1922 ஆம் ஆண்டு சிம்லாவில் இடம்பெற்ற ஒன்றுகூடல் விளங்கியுள்ளது எனலாம். குடியேற்ற நாடுகளில் வாழும் இந்தியரின் வாழ்க்கை நிலைமை குறித்து, அந்தந்த நாட்டு இந்தியப்பிரதிநிதிகளிடமிருந்து ஆலோசனைகளைக் கேட்பதற்காக இம்மகாநாடு ஒழுங்குசெய்யப் பட்டுள்ளது. இதில் பங்குபற்றுவதற்கு இலங்கையில் விருந்தும் இந்தியப்பிரதிநிதிகள் தயாராகியுள்ளனர். அவ்வாறு தயாராக்கப்பட்ட காட்சி மயக்கப் போகிறார்கள் என்பதைத் தான் தெரிந்து கொண்டதாகக் கூறும் நடேசய்யர், தொழிலாளரின்

2005.

பொதுவாகவே நான் கொழும்பிலிருந்து ஊர்வந்து நிற்கும் நாள்களில் பிரதி ஞாயிறு தோறும் வல்லிபுர ஆழ்வாரை நேரில் சென்று தரிசித்து வருவது வழமை. அன்றும் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை; காலை எட்டுமணி இருக்கும். ஓராங்கட்டையால் திரும்பி யாழ் பருத்தித்துறை வீதியில் உந்துருளியில் சென்று கொண்டிருக்கும் வேளையில் சாரையடி பேருந்துத் தரிப்பிடத்தில் நிற்பவரிடையே சுதர்சினி ரீச்சரைக் காண்கிறேன். என்கண் என்னை ஏமாற்றுகிறது என்று நினைத்து, உந்துருளியின் வேகத்தைக் குறைத்து உற்றுப் பார்க்க, அது சுதர்சினி ரீச்சரே தான். உந்துருளியை சற்றுத் தொலைவில் நிறுத்தி விட்டு பேருந்துத் தரிப்பிடத்தை நோக்கி நடந்து செல்கிறேன்.

சுதர்சினி ரீச்சர் ஆண்டு ஒன்பது முதல் க.பொ.த

■ சிவ .ஆளுரன்

மழுந்த கோலாஸ்

சாதாரணம் வரை எமக்கு சைவ சமய பாடம் கற்பித்தவர். அப்போது அவர் ஓர் இளம் ஆசிரியை. எம்மைவிட பதினெண்து வயது மூத்தவர். அழகாக இருப்பார். தெளி வான குரல்; விடயங்களை சிறப்பாக விளங்கப்படுத்துவார். மிகவும் கண்டிப்பாக இருப்பார். எம்மோடு ஒருமையில் தான் பேசவார். நாம் தவறிமைக்கும் போது பேனா மூடியைக் காது மடலோடு சேர்த்து அழுத்துவார். அதுவே அவர் எமக்கு வழங்கும் உச்சப்பட்ச தண்டனை இன்றும் கூட அவர் கற்பித்த விடயங்கள் அனைத்தும் எனக்கு மனப்பாடமாக இருக்கின்றன. 1995 இல் எமக்கு க.பொ.த சாதாரண தரப்பரீட்சை நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். யாழ் நகரைக் கைப்பற்றும் நோக்கோடு அரச படைகள் “குரியக் கதிர்” படை நடவடிக்கையை மேற்கொண்டதன் விளைவாக, செப்ரெம்பரின் பின் பாடசாலைகள் இயங்கவில்லை. அந்த வருடம் சாதாரணதரப் பரீட்சையும் நடைபெற வில்லை. அது அடுத்த ஆண்டு ஜாலையில் சிறப்புப் பரீட்சையாக நடாத்தப்பட்டது. ஆகையால் 1995 செப்ரெம்பரின் பின்னர் ரீச்சரிடம் கற்கவில்லை.

சுமார் பத்து ஆண்டுகளின் பிறகு இன்று அவரைக் காண்கிறேன். இப்போது அவர் முன்னே நின்று சிரிக்கிறேன்.

“என்னைத் தெரியுதோ ரீச்சர்?”

“ஓம்...” என்றபடி என் பெயரைக் கூறுகிறார்.

என் பெயரை அவர் இப்போதும் ஞாபகம் வைத்திருப்பது எனக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது.

என்னைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். அவர் என்னை “நீங்கள்” என பன்மையில் விளித்துப் பேசவது எனக்கு அந்திய மாகப்படுகின்றது.

“ரீச்சர், நான் எப்பவும் உங்கட மாணவன் தான். படிப்பிக்கிற காலத்தில் எங்களோடு கதைச்சது போல கதையுங்கோ” என்று சிரிக்கிறேன்.

“அப்பிடியில்லை. நீங்கள் வளந்திட்டங்கள்; உங்களுக்கு உரிய மரியாதை தரவேணும். அந்தக் காலத்தில் கதைச்சது போல கதைக்கிறது எனக்குக் கொரவும் இல்லையே. மற்றது, அந்த நேரத்திலியும் உங்களுக்கு மரியாதை தந்திருப்பன்; அப்ப நீங்கள் ரீன்ஏஜ் பொடியள்; இடங்குடுத்தால் தோளில் ஏறிவிடுவீங்கள்.” சிரித்துக் கொண்டே, “மற்றது, எனக்கு உங்களுக்கும் பெரிய வயசு வித்தியாசம் இல்லை எல்லோ. கண்டிப்பை இளக்கி விடுறது சரியா வராது, என்ன. அதுக்கு மேல பள்ளிக் கூடமும் ஆண்கள் பாடசாலை.”

அவரின் நுனுக்கமான பதில் விளங்கி நானும் சிரிக்கிறேன்.

“வேட் டி யோட போறியள்! வல் லிபுரக் கோயிலுக்கோ?”

“ஓம் ரீச்சர். நீங்கள் துலைக்கோ?”

“யாழ்ப்பாணத்துக்கு...”

அங்கு கூடியிருந்த அனைவரின் கவனமும் எம் இருவர் மீது தான். அவர்களில் சிலரை ரீச்சருக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கிறது. அவர்களிடம் ரீச்சர் கூறுகிறார்: “இவர் என்ற மாணவன். இப்ப எஞ்சினியராக இருக்கிறார்.”

மகிழ்வடைகிறார். அவர் பெருமை கொண்டு முகமலர் வதைக் கண்டு நானும் மகிழ்கிறேன். கூடவே பெருமையும் கொள்கிறேன் கல்வி கற்பதால் கிடைக்கக் கூடிய கெளரவத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். ரீசர் என்னிடம் கூறுகிறார்: “ஆனால் நல்லா இருக்குது; படிப்பும் இருக்கு; வேறை என்ன வேணும் இனி,” என் வளர்ச்சியில் அவர் மிக மகிழ்வது அவரின் பார்வையிலும் சிரிப்பிலும் விளங்குகிறது. கண்டு கதைச்சுது எனக்கு சந்தோசமாக இருக்கு, ரீசர்” என்கிறேன்.

“ஓ... மற்றது, என்னை மதிச்ச நின்டு கதைச்சுதுக்கு நன்றி!” அவர் இவ்வாறு கூறியது எனக்கோ அதிர்ச்சி.

“என்ன ரீசர், பெரிய பெரிய வார்த்தையள் பேசுறியள்...” என் மனதில் மகிழ்வு குன்றத் தொடங்குகிறது.

“அப்பிடித்தானே! என்ன தான் இருந்தாலும் நீங்கள் எஞ்சினியர்; நான் ஒரு சாதாரண ஆசிரியர். நீங்கள் என்னை மதிக்கோணும் எண்டில்லைத் தானே.”

“என்ன ரீசர், எப்பவுமே நீங்கள் என்ற ஆசிரியர் தான். அது எப்பவும் மாறாது. ஒருவன் தன் தாயை விஞ்ச முடியாதது போல அவனின் ஆசிரியரையும் விஞ்ச முடியாது!”

“ஓ... பேச்சுக்கு எல்லாம் சரிவரும். நடை முறையில் என்ன இருக்குது எண்டது தானே கேள்வி.”

“ரீசர், நான் ஒருக்காலும் பழசை மறக்க மாட்டன்! சின்ன வயதில் இருந்து எனக்குப் படிப்பிச்ச எல்லா ஆசிரியரையும் நான் இப்பவும் நினைவில் வைச்சிருக்கிறேன். எப்பவுமே நான் மரியாதையும் பணிவழுள்ளாங்கட பழைய மாணவன் தான்!”

“என்ன, பிரகடனம் செய்யிறது போல... நீங்கள் நல்ல பணிவாகத் கதைக்கிறியள்;” அவர் சிரிக்கிறார்; “ஆனால், உங்கட ஆணவும் அப்பிடியேதான் இருக்குது.”

ஆணவும், கர்மம், மாயை என்ற மும்மலங்கள் பற்றி அவர்தான் முதலில் தெளிவாக எனக்குக் கற்பித்திருந்தவர். ஆயினும் இப்போது அவர்குறிப்பிடும் “ஆணவும்” குறித்து என்னால் சரியாகக் கிரகிக்க இயலாதிருக்கிறது. “நான் ஓர் எளிமையான மனிதன்” எனக் கருதிவரும் என் சுயகணிப்பில் ரீசர் ஆப்பு வைப்பதாகவே எனக்குப் படுகின்றது. அவரோடு அடுத்து என்ன பேசுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் கூறும் பதில்களில் அவர் புதிய கேள்விகளை எழுப்பி விடுகிறார். புன்னகை மாறாத முகத்தோடு மென்மையாகப் பேசி என் இதயத்தைக் குத்திக் கிழிக்கிறார். என் தற்கக் அறிவு என்னை விட்டு விடை பெறுவது போல் தெரிகிறது. நான் உணர்ச்சி வசப் படுவது போல உணர்கிறேன். என் கண்கள் ஈரலிக்கின்றன.

எனக்கு பதில் சொல்ல வழங்கப்பட்ட கால அவகாசம் முடிந்து விட்டது போல் ரீசர்கே பேசுகிறார்: “நீங்கள் என்னை மறக்கேல்லை எண்டது உண்மை. உங்களுடைய அபாரங்காபக சக்தியின் விளைவாக என்னை ஞாபகம் வைச்சிருக்கிறியளே ஒழிய, என் மேல இருக்கிற மதிப்பினால் இல்லை. ஆனால், நான் உங்களை நூபகம் வைச்சிருக்கிறது என்ற மாணவன் எண்ட-

பாசத்தில் தான். ஏனெண்டால் எனக்கு உங்கள் அளவுக்கு நூபகசக்தி இல்லையே. நான் தேவையில் ஸாத விஷயங்களை மறந்து போடுவன்.”

நான் மெளனித்து நிற்கிறேன். அவரும் சிறிது நேரம் மெளனமாக நின்று விட்டு, “கடைசியா ஒரேயொரு கேள்வி கேக்கட்டோ?” என்கிறார்.

“ஓம் ரீசர், கேளுங்கோ!” இயந்திரத் தனமாகக் கூறுகிறேன். அதுவும் இன்னொரு கூரம்பு என எனக்குப் புரிகிறது. அதை எந்துவதற்கு நிராயுதபாணியாக மாற்புக் கவசத்தைத் திறந்து விட்டு நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற நிலையில் நிற்கிறேன்.

“உங்களுக்கு எஞ்சினியரிங் கிடைச்ச போது, வந்து எனக்குக் கொன்னைங்களோ?”

நான் திக்குமுக்காடிப் போகிறேன். பதில் சொல்ல என் வாய் தயாராக இருந்தாலும் மனதில் எப்பதி வும் தோன்றவில்லை தடுமாறுகிறேன். முதன் முறையாக என் ஆசிரியை முன் தலை கவிழ்ந்து நிற்கிறேன்.

அவர் தொடர்கிறார்: “நீங்கள் உங்கட ஏ.எல் வாத்திமாருக்குச் சொல்லும் போது நான் அடுத்த மண்ட பத்தில் நின்டு பாத்துக் கொண்டிருந்தனான். நீங்கள் என்னைப் பொருட்பட்டுத்தேல்லை.” ரீசர் பற்களைக் காட்டி இப்போது சிரிக்கிறார். அதில் உயிர் இருக்க வில்லை. வெள்ளிப் பதக்கம் வென்றவரின் சிரிப்பு அது.

அப் போது தான் ஒரு புதினம் என்னுள் நிகழ்கிறது. புதினம் என்று கூறுவதை விட இரசவாதம் என்பதே சரியாக விருக்கும். இலகுவில் அழுதுவிடாத என் கண்கள் என்னிடம் அனுமதியைக் கேட்காது கண்ணீரை இறைக்கின்றன. என்னைச் சுற்றி உலகம் இருப்பதை என்னால் உணர முடியாது இருக்கிறது. ரீசர் மட்டுமே என் முன்னால் நிற்கிறார். வேறெந்துவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. என் கண்கள் நீர் வார்ப்பது ரீசருக்காகவா எனக்காகவா என யோசித்த போது அச்சமாக இருக்கிறது. உள்ளம் நடுங்குவது என்னால் உணர முடிகிறது. என் ஆணவுமே அங்கு துண்பப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. நான் குனிந்து என் இருக்கைளாலும் ரீசரின் பாதங்களைத் தொடுகிறேன். என் ஆணவுமோ தரையில் வீசப்பட்ட மீனாகத் துள்ளித் துடித்து அடங்குகிறது. *

நூல் அறிமுகம்

நூல்
தாயாகிய தனித்துவம்

ஆசிரியர்
கந்தையா குருபரன்

வெளியீடு : ஜீவந்தி

விலை : 600.00

மிரக்ஞா

சுயம் மறக்கடிக்கப்பட்ட ஆழ்துயிலிலிருந்து
விழித்துக்கொள்கிறேன்
என்னைச் சூழ இருக்கும் எந்தக் கதவும்
எந்தச் சாளரமும் இன்னும் முடப்படவில்லை

நான் வெளியேற இருக்கும் வாய்ப்புகளை
மூடிவிடாதே எனக் காற்று,
கதவுகளையும் சாளரங்களையும்
ஒங்கி அறைந்துகொண்டிருக்கிறது

போர்க்களத்து மாவீரரைப் போல
துளியும் அச்சமின்றி,
எனக்காக நான் வெளியேற்றும் சுவாசக் காற்றும்
போராடிக் கொண்டிருக்கிறது.

எதனால் எனது கால்கள் முடங்கியுள்ளது?
நான் நடக்க வேண்டும்
என் எண்ணம் போல் நெடுந்தூரம்
நான் நடந்தேயாக வேண்டும்

அவர்கள் எனக்கு ஊட்டிய
அடிமை மருந்தின் தாக்கம் இன்னும்
என் சர்வத்தை வதைக்கிறது.
என்னுள்ளமும் வதைபடுகிறது

நான் அடிமையில்லை என
அவர்கள் கேட்க உரத்துக் கூற வேண்டும்
ஒரு சுதந்திர கீத்த்தை நானே
ஒருமனதாய்ப் பாட வேண்டும்

அந்தோ...
அவர்களின் அடிமை பொறியில் சிக்கிய
என் மனதை எப்படி மீட்பேன் நான்?

ஜீயோ...
என்ன செய்வேன் நான்?
உறவுக் கயிறுகளும் என்னை இறுக்கிப்
பிடித்துக் கொண்டுள்ளதே.

அதோ...
ஒரு சுதந்திர சிட்டுக் குருவி...
பறந்து வந்து சுதந்திர கீதம் பாடி அதன்
இறக்கைகளை எனக்கு நீட்டுகிறது.

நான் பறக்க வேண்டும்
நான் பறந்தேயாக வேண்டும்
வழி விடுங்கள்

- (ரூஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

மேகம்

கு.:பியின் புல்லாங்குழலிசை
பரவசமாய் பரவிச்சுழலும் வைகறை

மாயங்கள் நிறைந்த
குகைக்குள் இருந்து வெளிவருகிறாய்

உன்
அசைவுகளும் அவசரமும்
நீ
போகப் போவதை வெளிப்படுத்தின

ஓராயிரம் வெண்ணிறஇறகுகளோடு
பறத்தல் நிகழப்போகிறது என்பதை
உன்
மாந்திரிக மௌனம் உணர்த்திற்று

போகிறேன் என்பாயா
போய்வருகிறேன் என்பாயா
நினைப்பதற்குள்
போகிறாய்
போய்க்கொண்டிருக்கிறாய்
மேலே மேலே
போய்க்கொண்டே இருக்கிறாய்

இன்னும் இன்னும்
அண்ணாந்துப் பார்த்தவாறு இருக்கிறோம்
போய்க்கொண்டே இருக்கிறாய்
மேகமா....

17092021 மாலை 4 மணிக்கு

கொவிட் காரணமாக காலமான என் முத்த சகோதரர்
அப்துல் ஹமீட் அப்துல் நஸார்ந்தினைவில்....)

- ஸமக்கவி

புரையோடிய புண் ஒன்று அவளது நெஞ்சக்குள்ளிருந்து “ஸ்ள! ஸ்ள!” லொன வலித்துக் கொண்டிருப்பதாக சாரதா உணர்ந்தாள். ஆற்ற முடியாத அந்த வலி அவளை உருக்கி வைத்ததுக் கொண்டிருந்தது. வாய் திறந்து எவரிடமும் சொல்லி ஆறுதல் தேட முடியாத வாறு தானே தனது நெஞ்சில் காயத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதாக ஒரு தவிப்பு தோன்றியபோது துடிதுடித்துப் போனாள், அவள்.

இப்போது நெஞ்சக்குள் மட்டுமல்ல. வயிற்றுக்குள்ளும் ஏதோ புகையுமாப் போல் ஓர் உணர்வுக்கிட்டது. படுக்கையை விட்டு மெதுவாக எழுந்தாள்.

■ மலரன்னை

கநநி

இருங்குள் தடவியவாறே அருகிலிருந்த மேசையடிக்கு நடந்தாள். மேசையில் அவள் இரவு படுக்கைக்குப் போகும் போது மூடி வைத்திருந்த தண்ணீர்ச் செம்பை தடவி எடுத்தாள். மடக்கமடக் கென தண்ணீரைக் குடித்ததும் வயிற்றுப் புகைச்சல் அடங்கியது.

ஆனால்... மனப் புகைச் சல்... அது அடங்குமா... என்ன மெதுவாக நடந்து வந்து படுக்கையில் சரிந்தாள். அவளது இதயம் மகி மகி என்று துடித்துக் கொண்டிருப்பதை உணர முடிந்தது.

மகி அவள் ஈன் ரெடுத்த தலைப்பிள்ளை. முத்தவன் ஆணாகப் பிறந்து விட்டபோது அவளும் அவளது கணவனும் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லையென்னாம். அவனுக்குப் பின் அடுத்தடுத்து இரு பெண்பிள்ளைகளாய் பிறந்த போது அவர்களுக்கு வாழ்வாதாரப் பிரச்சினை தலைதூக்கியது. எப்பாடு பட்டாவது குடும்பத்தை நன்றாக வாழ வைக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு சங்கரன் அரேபிய நாடு ஒன்றுக்கு புறப்பட்டுப்போய் விட்ட போது, தனித்து நின்று குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு அவற்றையதாகியது.

சாரதாவும் சளைக்கவில்லை. வேற்று நாட்டில் கணவன் வியர்வை சிந்தி உழைத்து அனுப்பிய பணத்தில் ஆடம்பரம் எதுவுமற்ற சிக்கன வாழ்க்கையை நடாத்தி யது மட்டுமல்லாமல் மிகுதியை வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கில் போட்டு வைத்தாள். பிள்ளைகளான மகிந்தன், சுகிர்தா, சங்கீதா மூவருமே ஆர்வத்துடன் பாடசாலைக் கும், சக மாணவர்களைப் போல் பிரத்தியேக வகுப்பு களுக்கும் போய் வந்தனர். அப்பா அருகில் இல்லாததைத் தவிர வேறெந்தக் குறையும் அவர்களுக்கு இருக்க

வில்லை. அடிக்கடி அப்பாவுடன் அலைபேசியில் கதைத்துக் கொள்வார்கள்.

சில காலமாக மகிந்தனின் போக்கில் மாற்ற மிருப்பதாக சாரதாவின் உள் மனதில் ஒரு சின்ன உறுத்தல் இருந்தது. கணவனுடன் அலைபேசியில் கதைக்கும் போது மெதுவாக அவனிடம் முறையிடும் தொனியில் கூறினாள்.

“முந்தியப் போல மகிந்தன் இப்ப சொல் வழி கேக்கிறானில்லையப்பா. நான் என்ன சொன்னாலும் அதுக்கு மறுப்பு சொல்லுறது. அடிக்கடி அவனுக்கு கோபம் வேற வருகுது. எனக்கு என்ன செய்யிறதென்றே தெரியேல்ல”

சங்கரன் அவளது ஆதங்கத்தை புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. “சாரதா! உதுக்கேன யோசிக்கிறீர். ஆம் பினளப்பிள்ளையெண்டா கொஞ்சம் அப்பிடி இப்பிடித்தான் நடந்து கொள்ளுவினம். நீர்தான் தொட்டதுக்கெல்லாம் அவனைப் பேசாமல் கொஞ்சம் அனுசரணையாய் நடந்து கொள்ளப் பாரும். என்ன நான் சொல்லுறது விளங்குதோ?”

சாரதாவுக்கு கணவனது அறிவுரை பிடிக்க வில்லை.

“என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் தான் அவனுக்கு புத்தி சொல்ல வேணும் பேந்து நாளைக்கு என்றை வளர்ப்புத்தான் சரியில்லை என்று என்னில் பிழை சொல்லக் கூடாது. இப்பவே சொல்லிப்போட்டன்”

மனைவி மூக்கினால் சின்னுங்குவதை அவதானித்த சங்கரன் குரலில் சிறிது கடுமை காட்டினான்.

“மகி எங்கை? கூப்பிடும் அவனை நான் கதைக்கிறேன்”

“அவன் இப்ப வீட்டில் இல்ல. ரியூசனுக்குப் போயிட்டான். வந்தப்பிறகு சொல்லி விடுறன் அப்பா உன்னோட கதைக்கு வேணும் என்று சொன்னவரெண்டு”

“சரி சரி நான் வேலைக்கு வெளிக்கிடப்போறன்”

அலைபேசியை அவன் அணக்கு முன் சாரதா அவசரமாகச் சொன்னாள்.

“சரியப்பா. உங்கட உடம்பைக் கவனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ”

“நீரும் தான். பை!”

“ம்!”

நீண்டதொரு பெருமூச்சு சாரதாவிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. அதில் கனிவு, பாசம், ஏக்கம் எல்லாமே நிறைந்து கிடந்தது.

அந்தச் சம்பவத்தை இரைமீட்டவளது நெஞ்சில் மற்றுமொரு நினைவு துளிர்விட்டது. ஒரு நாள் காலைப் பொழுது வழமைபோல் பாடசாலைக்குப் பிள்ளைகள் புறப்பட்ட சமயம் சாரதா மூவரதும் சாப்பாட்டுப் பெட்டிகளை நிரப்பிக் கொண்டு வந்து புத்தகப்பைக்குள் வைக்கப் போகும் சமயம், எதிர்பாராத வகையில் மகிந்தன் பிரச்சினையைக் கிளாப்பினான்.

“அம்மா! எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம். நீங்கள் காசைத் தந்தியளைண்டால் நான் கன்றில் வாங்கிச் சாப்பிடுவன். என்னுடைய பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் அப்பிடித்தான் செய்யிறவை”

அவனது வார்த்தையைக் கேட்டதும் சாரதா வுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்ட வந்தது.

“அந்தளவிற்கு நீ பெரிய ஆளாகீட்டியோ. விருப்பமெண்டா சாப்பாட்டைக் கொண்டு போ. இல்லாட்டி பட்டினி கிடந்து காய் எனக்கொண்டும் கவலையில்லை”

வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாள். அவனோ சற்றும் கிறுங்கவில்லை. தனது புத்தகப்பையிலிருந்த சாப்பாட்டுப் பெட்டியை எடுத்து வெளியே வீசியெறிந்தான். கடகடவென்று புறப்பட்டு போயே விட்டான்.

சாரதா விக்கிதது நின்றவன், தன்னைப் பார்த்து பயப்பீடியுடன் நின்றிருந்த சுகிர்தா, சங்கீதாவை பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தாள். உடனே இந்த விடயத்தை கணவனிடம் முறையிட வேண்டும் என மனம் துடித்தது. எனினும் முடியவில்லை. அவனது கணவன் வேலை செய்யும் இடத்தில் அலைபேசி பாவிக்க முடியாது. அங்கு கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். எனவே கணவன் வேலை முடிந்து அறைக்கு வந்து சேரும் வரை காக்க வேண்டியதாயிற்று.

மனமோ படப்பட்டதுக் கொண்டிருந்தது. இனி மேலும் மகிந்தனை தனது கட்டுக் கோப்புக்குள் வைத்துக் கொள்ள முடியும் என அவளுக்குத் தோன்ற வில்லை. இப்பொழுது சங்கரன் செய்து கொண்டிருக்கும் வேலைத்திட்டத்தின் ஒப்பந்த காலம் முடிவடைய இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் இருக்கின்றன. அவன் வேலை முடிந்து ஊருக்கு வரும்வரை அவளால் தனது குடும்பத்தை ஒழுங்காக நிர்வகிக்க முடியும் என கருதியிருந்த என்னத்தில் இடி விழுந்து விட்டதாக அவளது மனம் தவித்தது. எப்படியாவது சமாளித்து இன்னும் இரண்டு வருடங்களையும் கழித்துவிடலாம் என்ற மனத்திடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டவள், சமையலைக் கவனிப்பதற்காக அடுப்படியை நோக்கி

நடந்தாள்.

பாடசாலை விட்டு பிள்ளைகள் வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள். சாரதா எதுவித மனக்களங்கமும் இல்லாதவ ளாய் மகிந்தனை சாப்பிட அழைத்தாள்.

“மகி! சாப்பாடு போட்டு வைச்சிருக்கிறன். வந்து சாப்பிடு ராசா”

அம்மா, அண்ணாவுக்கு முக்கியமளித்து அவனை மட்டும் சாப்பிடக்கூப்பிட்டது பெண்பிள்ளை கருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இருந்தபோதிலும் அவர்கள் அதை சுகித்துக் கொண்டவர்களாய் வந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். மகிந்தன் மட்டும் வரவில்லை. மீண்டும் சாரதா குரல் கொடுத்தாள்.

“மகி! வந்து சாப்பிடு ராசா. இஞ்சை அம்மா உனக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறன்”

அங்கு வந்து எட்டிப் பார்த்த மகிந்தன் பொழியத் தொடங்கினான்

“எனக்கு உங்கட சாப்பாடு வேண்டாம்.. பிரண்ட்ஸ் எனக்கு ரோலும், வடையும் வாங்கித் தந்தவை. நாம் பிச்சைகாரன் மாதிரி அவை வேண்டித்தந்ததை சாப்பிட்டு வந்திருக்கிறன். உங்கட சாப்பாட்டை வைச்ச நீங்களே சாப்பிடுங்கோ”

மகனின் வார்த்தைகள் ஈட்டியாகப் பாய்ந்து அவளது உள்ளத்தைக் காயப்படுத்த வாயடைத்து நின்றாள் சாரதா. ஆற்றாமை அவளது கண்களில் நீராய் வடிந்தது. எத்தனை நேரம்தான் அப்படியே மெய்மறந்து இருந்தானோ... பிள்ளைகளின் குரல் கேட்டு அவள் சுய நினைவுக்குத் திரும்பினாள்.

“அம்மா! நாங்கள் ரியூசனுக்குப் போட்டு வாறும்”

“கொண்ணை எங்கை?”

மெதுவாக குரவில் வினவினாள்.

“அவரும் ரியூசனுக்குப் போட்டார்”

கன்னங் களில் காய்ந்திருந்த கண்ணீரை கைகளால் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து போனாள்.

“இப்ப அவர் வேலையால் வந்திருப்பார். இது தான் தருணம் எடுத்து அவருக்கு இஞ்சை நடக்கிற தெல்லாவற்றையும் சொல்ல வேணும்” மனம் நினைத்துக் கொண்டது.

அலைபேசியை எடுத்து கணவனுடன் தொடர்பு கொண்டவள், மளமளவென்ற மனதில் உள்ளதெல்லா வற்றையும் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டுத் தான் ஓய்ந்தாள். சங்கரன் தனக்கு சார்பாக எதையாவது சொல்லுவான் என எதிர்பார்த்தவருக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. அவன் சர்வ சாதாரணமாக பதிலளித்தான்.

“சாரதா! மகிந்தன் என்ன இன்னும் சின்னப் பிள்ளையே. வாற ஆவணியில் அவனுக்கு பதினைந்து வயசாகுது. அவனுக்கும் சிநேகிதப் பொடியங்களோட சேர்ந்து கன்றிலை சாப்பிட வேணும் என்று ஆசை இருக்கலாம். அதுக்கு நீர் குறுக்கை நிற்காதையும் சாப்பாடு கட்டிக் குடுத்து மினக்கெடாமல் ஒவ்வொரு நாளும் காசைக் குடுத்துவிடும். அவன் விரும்பின்தை வாங்கி சாப்பிட்டும்.”

“இதென்னப்பா உங்கட கதை, பிள்ளை கெட்டுப் போறதுக்கு நீங்களே வழி சொல்லிக் குடும்பியள் போல. இஞ்சை இப்பன்ற உலகமே கெட்டுப் போய் கிடக்கு. உது சரியான பிழை. இஞ்சை நடக்கிற சீர்கேடுகளை நீங்கள்

அறிய மாட்டியள். என்றை பிள்ளை நல்லவனாய் இருக்க வேணுமென்டுதானே நான் விரும்புவன். அது ஏன் உங்களுக்கு விளங்குதல்ல”

தன் மனதில் உள்ளதை அவனுக்கு புரியவைக்க முயன்றாள். அவளுக்கு கிடைத்ததோ தோல்விதான். சங்கரனுக்கு பிள்ளைப்பாசமா அல்லது தான் இத்தனை தூரம் கடல் கடந்து வந்து பாடுபட்டு உழைப்பது பிள்ளைகளுக்காகத்தானே என்ற எண்ணமோ... யார் கண்டது.

இன்னொரு நாள் சாரதா தன்னை மறந்து கழுதப்புத்தகமொன்றில் லயித்திருந்த சமயம் சங்கீதா வந்து அவளது காதருகில் கிச்கிக்குத்தாள்.

“அம்மா! அண்ணா பாக்கு வைச்சு சாப்பிடு நான். நான் சொல்லுறது பொய் என்றால் என்றால் வந்து பாருங்கோவன்”

அவளது கையைப்பிடித்து இழுத்தாள். இதற் கிடையில் சுகிரதாவும் வந்து அவளுடன் இணைந்து கொண்டாள்.

“ஓம்மா.அன்றைக்கும் அவன் சாப்பிட்டதை நான் கண்ணால் கண்டநான். நான் உங்களிட்ட சொல்லப் போறன் என்று சொல்ல அவன் என்றை தலையில் குட்டிப் போட்டான்”

“அவனை நான் கவனிச்சுக் கொள்ளுறன். இப்ப நீங்கள் போய் விளையாடுங்கோ”

சமாதானப்படுத்தி அவர்களை அனுப்பிய வளின் மனம் துனுக்குற்றது. அன்றைக்கு பக்கத்து வீட்டு கமலாக்கா சொன்னது ஞாபகத்தில் வந்தது.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு தனிய பிள்ளையளை அனுப்ப யோசினையாக் கிடக்கு. போற வழியில் இருக்கிற கடையில் எதுவோ பாக்கு விக்கிறாங்களாம். அதை வாங்கிச் சாப்பிட்டா தினமும் சாப்பிடச் சொல்லுமாம். பாக்கில் ஏதோ போதை கலந்திருக்காமடி பிள்ளை. அது பிள்ளையின்றை மூளையைப் பாதிச்சுப் போடு மாம். உங்கினை கதைச்சினம். நாங்கள் பயந்து பிள்ளையளை மோட்டச் சைக்கிளிலை தான் கொண்டு போய் விடுறதும் ஏத்துறதும். அந்தளவுக்கு காலம் கெட்டுப் போய்க்கிடக்கு. நீயும் கனமாய் இருந்து கொள்.”

அதையும் இதையும் சம்பந்தப்படுத்திப் பார்த்த வளுக்கு நெஞ்சு பகீரென்றது. நெருக்கமாக மகிந்தனது செயற்பாடுகளை அவதானிக்கத் தொடங்கினாள். பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்கு அவன் சமூகமளிப்பதில்லை என ஒரு செய்தி அவனது காதுகளுக்கு நாராசமாக வந்து விழுந்தது. இப்போதெல்லாம் அவள் கணவனிடம் மகிந்தனப்பற்றிய விடயம் எதனையும் சொல்ல தில்லை. சொல்லித்தான் என்ன பயன். அது விழலுக்கு இறைத்த நீராயிற்றே

நாளுக்கு நாள் வீட்டில் மகிந்தனது பிரச்சினை அதிகமாகிக் கொண்டே போனது. சில்லறை சில்லறையாக காணாமல் போய்க் கொண்டிருந்த பணம் அவளது அலுமாரி லாக்சி வரை நெருங்கிவிட்டது. வெளியில் சொல்லிக்கொள்ள முடியாமல் அவள் அனலிடைப் புழுவாகத் துடித்தாள். கணவனிடம் இறுதியாக ஒன்று சொன்னாள்.

“என்னால் இனி பொறுக்க முடியாதப்பா. ஒன்றில் அவன் திருந்த வேண்டும். அல்லது நான் உயிரோடு இருக்கக்கூடாது.”

சங்கரனது பொறுமையும் எல்லை மீறி விட்டது.

“சாரதா! அவன் எல்லை மீறிப் போய்விட்டதை என்னால் இப்போது தான் உணர முடிகிறது. அவனைத் திருத்துவதற்காக நீர் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தாலும் நான் கேட்கப்போறதில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்லுறன் நீர் தப்பான முடிவெடுத்து என்னையும் பிள்ளைகளையும் அந்தரிக்க விட்டிடாதையும், உம்மைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுறன்”

இருவரது கண்களும் குள்மாகியது.

சாரதா தீவிரமாகச் சிந்தித்தாள். அவளுக்கு வேற வழி தெரியவில்லை. சரியான சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்தவள் ஒரு நாள் மகிந்தனை காவல்த்துறையிடம் காட்டிக் கொடுத்து விட்டாள். அவனுடன் சேர்த்து இருநண்பர்களையும் கைது செய்து கொண்டு போனார்கள். தீவிர விசாரணையின் பின் அவர்கள் சீர்திருத்தப் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். மாணவப்பருவமும் வயதும் அனுகூலமாயிருந்த படியால் அவர்களுக்கு சிறைத் தண்டனையிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப் பட்டது. மகிந்தன் திருந்தி ஒரு நல்ல பிரசையாக வந்து கல்வியைத் தொடருவான் என்பது அசைக்க முடிதா நம்பிக்கை.

“இவரும் ஒரு தாயே” என சிலர் அவளைப் பழித்தார்கள். ஒரு தாயாக தன் பிள்ளையை நன்றாக வாழுவைப்பதற்கு இதுதான் சிறந்த வழி என அவள் கருதினாள். உண்மையும் அதுதான். தவறு எங்கு நடந்தாலும் அது திருத்தப்பட வேண்டும் பிள்ளைகள் தீய வழியில் போய் கெட்டு அழிவதை கண்டும் காணாமலும் மறைத்து வைக்கும் பெற்றோரின் செய்கை சுய கெளர வம் என்ற போர்வைக்குள்ளிருந்து ஒருநாள் அம்பலத் துக்கு வந்துதான் தீரும். இதனால் பாழாய்ப்போவது எமது இளம் சந்ததிதான்.

மொத்தத்தில் அற்ப ஆதாயத்திற்கு அசைப்பட்டு போதைப் பொருட்களை விநியோகிக்கும் வியாபாரிகள் தங்களது தவறை உணர வேண்டும். எமது இளம் சந்ததியினரை சீர்பூரிக்க உறுதுணையாயிருப் பது மன்னிக்க முடியாத மகாபாவம் என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சாரதாவின் சிந்தனை சுற்றிச் சூழன்று ஒரே திசையில் வட்டமடித்துக் கொண்டிருக்க கடல் கடந்து வாழும் சங்கரனது நினைவோ மகிந்தன் சரியான இடத்தில் தானென சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறான். தண்டனைக் காலம் முடிந்துதும் நல்லதொரு பிள்ளையாக மீண்டு வந்திருவான்.

காலம் அவனுக்கு நல்ல பாடத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கும் என நினைத்து தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டான்.

“ஹோய்ங்! என நுளம்பொன்று சாரதாவின் காதில் ரீங்காரமிட்டு அவளது நினைவுகளை கலைத்தது.

“ஐயோ என்றை பிள்ளை நுளம்புக்கடியில் கிடந்து அவதிப்படுறானோ போர்த்திக் கொண்டு படுத் திருப்பானோ...” பெற்ற மனம் கிடந்து தவித்தது. என்ன கஷ்டத்தைப் பட்டாலும் என்றை பிள்ளை நெறி தவறாகவனாய் தீரந்தி வந்து என்னை “அம்மா!” என்று கூப்பிட்டு அன்புபாராட்ட வேண்டும்.

நினைவ தந்த இதமான வருடலில் அவள் கண்ணயர்ந்து போனாள். *

கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி - பொன்னியின் செல்வன் திரைப்படம் பொதுவெளியில் திறந்துள்ள விவாதக்களம்

இன்பமகன்

பொன்னியின் செல்வன் திரைப்படம் பார்க்கும் வாய்ப்பு அண்மையில் எனக்குக் கிடைத்திருந்தது. திரைப்படத்தில் காட்டப்படும் வரலாற்றுத் திரிபுகள் என்னுள் விசனத்தை ஏற்படுத்தியது. “என் இவ்வாறு படம் எடுக்கிறார்கள்; வரலாற்றைத் திரிபடுத்தி என்ன காணப்போகிறார்கள்” என்று யோசித்தேன். அப்பாவித் தனமாக இதைச் செய்திருக்க முடியாது! ஏனெனில் திரைக்கதையை எழுதியவர் ஜெயமோகன், அதை இயக்கியவர் மனிரத்தினம் ஆயிற்றே. இருவருமே தத்தம் துறைகளில் விற்பன்னர்கள். ஏதாவது திட்ட மிட்டுச் செய்கிறார்களோ என மனதின் ஒரு மூலையில் ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. சரி, திரிபுகளைச் சீர்ப்படுத்தி ஒரு கட்டுரை எழுதுவோம் என முடிவெடுத்தேன்.

1. சோழர் வரலாறு

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தை சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்கள் ஆட்சி செய்து வந்தனர். கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் களப்பிரர் என்ற அந்தியர் படையெடுத்து தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். அதேவேளை பல்லவர் என்ற அரசு பரம்பரை காஞ்சியைக் கைப்பற்றி சாதவாகனருக்குத் திறைசெலுத்தி ஆட்சி செய்து வந்தனர். கி.பி. 225 இல் சாதவாகனரின் ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்ததும் பல்லவரே காஞ்சிபுரத்தின் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்றனர். பல்லவர் காலம் என வரலாறு பதிவு செய்யும் அளவிற்கு

அவர்கள் ஆக்கம் பெற்றிருந்தனர். அந்தப் பல்லவப் பேரரசிற்கு உட்பட்டு முத்தரையர் என்ற சிற்றரசு இருந்திருக்கிறது. இவர்கள் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, பழைய புதுக்கோட்டை போன்ற இடங்களை ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். திருகாட்டுப் பள்ளிக்கு அண்மையில் இப்போது ஒரு சிற்றாராகக் காட்சியளிக்கும் செந்தலை என்பது “சந்திரலேகா” என்ற பெயரில் முத்தரையரின் தலைநகராக விளங்கி வந்தது. பாண்டியரோடும் சோழரோடும் பல்லவர் போரிட்ட போதெல்லாம் இவர்கள் பல்லவருக்குத் துணை நின்று பல்லவர் வெற்றிகாண உதவியிருக்கிறார்கள். சாத்தன் பழியிலி என்ற முத்தரையர்மன்னன் பல்லவ மேலாட்சியிலிருந்து தம்மை விடுவித்து, சுதந்திர அரசாக இயங்க முற்படுகிறான். இதுவே முத்தரையரின் அழிவிற்கு வித்திட்டது.

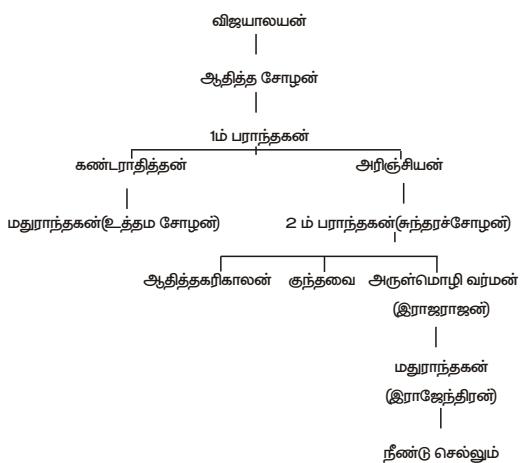
சங்க காலத்தில் ஆட்சி செலுத்தி வந்திருந்த சோழர்கள் ஆக்கமிழுந்து பல்லவருக்கு திறைசெலுத்தி ஆட்சி செய்யும் சிற்றரசர்களாக மாறி விட்டிருந்தனர். உறையுருக்கு அருகே பழையாறையைத் தலைநகராக கொண்டு குறுநில மன்னராக இருந்த சோழரிடையே விஜயாலயன் என்ற இளவரசன் தோன்றுகிறான். பல்லவருக்கும் முத்தரையருக்கும் இடையில் வீழ்ந்த விரிசலை தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்துகிறான். பல்லவரின் துணையோடு தஞ்சாவூரை முத்தரையரிடமிருந்து மீட்டெடுத்து புலிக்கொடியை மீண்டும் தஞ்சையில் பறக்க விடுகிறான். அதுவே சோழப் பேரரசின்

தொடக்கப்புள்ளி என பல்லவரோ, ஏன் விஜயாலயனோ அன்று எண்ணியிருக்கவில்லை. சுமார் ஐந்தரை நூற்றாண்டுகளாக அலைந்து திரிந்த சோழர்கள் தம் மன்மீட்புப்போரை ஆரம்பித்தனர். அடுத்த பத்தாண்டில் முத்தரையர் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் ஒழிக்கப்பட்டது. சுமார் கி.பி. 650 கி.பி 860 வரையில் முத்தரையர் சுந்திர லேகாவிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் தமிழுக்கு தொண்டாற்றியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் காலத்திலேயே நாலடியார் யாக்கப்பட்டது என்பது கருத்திலெடுக்கத்தக்கது.

விஜயாலயன் தன் வாணாளில் பல போர்களில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறான். தன் உடலில் 96 விழுப்புண்களைத் தாங்கியிருந்தவன் என வரலாறு அவனைப் புகழ்கின்றது. கி.பி 871 இல் அவன் மறைந்து விட அவனின் மகன் ஆதித்த சோழன் அரசனாகிறான். சேரி நாட்டின் பெரும் பகுதி பல்லவரின் ஆட்சியின் கீழ் இருப்பதைப் பொறுக்காத ஆதித்தன் பல்லவர் மீது போர் தொடுத்து பல்லவன் அபராஜிதனைக் கொண்டு சோழ நாட்டை முற்று முழுதாக மீட்கிறான். சோழநாட்டின் வட எல்லை இராஷ்டிரகூட்டின் ஆட்சிவரம்பை எட்டின்றது.

ஆதித்தனின் பின் அவனின் மகன் முதலாம் பராந்தகன் கி.பி 907 இல் ஆட்சிக்கு வருகிறான். “மண்மீட்பு” என்கிற நிலையைக் கடந்து ஆக்கிரமிப்பு என்ற நிலைக்கு சோழ அரசமாற ஆரம்பிக்கிறது; பேரரக உருவாகி சோழகாதிபத்தியம் துளிர் விடுகின்றது. பராந்தகன் தன் 48 ஆண்டு ஆட்சியில் சோழ நாட்டு தென் எல்லையை கண்ணியாகுமாரி வரை அகவித்தான். மைதூர் பீட பூமியும் கேரளக் கடற்கரையும் மாத்திரமே சோழப் பேரரசிற்கு உட்படாது இருந்தன. பராந்தகனின் பின் அவனது முத்த மகன் கண்டராதித்தன் ஆட்சிக்கு வருகிறான். சில காலத்தில் அவன் மறைந்து விட, அவனின் தமிழ் அரிஞ்சயன் அரியனை ஏறுகிறான். ஈராண்டில் அவனும் இறக்கிறான். கண்டராதித்தனின் மகன் மதுராந்தகன் சிறுவனாக இருந்தமையால் அரிஞ்சயனின் மகன் 2ம் பராந்தகனாக முடிதூகிறான்.

தோம்பு

விஜயாலயன் முதல் 3ம் இராஜேந்திரன் வரை 21 அரசர்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ளார்கள். விஜயாலயன் முதல் இராஜோஜன் வரை தஞ்சாவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, இராஜேந்திரன் தொடங்கி பின் வந்த ஏனை

யோர் கங்கை கொண்ட சோழ புரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி 850 முதல் கி.பி 1279 வரை கோலாச்சி யுள்ளனர். இதனையே சோழர்காலம் என வரலாறு பதிவு செய்கிறது. மேற்படி விளக்கத் தோடு கல் கியின் பொன்னியின் செல்வன் நாவலை அணுகலாம்.

2. பொன்னியின் செல்வன் நாவல்.

2ம் பராந்தகன் (சுந்தர சோழன்) ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுச் சம்பவமான ஆதித்த கரிகாலன் படுகொலையை மையச்சரடாக வைத்து, கற்பனையை மிகையாகக் கலந்து கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்தி உருவாக்கிய நாவலே போன்னியின் செல்வன். போரில் விழுப்புண் ஏற்ற நிலையில் வீரபாண்டியன் ஓரிடத்தில் மறைந்திருக் கிறான். ஆதித்த கரிகாலன் அவனைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அவனின் சிரம் கொய்கிறான். அந்த வீரபாண்டியனின் ஆபத்துதவிகளான ரவி தாஸன், சோமன், பரமேஸ்வரன் (மூவரும் சகோதரர்கள் பிராமணர்கள் என கல்வெட்டு ஆதாரம் உள்ளது) இரகசியமாக சதிவலை பின்னி ஆதித்தகரிகாலனைப் படுகொடுலை செய்கின்றனர். இது வரலாறு. நாவலில் நந்தினி என்ற கற்பனைப் பாத்திரத்தை கல் கி உருவாக்கியிருக்கிறார். பொதுவாகவே வரலாற்று நாவல் ஒன்றைப் படைக்கும் போது ஆசிரியர் கற்பனைப் பாத்திரங்களை உருவாக்கி உலவவிடுவது வழைமை. அந்தப் பாத்திரங்கள் கதையின் சுவாரசியத்தை அதிகரிக்கவே பயன்படும். ஆனால் கல்கியின் நந்தினி பாத்திரம் கதையின் போக்கையே மாற்றிவிடுகின்றது. கதையில் வாணர்குல அரசன் வல்லவராயன் வந்தியத் தேவன் பிரதான பாத்திரமாக வருகிறான். சம்புவரையர் மாளிகையில் ஆதித்தகரிகாலனைப் படுகொலை செய்ய சதிவலை பின்னப்படுவதை அறிந்து அதை தஞ்சைக்குத் தெரியப்படுத்த முனைகிறான். பழையாறையிலிருக்கும் குந்தவையைச் சந்தித்து விவரங்களுகிறான். குந்தவை கொடுக்கும் ஒலையோடு சுழுத்திலிருக்கும் அருள்மொழி வர்மனை (பின்னாளில் இவனே இராஜராஜன் என முடிதூதியவன்) சந்திக்கச் செல்கிறான். ஒடக்காரப் பெண்ணான பூங்குழலியின் உதவியோடு கடல் கடக்கிறான். அருள்மொழி வர்மனை சந்தித்து தஞ்சாவூர் அழைத்து வருகிறான்.

வீரபாண்டியனின் மகன் (அவனின் மனைவியா என்ற சந்தேகமும் உண்டு. நாவலில் தெளிவில்லை) நந்தினி பெரிய பழுவேட்டரையரைத் திருமணம் செய்து தஞ்சாவூர் வருகிறான் கிழவரான பெரிய பழுவேட்டரையரை அவள் திருமணம் செய்த காரணம் : தஞ்சாவூர் வந்திருந்து ஆதித்தகரிகாலனைச் சூழ்ச்சி செய்து கொல்லவே என்றாகிறது. அவள் தஞ்சாவூரில் இருந்த வாஹே ரவிதாஸன், சோமன், பரமேஸ்வரன் போன்றோரோடு தொடர்பு வைத்து ஆதித்தகரிகாலனைக் கொல்லும் திட்டத்தில் தொடர்புபடுகிறாள்.

கண்டராதித்தனின் மகன் மதுராந்தகன் சுந்தர சோழனுக்குப் பின்னர், தானே அரசனாக வரவேண்டும் என விரும்புகிறான். இளவரசனான ஆதித்த கரிகாலன் கொல்லப்பட்டால் மாத்திரமே தனக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்குமென அவன் எண்ணி, ஆதித்த கரிகாலன் கொலைச் சதியில் தஞ்சாவூரும் சம்பந்தப்படுவதாகக் கதையில் காட்டப்படுகின்றது. கண்ட ராதித்தரின்

மனைவி செம்பியன் மாதேவிக்கு மகன் பட்டங்கட்டு வதில் விருப்பமில்லை. அவன் சிவபக்தனாக வர வேண்டும் என விரும்புகிறார். அவரின் பேச்சை மதுராந்தகன் நிரா கரிப்பதாகக் கதையில் காட்டப்படுகின்றது. மேலும் நந்தினியின் தூண்டு தலின் பேரில் பெரிய பழுவேட்டை யரும் சுந்தரசோழனுக்குப் பிறகு மதுராந்தகனே பட்டங்கட்ட வேண்டும் என எண்ணிச் செயற்படுவதாகவும் நாவலில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தஞ்சாவூரில் பாயும் காவிரி ஆற்றின் கிளையாறுக்குப் பொன்னி நதி எனப் பெயர். அருள்மொழி வர்மன் குழந்தையாக இருந்தவேளை பொன்னிநதியில் தவறி வீழ்ந்து விடுகிறான். அவனை உயிருடன் மீட்டுக் கொடுக்கிறாள், மந்தாகினி எனும் வாய்பேச முடியாத பெண். பொன்னி நதி காப்பாற்றியது என்ற பொருள் பட அன்றிலிருந்து அருள்மொழிவர்மனுக்குப் பொன்னியின் செல்வன் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று என நாவல் பதிவு செய்கிறது. வீரபாண்டியனின் மனிமுடி சோழரிடம் சிக்கவில்லை. அது ஈழத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு ஒளித்து வைக்கப்படுகின்றது. அதை மீட்க அருள்மொழிவர்மன் ஈழம் செல் கிறான். ஆயினும் அவனால் அந்த மனிமுடியை இறுதிவரை மீட்க முடியவில்லை.

3. பொன்னியின் செல்வன் நாவலின் வரலாற்றுத் திரிபுகள்.

கன்னியாகுமாரிக் கல்வெட்டு, உடையார்குடிக் கல்வெட்டு, திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு போன்ற வற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டவையை உண்மை வரலாறாகக் கொண்டு நாவலிலுள்ள வரலாற்றுத் திரிபுகளைக் கவனிக்கலாம்.

திரிபு (1)

ஆதித்தகரிகாலன் கொல்லப்படும் போது அருள்மொழிவர்மன் பாலகன் என திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு கூறுகிறது. பாலகன் என்றால் 1 வயதிற்கும் 7 வயத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஆண்பிள்ளைப் பருவம். நாவலிலோ இளைஞராக காட்டப்படுகிறான்.

திரிபு (2)

மதுராந்தகனுக்கு ஏனை சோழ இளவரசர் களோடு எவ்வித முரண்பாடும் கிடையாது. பாசத்தோடு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். 2ம் பராந்தகன் (சுந்தர சோழன்) மறைந்த பிறகு மதுராந்தகனே உத்தம சோழன் என பேரரசனாகப் பட்டங்கட்டுகிறான். (கி.பி 973 கி.பி 985).

அதன் பின்னரே அருள்மொழிவர்மன் இராஜாஜன் என கி.பி 985 இல் பட்டத்திற்கு வருகிறான். அது மட்டு மின்றி தன் மகனுக்கு மதுராந்தகன் என்று சிறிய தந்தையின் பெயரைச் சூட்டுகிறான். இச்செயல் பாசத்தி னால் ஏற்பட்டதன்றி வேறில்லை. நாவலில் மதுராந்தகன் ஆட்சிபீடும் ஏற வேண்டி ஆதித்தகரிகாலனை வெறுப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றது. உண்மையில் மதுராந்தகன் பெற்றோரின் விருப்பிற்கு இணங்க சிவபக்தனாக வாழ விரும்பியிருக்கக் கூடும். ஆதித்தகரிகாலன் படு

கொலை செய்யப்பட்டமையாலும், அருள் மொழிவர்மன் சிறுவனாக இருந்த தமையாலும் அவன் பட்டமேற்கும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும்.

திரிபு (3)

கல் கி உருவாக கிய நந்தினியை பெரிய பழுவேட்டரையர் (வயோதிபர்) திருமணம் செய்வது தற்கால Trophy wife நிலைப்பாடாகத் தோன்றுகிறது. பழுவேட்டரையர் சோழ தேச விசவாசிகள்; பெருவீரர்கள். கதையில் வரும் பெரிய பழுவேட்டரையர் உடலில் 64 விழுப்புண்களைச் சுமந்திருப்பவர். அரசராக இருக்கும் சுந்தரசோழருக்குத் தெரியாது மதுராந்தகனை, நந்தினியின் ஏவலின் பேரில், அரசராக்க முயல்வதாகக் கதையில் காட்டப்படுவது தகாதது; இராஜ துரோகம் செய்வதாகவே இச்செயல் அமையும். சகல பழுவேட்டரையரும் நாவல் மூலம் அவமதிக்கப்படுகின்றனர்.

4. பொன்னியின் செல்வன் திரைப்படம்

இரண்டு பாகங்களாகப் படமாக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். முதல் பாகம் (RS-1) அண்மையில் வெளியாகியிருக்கிறது. நாவல் ஒன்றைத் திரைக்கதைக்கு மாற்றும் போது பொதுவாக ஏற்படும் நெருக்கடிகள் இத்திரைப்படத்திற்குமக் உண்டு. அதனை ஏற்கலாம். ஏலவே வரலாற்றுத் திரிபுகளைக் கொண்டிருக்கும் பொன்னியின் செல்வன் நாவலைத் திரைப்படம் ஆக்கும் போது மனிரத்தினம் ஜெயமோகன் கூட்டணி மேலும் சில வரலாற்றுத் திரிபுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

திரிபு (1)

நாவலில் வந்தியத்தேவன் பிரதான பாத்திரமாக, வீற்மைவாக அமைந்திருக்கும். திரைப்படத்தில் சற்று வீச்கக் குறைந்த பாத்திரமாக அமைக்கப்பட்டு, ஆதித்தகரிகாலனுக்கும் சம முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் வழி ஆதித்தகரிகாலன் பாத்திரத்தை வரையறை செய்வதில் வரலாற்றுத் திரிபுகள் மேற் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வீரத்திற்கு பஞ்சமே இல்லாத இராணுஷ்டிரகூட அரசன் ஆதித்தகரிகாலன் முன் முழுந் தாளிட்டிருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறான். வரலாற் றில் இடம் பெறாத விடயம். இதுவே திரைப்படத்தில் அறி முகக் காட்சி. நாவலில் அறிமுகமாக வந்தியத்தேவன் வீரநாராயண ஏரி வழியே குதிரையில் செல்வதாகக் காட்டப்படும்.

திரி ((2))

பொதுவாக சோழ அரசரி டையே ஒரு நடை முறை இருந்தது. அரசர் தலைநகரில் இருக்க, அவர்தம் புதல்வர் சற்றுத் தொலைவில் நிலைப் பட்டு பேரரசைக் காக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருவார். எடுத்துக் காட்டாக, இராஜராஜன் தஞ்சையில் இருக்க, அவன் மகன் இராஜேந்திரன் எல்லையில் இருந்தான். பிறகு இராஜேந்திரன் அரசனாகிய பின் அவன் மகன் இராஜாதிராஜன் எல்லைப் பகுதியில் இருந்தான். சுந்தரசோழன் தஞ்சாவூரில் இருந்த வேளை, ஆதித்தகரி

காலன் எல்லையில் இருக்கிறான். ஆனால் திரைப் படத்தில் காட்டப்படும் ஆதித்த கரி காலன் நந்தினி மேல் காமம் மேலிட்ட காதலால் அவதிப்படுகிறான். அவளைக் கண்ணால் கண்டால் தன்னால் தாங்க இயலாது; ஆதலால் தஞ்சாவூர் திரும்ப விருப்பில்லை என்று கூறுகிறான். திரைப்படத்தில் ஆதித்த கரிகாலன் பாத்திரம் மிகவும் பலவீனமாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளது. (நந்தினி கல்கியின் கற்பனை என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்)

திரிபு (3)

நாவலில் மதுராந்தகன் (உத்தம சோழன்) மாத்திரமே ஆதித்த கரிகாலன் படுகொலைச் சதிச் செயலில் சிக்க வைக்கப்படுகிறான். ஆனால் திரைக் கதையில் அருள்மொழிவர்மன் மீதும் சதிச் செயல் சந்தேகம் கிளப்பபடுகிறது. “என்னைக் கொல்ல என் தமியால் மாத்திரமே இயலும்” என்ற சாரப்பட ஆதித்த கரிகாலன் கூறுகிறான். தனக்கு அரசரிமை கிடைக்க வேண்டி அருள்மொழிவர்மனும் சதி புரிந்திருக்கலாம் என தட்சமமாக உணர்த்தப்படுகின்றது. (அருள் மொழிவர்மன் அப்போது பாலகன் என்பது வேறு கதை)

திரிபு (4)

அருள்மொழிவர்மனை சிங்கள பொத்த பிக்குகள் வரவேற்று சிங்கள அரச சிம்மாசனத்தை ஏற்குமாறு வேண்டுகின்றனர். அருள்மொழிவர்மன் நன்றியோடு மறுக்கிறான். அந்தளவிற்கு சிறப்பானவன் இந்த பொன்னியின் செல்வன் எனக் காட்ட முற்படுகிறது இந்த மனிரத்தினம் - ஜெயமோகன் கூட்டணி. இது பெரும் வரலாற்றுக் தவறு! என்றுமே சிங்கள அரசர்கள் சோழரை ஏற்கவில்லை. ஆனால் திரைக்கதையில் சோழ ஏகாதிபத்தியத்தை தலைமைப் பிக்குகள் இருகரம் நீட்டி வரவேற்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. வரலாறு முழு

வதும் சிங்களவரை ஒடுக்கியே சோழர் மேலாதிக்கம் செலுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். சோழர்களுக்கு தொடர்ச்சி யாக சிங்களவர்கள் போர்த்தொல்லை கொடுத்து வந்திருப்பதற்கு பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஈழத்தில் சோழர் நிறுவியிருந்த முழுமுடிச் சோழ மண்டலத்தில் ருகணு இராட்சியம் ஒரு போதும் உட்பட வில்லை. 1039 இல் பிறந்த விஜயபாகு 1055 இல் ருகணு அரியணை ஏறி, பொலன்னறுவையிலிருந்து ஆட்சி செலுத்தி வந்திருந்த சோழரை விரட்டியடிக்க மக்கள் மத்தியில் பதினேழு ஆண்டுகள் கடும் பரப்புரை செய்து வருகிறான். அதே வேளை 1070 இல் அதிராஜேந்திரன் சோழநாட்டில் அரியணை ஏறுகிறான். மக்கள் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு ஒரு மாதத்திலேயே கொல்லப்படுகிறான். பிறகு முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்கு வருகிறான். சோழ அரியணை சற்று பலவீனம் அடைய, 1070 இல் நூற்றாண்டு காலமாக ஆட்சி செய்து வந்த சோழரை விஜயபாகு விரட்டியடித்து 1072 இல் பொலன்னறுவையில் அவன் முடிதூடிக் கொள்கிறான். என்பதே உண்மை வரலாறு.

5. முடிவுரை

1. இராஜராஜனுக்குப் பின் அவனது மகன் மதுராந்தகன், இராஜேந்திரன் என்ற பெயரில் அரியணை ஏறுகிறான். அவனே ஈழத்திற்கு படையெடுத்து ஜந்தாம் மஹிந்தனிடமிருந்து வீரபாண்டியனின் மணி முடியை மீட்டதாக வரலாறு கூறுகிறது. அதன் காரணமாக முடி கொண்டான், முடிகொண்ட சோழன் என்ற விருதுப் பெயர் இவனுக்கு வழங்கலாயிற்று. மேலும் இராஜராஜன் ஈழத்திற்கு ஒரு போதும் செல்லவில்லை என்ற பதிவு உள்ளது. மாறாக கி.பி. 993 இல் இராஜராஜன் ஈழம் மீது படையெடுத்து அனுராதபுர இராஜதானியைக்கைப்பற்றிய தாகவும் ஆதாரம் உள்ளது. ஆயினும் பொன்னியின் செல்வன் நாவல் நீகழும் காலத்தில் (சுமார் கி.பி 969)

இராஜராஜன் ஈழத்திற்கு செல்லவில்லை என்பது உறுதி.

2. ஆதித்தகரிகாலன் படுகொலை வழக்கு இராஜராஜன் காலத்தில் நடத்தப்பட்டு, முன்று பிராமண சகோதரர்கள் (ரவிதாஸன், சோமன், பரமேஸ்வரன்) குற்றவாளிகளாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு சாவொறுப்பு வழங்கப்படவில்லை. ஆயினும் அவர்களது சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படுகின்றன. அது மாத்திரமின்றி அவர்களின் உறவினர் சொத்துகளும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு, அவர்கள் அனைவரும் நாடு கடத்தப்பட்டாக உடையார் குடிக் கல்வெட்டுக் கூறு கின்றது. கொலையாளிகள் பிராமணர் என்பதனால் தான் சாவொறுப்பு வழங்கப்படவில்லை. என வாதிடுவது ஏற்படையதல்ல. ஏனெனில் சாஞக்கியப் படையிலிருந்த பிராமணர்களை இராஜராஜன் கொன்று குவித்திருப்பதாக வரலாறு கூறுகிறது. ஆயுதம் ஏந்திய பிராமணரைக் கொல்வதில் இராஜராஜனுக்கு மனத்தடை கிடையாது. படுகொலை நடைபெற்று சுமார் பதினைந்து ஆண்டு களின் பின்னரே வழக்கின் தீர்ப்பு வருகிறது. ஆகையால் கொலையாளிகள் ஏலவே தலைமறைவாகியிருக்கவே பெரிதும் வாய்ப்புண்டு. இராஜராஜன் கையில் அவர்கள் சிக்கவில்லை என்பதே உண்மையாக இருக்கக் கூடும்.

3. கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்தி ஒருப்பிராமணர் என்பதால் கொலையாளிகளைத் தப்பவிட்டுவிட்டு மதுராந்தகன் (உத்தம சோழன்), பழவேஷ்டரையர் து பழிபோட முனைந்ததாக பொதுவெளியில் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. பொன்னியின் செல்வன் நாவலானது கல்வி வார இதழில் 29.10.1950 முதல் 16.05.1954 வரை கிருஷ்ண மூர்த்தியால் தொடராக எழுதப்பட்டது. அன்றைய காலத்தில் பிராமண எதிர்ப்பு தமிழகத்தில் இருந்தமையால், பிராமணரைக் கொலைப் பழியிலிருந்து மீட்கும் பொருட்டு, அவர் அவ்வாறு எழுதினார் என்கின்றனர். சிலர். எது எப்படியோ விமர்சனத்தை அன்றே முன்வைத்திருக்க வேண்டும். இன்று அவர் மறைந்த பின் விமர்சிப்பது அவரைச் சிறுமைப்படுத்துமே அன்றி ஆக்குப்புவரமாக அமையாது.

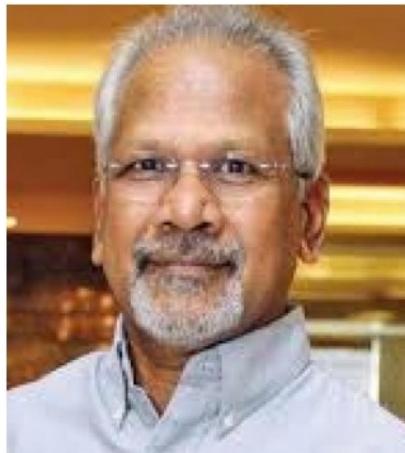
4. திரைக்கதையில் இராவுடிரகூடர்கள், சிங்கள வர்கள் ஆதித்த கரிகாலன் போன்றோர். சிறுமைப் படுத்தப்பட்டதற்கு இப்போது உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிரத்தினம், ஜெயமோகன் ஆகியோர் பதில் கூற வேண்டும். இது திரைப்படம், கற்பனை என்று கூறித் தப்பித்து விடலாம். ஆனால் வரலாற்றில் சிறப்பாக வாழ்ந்த வரை கற்பனை என்பதன் பேரில் சொந்தப் பெயர் கூறி இழிவைடுத்தல் தவறு! கல்வெட்டுக் களிலும் செப் பேடுகளிலும் இருப் பதை இவர் கள் ஏன் கருத்திலெடுக்க விரும்பவில்லை என்பது இன்னும் எனக்கு விளங்க வில்லை. எது எழுதினாலும் நம்பு வார்கள்; கேப்பதற்கு யாருமில்லை என்ற நிலைமைதுமிக்குமில்காணப்படுவது ஒரு கசப்பான உண்மையாகும்.

5. திரைப்படத்தில் இராஜராஜன் மேல் ஆதித்த கரிகாலன் கொலைப்பழி சம்தத முற்படுகிறார்கள். சில ஆய்வாளர் கருத்துப்படி இராஜராஜன் கி.பி 947 இல்

பிறந்தாகவும்; ஆதித்தகரிகாலன் கி.பி. 942 இல் பிறந்து கி.பி 969 இல் கொலையுண்டாகவும் வருகிறது. இராஜராஜன் அதிகாரத்திற்கு வரும் பொருட்டு அண்ணனைக் கொன்ற தாக என்னுகிறார்கள். ஆயினும் சுந்தர சோழனின் பின் உத்தமசோழனே அரசனாகிறான்; இராஜராஜன் அல்லவே. அப்படியாயின் உத்தம சோழனும் இராஜராஜனும் கூட்டுச்சதி செய்திருக் கிறார்கள் என்று வரும். அதற்கு அறவே வாய்ப்பில்லை. இரகசிய சதித் திட்டம் பற்றிய தட்சமம் அறிந்தவருக்கு அவ்வாறு செய்ய இயலாது என்பது புரியும். இரகசியக் காப்பு என்பதே பெரும்பாடு என்றாகிவிடும். ஆதாரங் களையும் புறநிலை யதார்த்த சூழலையும் வைத்துப் பார்க்கின்ற வேளை ஆதித்த கரிகாலன் கொலை நடைபெற்ற வேளை இராஜராஜன் பாலகன் என்பதற்கான வாய்ப்புகளே அதிகம். இவற்றைத் தர்க்க ரீதியாக அனுகாது மனிரத்தினம் - ஜெயமோகன் கூட்டணி, வரலாற்றில் சிறப்பாக வாழ்ந்த இராஜராஜன் மீது சந்தேகத்தைக் கிளப்பி, உலக அளவில் பரப்பிவிடுவது முறையல்ல.

6. பொன்னியின் செல்வன் நாவல் படித்த வேளையில் ஏற்படுத்திய உணர்வையும் சிலிர்ப்பையும் திரைப்படம் ஏற்படுத்தத் தவறியுள்ளது. என மனதில் இருந்த கற்பனைப் படத்தைத் திரைப்படம் சுற்றேனும் நெருங்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவருக்கும் இது தான் அனுபவமாக இருந்தது. முன்னர் தி.ஜானகிராமன் “மோகமுள்” என்ற நாவலை 1964 இல் எழுதியிருந்தார். மிக அருமையான, உணர்வு பூர்வமான நாவல் அது. அந்த மோகமுள் நாவலை இயக்குனர் ஞானராஜ சேகரன் 1995 இல் திரைப்படமாக்கிய வேளை பொன்னியின் செல்வன் எதிர்கொண்ட நெருக்கடியை மோகமுள்ளும் எதிர்கொண்டது. நாவலில் வரும் பிரதான பாத்திரங்களான ஐமுனா, பாபு ஆகியோர் வாசகரின் கற்பனையில் ஏற்படுத்திய சிலிப்பை திரைப்படப் பாத்திரங்களால் வழங்க இயலவில்லை என்பதால் திரைப்படம் தோல்வியடைய நேரிட்டது. அதே போல் பொன்னியின் செல்வன் நாவலில் காட்டப்படும் வல்லவராயன் வந்தியத்தேவன் பாத்திரம் திரைப்படத்தில் இல்லை என்பதனால் இத்திரைப்படமும் காலத்தால் ஏலமிடப்படும் வாய்ப்பு உண்டு.

7. பொன்னியின் செல்வன் நாவலைப் படித்திருக்காதவருக்கு திரைப்படம் நன்றாக இருந்திருக்கும் என என்னியவேளை அவர்களோ தம்மால் பாத்திரங்களை சரியாக அடையாளங்காண இயல வில்லை; குழப்பமாக உள்ளது என் கின்றனர். நன்பர் சிலர் கல்லைண கட்டிய கரிகாலனும் ஆதித்த கரிகாலனும் ஒரே நபரா எனக் கேட்ட போது எனக்கு சற்று ஏமாற்றமாகவிருந்தது. கல்லைண கட்டியவன் கரிகாலன் பெருமாவளவன்; சங்ககாலத்தவன். படத்தில் வருபவன் பிற்காலச் சோழன்; விஜயா லய மரபினன்... எனத் தெளிவுட்டி னேன் எது எப்படியோ பொன்னியின் செல்வன் திரைப்படம் பொதுவெளியில் விவாதங்கள் ஒன்றைத் திறந்திருப்பது நன்றே. தீமையிலும் ஒரு நன்மை என்பார்களே; அது தான். “கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி”.

உயிரோவியன் பக்கங்கள்... 1

இன்றை இலக்கிய உலகத்தில் நடக்கும் சீர்கேடுகள் உண்மையான இலக்கிய நேசிப்பை உடையவர்களிடத்து மிகுந்த அரியண் டத் தை உண்டாக குசின் றன். உண் மையை எடுத்துறைப்பதை பலர் விரும்புகிறார்கள் இல்லை. அத்துடன் உண்மையை, தரவுப்பிழைகளைச் சுட்டுபவர்களை எதிரியாக பார்க்கும் நிலையும் உருவாகி வருவதால் பிழைகளை சுட்டிக் காட்ட பலர் முன்வராமல் தமக்குள்ளேயே தகனம் செய்து விடுகின்றார்கள். இனிவரும் காலங்களில் “உயிரோவியன் பக்கத்தின்...” ஊடாக இவ்வாறான சில விடயங்களை பதிவு செய்ய எண்ணியுள்ளேன். இப்பகுதியில் வரும் விடயங்கள் யாறையும் புண்புத்தும் நோக்குடன் எழுதப்போனை அல்ல: பிழைகள் திருத்தப்பட வேண்டும் என்பதனாலேயே. குறித்த விடயங்கள் தமக்கு பொருந்தும் என நினைப்பவர்கள் தம்மைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். படைப்பாளர்கள் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும் உண்மையான தகவல்களை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். யதார்த்தத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தமிழூ சரியாக வாழ வைப்போம்.

1. எத்தனை காலம் தான் ஏமாற்றுவார் இந்த உலகில்

கெக்கிராவையை சேர்ந்த இரு பெண் எழுத்தாளர்கள் குறித்த கவிஞருடன் மதிப்பு வைத்து பழகி வந்தார்கள். குறித்த கவிஞர் அப்பெண் எழுத்தாளர்களது சில படைப்புகள் வெளியாவதற்கு சில ஊடகங்களில் களம் பெற்று கொடுத்துள்ளார். ஒரு சில நூல்களை சில நிறுவனங்கள் ஊடாக பதிப்பித்துக் கொடுத்துள்ளார். குறித்த பெண் எழுத்தாளர்கள் அவரை மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரியவராக நினைத்து பழகி வந்துள்ளார்கள். இலக்கிய உலகில் நடைபெறும் மோசுகள் பற்றி அவ்விரு வருக்கும் அதிகம் எதுவும் தெரிந்திருக்கிறது. வாசித்தல், படைப்பாக்கம் செய்தல் என்ற வகையில் அவர்களது இலக்கிய செயற் பாடுகள் அமைந்தன. நூல் களை அச்சிடுவதற்கு ஒழுங்கமைத்து தருகிறேன்: அந்த நிறுவனம் மூலம் போடலாம்; பிரதிகளை தாராங்கள் என வாங்கியுள்ளார் குறித்த கவிஞர். சில மாதங்களின் பின் புத்தக வேலைகள் எவ்வாறு உள்ளன எனக் கேட்டால், “ரைப் செய்ய கொடுத்திருக்கேன். ரைப்பெண்ணுற பிஸ்னைக்கு காச் கொடுக்கனும்” என்று ஒரு தொகைப் பணத்தைப் பெறுவாராம். பின்னர் சிறிது காலத்தின் பின் layout செய்யனும் என சிறிது தொகைப் பணத்தை பெறுவாராம். இப்படிக்கிறந்தது 20 ஆயிரம் வரை பெற்ற பின்னர் சில மாதங்கள் கழிந்து புத்தகம் வருமாம். உண்மையில் குறித்த நிறுவனம் புத்தகம் போடுவதற்கு எந்த பணத்தையும் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. Royality அடிப்படையில் குறைந்தது 50 புத்தகங்களை எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்கி வருகின்றது. ஆனால் குறித்த கவிஞர் தொடர்ச்சியாக இந்த மோசுகளை செய்துள்ளார். ஒரு சிங்கள நிறுவனத்தினுடாகப் போடுகின்ற ஆவலில் பல எழுத்தாளர்கள் ஏமாந்துள்ளார்கள். ஜீவந்தி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் கூட 19000 காசை கொடுத்தாராம், “ஜீவந்தி சிறுகதைகள்” போடும் தருணத்தில். அதே போல யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களது “இன்னும் பேச வேண்டும்” தொகுதிக்கும் இதே நிலை தான். அவரும் 20000 பணம் அனுப்பியே நீண்ட காலத்தின் பின்னர்

புத்தகத்தைப் பெற்றார். ஆனால் அதிசயமாக குறித்த கவிஞர் தெணியான் அவர்களின் இரண்டு புத்தகங்களை குறித்த நிறுவனத் தின் ஊடாக போட்டுக் கொடுத்துள்ளார். ஆனால் தெணியானிடம் எந்தப் பணத்தையும் பெறவில்லை என் பது ஆய்விருப்புத்துக்கு உரியது. இந்த உண்மைகள் குறித்த அந்த சிங்கள பதிப்பகத்திற்கு தெரியுமோ என்பது புரியாத புதிரே.

குறித்த பெண் எழுத்தாளர்களிடம் பல தடவை சின்ன சின்ன தட்டச்சு செலவுகளுக்காகப் பல ஆயிரம் பணத்தைப் பெற்று ஏமாற்றியுள்ளார். அண்மையில் அவர்களில் ஒருவர் காலமாகிய பின்னர் அவரது ஒரு நாவைலை வெளியிட்டு வைக்கும் நோக்குடன் தங்கையார் கவிஞருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். கவிஞரிடம் காணப்பட்ட மிகுந்தப்பையும் பண எதிரப்பையும் புரிந்து கொண்ட எழுத்தாளர் வேறு ஒரு நிறுவனம் மூலமாக அந்த நாலை வெளியிட்டுள்ளார். அதன் பின்னர் குறித்த சிங்கள நிறுவனத்திற்கு பதிவுத்தபால் மூலம் அவர்கள் நடாத்தும் இலக்கிய நூற் பரிசுப் போட்டிக்கு தனதும், தமக்கையாரதும் நூல்களை அனுப்பியுள்ளார். குறித்த நிறுவனத்தின் தமிழ் முகவராகச் செயற்படும் கவிஞரை அனுகி நூல் கிடைத்தமை பற்றி விசாரித்தபோது கிடைக்கவில்லை என பொய் சொல்லியுள்ளார். பதிவுத் தபால் மூலம் அனுப்பிய நூல் எவ்வாறு காண்மால் போகும். குறித்த பெண் எழுத்தாளர் நேரப்பள்ள காரண மாக குறித்த விடயத்தை ஆராயாது விட்டு விட்டார். ஆனால் 6 பிரதிகளுக்கு என்ன நடந்தது என்பது கவிஞருக்கே வெளிச்சம்.

அண்மையில் குறித்த பெண் எழுத்தாளர் இணைய வடிவில் A4 தாளில் 20 பக்கங்கள் வரத்தக்களவில் தனது கவிதை களை வடிவமைத்து தர முடியுமா எனக் கேட்டுள்ளார் கவிஞரிடம். அதற்கு அவர் கொஞ்சம் பொறுப்புகள் எனக் கூறியுள்ளார். சில மாதங்கள் கழித்து தொலைபேசியில் அழைத்து “வகவும்” தற்போது வந்துள்ளது அது போல செய்து தரலாம் 20000.00 தாங்க எனக் கேட்டுள்ளார். விழிப்படைந்த பெண் எழுத்தாளர் “ஐயோ சாமி ஆளை விடுங்க” என தபித்துக் கொண்டுள்ளார். உதாரணத்திற்கு ஈழத்தின் தரமான வடிவமைப்புடன் வரும் கலைமுகம் சர்த்தைகையை வடிவமைப்புத்துக் கூசிரியர் செல்மர் எமில் ஒரு பக்கத்திற்கு 250.00 கொடுக்கிறார். அப்படிப் பார்த்தால் கூட 20 பக்கத்திற்கு 5000.00 தானே வரும். மிகுதி 15000.00 எதற்கு? அதுவும் 20 பக்கங்களும் அவர் தட்டச்சு செய்து வைத்துள்ள விடயம் என்பதும் கவனத்திற்குரியது. எப்படித்தான் இப்படி ஏமாற்றியிருப்புகளை பராபரமே... குறித்த கவிஞர் தொடர்ச்சியாக விவாஹார் நூல் வெளியிட தொடர்பாக அதிக அறிவு இல்லாத எழுத்தாளர்களை ஏமாற்றி வருகின்றார். அண்மையில் இந்த இலக்குக்கு உள்ளானவர் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள மூல்லிம் பெண்கள் பாடசாலையின் அதிபர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஏன் ஜயா இலக்கியத்தின் பெயரால் இப்படி ஏமாற்றுகிறீர்கள். பாவம் விடயம் அறியாத படைப்பாளர்கள்.

2. நமக்கு நாமே விழுது கொடுப்போம்

அந்த காலம் தொடக்கம் ஈழத்தில் விழுது குளுவு படிகள் நடந்த வண்ணமுள்ளன. தகுதிக்குரிய நூல்கள் தவிர்க்கப்பட்டு குறித்த எழுத்தாளரது பெயர், மதிப்பீட்டாளரது அகத்தாளக்கம், பக்கச்சார்பு, பிரதேச வாதம் போன்ற பல விடயங்கள் விருது

வழங்கலில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது. ஈழத்தில் உள்ள சில நிறுவனங்கள் சிறந்த நூற்பரிசுத் தேர்வுக்கு நூல்களை கோருகின்றன. சிங்கள நிறுவனம் ஒன்றும் தமிழில் வெளியான சிறுகதைத்தொகுதி, நாவல், கவிதைத்தொகுதி, முதல் நூல் வெளியிடுவர் என வகை பிரித்து விருதுகளை வழங்கி வருகின்றது; பாராட்டிற்குரிய செயல். குறித்த நிறுவனத்தால் வெளியிடப்படும் நூல்களே குறைந்தது 2 துறைகளில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் விருதைப் பெறுகின்றது. அவ்வாறாயின் ஏன் பிற பதிப்பக் நூல்களை பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். இதுபோலவே அண்மையில் யாழில் நடைபெற்ற ஒரு விருது வழங்கலிலும் எந்த இடத்திலும் விற்பனையில் இல்லாத ஒரு நூலுக்கு “2022 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த ...” விருது வழங்கப் பட்டுள்ளது. அதுவும் குறித்த விருது வழங்கல் நிகழ்வை ஒழுங்கமைத்து செயற்படுத்தி வரும் நிறுவனத்தின் வெளியீடு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. விருது வழங்கலில் திடனை விட பெரிய துயரம், தேசிய விருது வழங்கும் நிறுவனங்களால் மேற்கொள்ளப்படும் யாழ்ப்பாணத் தாருக்கு ஒரு விருது, மூஸ்லிம் சமூகத்தில் இருந்து ஒருவருக்கு, மலையகத்தில் இருந்து ஒருவருக்கு, கிழக்கில் இருந்து ஒருவருக்கு என, விருதுகள் கோட்டா அடிப்படையில் வழங்கப்படுவது போல வழங்கப்படு வதை ஆழ்ந்து பார்த்தால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இதனை விடப் பெரிய முச்சாங்கி விருது பெறுவர் மேலையில் செயற்படும் விதம். இதனை நான் கோங்கு பதிவிட வில்லை நீங்களே முகப் புத்தகங்களில் பார்த்து சிரித்து இருப்பீர்கள்.

கலாபூசணம், ஆஞ்னநர் விருது, இளங்கலைகுர் விருதுகள் படும் பாடு சொல்வதானால் ஒரு புத்தகமே வெளியிடலாம். உண்மையான கலைகுருகள் அமைதியாக இருக்க அரசியல் செல்வாக்கு, பிரதேச செல்வாக்கு உடையவர்கள் விருதுகளை பெறுகின்றார்கள். இளங்கலைகுர் விருது வழங்கப்படுகின்றது. உண்மையில் நாடகத்திற்கு என வழங்கப்படும் விருதுகள் மிகுந்த கேள்விக்கு உரியன. 5 நாடகம் நடித்தவரை 100 நாடகம் நடித்தவர் என கூறி விருது வழங்கும் நிகழ்வே நடந்தேறி வருகின்றது. பொய்யான தகவல்கள், பொய்யாக தாம் நடித்ததாக அல்லது நெறியாள்கை செய்ததாக அழைப்பிடத்தக்களை வடிவமைத்து இணைக்கிறார்கள். மேக்கப் போட்டு பொய்யாக படங்களை எடுத்து இணைக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் அலசி ஆராயாமல் ஒரு விருது இந்த ஆண்டு கொடுத்து விட வேண்டும் என்பதற்காக கொடுக்கிறார்கள். இவர் என்ன நாடகம் நடித்தார் என்று கேட்கும் அளவில் உள்ள பலர் இன்று கலாபூசணம், இளங்கலைகுர் விருதைப் பாங்கியுள்ளார்கள். குறித்த பிரதேச செயலகங்களுக்கு உட்பட்ட கலாசார உத்தி யோகத்தர்கள் இந்த விடயங்களில் கவனமெடுப்பார்களா? தேர்வுக்கும் கவனமெடுக்குமா?

சாகித்திய ரத்தினா விருதை 75 வயது என வைக்காமல் 70 வயதிற்கு மாற்றுவதே பொருத்தமானதாக அமையும். எமது நாட்டின் சராசரி ஆயுள் வீத்த்தை ஒப்பிட்டு பார்க்கும் போது இது வியப்பளிக்கிறது. இது வரைகாலமும் ஆளுமையுள்ள பல பெண் எழுத்தாளர்கள் காணப்படுகின்ற போதும் எந்த பெண் எழுத்தாளர்களுக்கும் இந்த விருது வழங்கப்படாமை வியப்பளிக்கிறது. மன்னிக்கவும்! “சேடம் இழுக்கும் தறுவாயில்” சிலருக்கு இவ்விருதை அழிப்பது கூட அருவருப்பையும் இந்த விருதின் கணதி குறித்தும் கேள்வியை எழுப்புகின்றது. உதாரணங்கள் சுட்டிக் காட்டலாம் ஆனால் குறித்த படைப்பாளிகளை தரம் தாழ்த்தக்கூடாது என்பது காரணமாக அவற்றை தவிர்க்கிறேன். அவர் இருக்கும் தறுவாயில் இருக்கிறார், அவருக்கு அங்கம் ஒன்று இழுக்கப்பட்டு விட்டது

எனவே இந்த ஆண்டு விருதை வழங்கி விட வேண்டும் என வழங்கியுள்ள சம்பவங்கள் உண்டு. ஏன் Stecher இல் கூட ஒரு தடவை ஒருவர் விருது வாங்க வந்திருந்தமையை நாம் அறிவோம். (பாவும் அதுவும் நொமினியில் ஒருவராக)

3) வாசிப்பை வளப்படுத்த வேண்டிய

பாடசாலை நூலகங்களின் நிலை

வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத ஒரு கெட்ட பழக்கம் எமது நாட்டில் உள்ளது. அதாவது நூலகங்களில் வாசிப்புக்கு உட்படாமல் வருடக்கணக்கில் இருக்கும் நூல்களை Discard செய்தல். பல பாடசாலை பிரதேச நூலகங்களில் இந்தச் செயற்பாடு நடைபெறுகின்றது. சில இடங்களில் தீயட்டே கொழுத்தகிறார்கள். பலர் பேப்பர் Recycle செய்பவர்களிடம் கிளோ 5 ரூபாய்க்கு கொடுக்கிறார்கள். பல அரிய புத்தகங்கள் அழிந்து போகின்றன. பாடசாலை நூலகங்களில் உள்ள பெரிய பிரச்சினை, நூல்களை ஆசிரியர்களே களவாடுதல். இது பொதுவாக நடைபெறுகின்றது. ஒரு எழுத்தாளர் வெளி நாடு செல்ல நேர்ந்த போது தனது பல புத்தகங்களை குறித்த பாடசாலை நூலகத்துக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கி சென்றுள்ளார். அவரது நண்பரும் அவருடன் சென்று நூல்களை வழங்கியுள்ளார். தற்போது சில வருடங்கள் கழிந்த நிலையில் குறித்த பாடசாலை நூலகத்துக்கு விஜயம் செய்த நண்பர், கொடுத்த நூல்களை தேவிப் பார்த்த போது அவர்கள் கொடுத்த நூல்கள் அங்கு காணாமல் போடுள்ளன. இந்த நூல்களை திருடியவர்கள் யார்?

மாணவர்களை ஊக்குவிக்கும் ஞோக்கோடு பாடசாலை நூலகங்களுக்கு நூல்களை வாங்க அரசாங்கம் பணித்தாலும், ஆசிரியர் நலன் கருதிய நூல்களே அதிகம் வாங்கப்படுகின்றன. அத்துடன் இந்திய நூல்களுக்கே அதிகம் முக்கியத்துவம். நூலக பாடம் என நேரக்கிடையில் போடப்பட்டு இருக்கும், ஆனால் பொறுப்பான ஆசிரியர் சலிப்பிடன் மாணவர்களை அழைத்து செல்வதும், குறித்த பாடவேளையில் வேறு ஏதாவது வேலைகளை மாணவர்களைக் கொண்டு செயற்படுத்துவதும் கூட நடைபெறுகின்றது. பல பாடசாலையில் நூல்களை அலுமாரியில் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். மாணவர் பயன்பாட்டிற்கு நூல்களைக் கொடுக்கிறார்கள் இல்லை. இதேவேளை மிகச் சிறப்பாக இயங்கி வருகின்ற பாடசாலை நூலகங்களும் எம் நாட்டில் உள்ளன என்பதையும் நாம் மறந்து விட முடியாது தான். நாற் கொள்வனவுக்கென கொடுக்கும் பண்த்தை வேறு தேவைகளுக்கு பயன்படுத்தல். நூலக வாரம் என்ற பெயரில் ஜப்பசி மாதத்தில் ஒரு Banner பாடசாலை முகப்பில் ஒரு கிழமைக்கு தொங்கும். ஆனால் அங்கே நூலகம் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் நடைபெற்றிருக்காது. சுற்று வாசிப்புத் திட்டங்களை அறிமுகம் செய்யலாம். வகுப்பறை நூலகங்களை அறிமுகம் செய்யலாம். யா/ஹாட்லிக் கல்லூரியில் பேர்நிறைந்த காலத்தில்கூட வகுப்பறை நூலகங்கள் சிறப்பாக இயங்கி வந்துள்ளன. மாணவர்கள் மிகுந்த ஆர்த்துடன் இடைவேளை நேரங்களில் புத்தகங்களை வகுப்பறை நூலகம் ஊடாக பரிமாறினார்கள்.

பல பல்கலைக்கழக நூலகங்களிலும் இவ்வாறான திருட்டுகள் நடைபெறுகின்றன. மாணவர் தேவையை முக்கியத்துவப்படுத்தாது விரிவுரையாளர்கள் பல நூல்களை வீட்டுக்கு கொண்டு சென்று மாதக் கணக்கில் வைத்திருப்பதும் அரிய புத்தகங்களை எடுத்து விட்டு தொலைந்தாக பொய் கூறி தண்டப் பணம் கட்டுவது இன்று நேற்று அல்ல நெடுங்காலமாக நடைபெற்று வருகின்றது. ஒருவனுடைய அறிவை வளர்க்கும் நூலகத்தில் இவ்வாறு நடந்து கொடுத்து வேலையை செய்ய விரும்புகிறார்கள்.

- இடையிடையே தொடர்ந்து பேசுவோம்

உணர்வுத் தோழமைக் கலியை

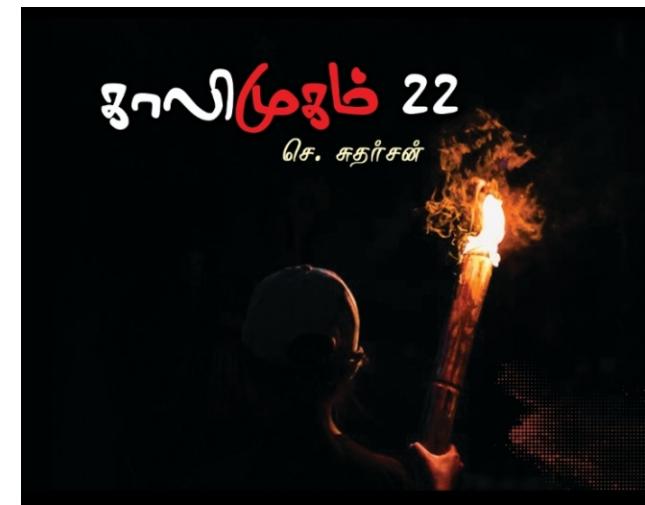
செ.சுதர்சன் எழுதிய காலமுகம் 22
கவித்தொகையின் முன்னுரைக் குறிப்பு

■ சேரன்

“தீக்குள் இருந்தும் சிரிக்கலாம் ஆகையால்
பாக்கள் பயிலப் பழகு”

என எங்கள் கவிஞர் எம்.ஏ.நுஃமான் மாமா எனக்கு எழுதித் தந்தமையை, சுதர்சனின் இந்தக் கவிதை நூல் மறுபடியும் நினைவுட்டியது. எதிர்ப்பு, எதிர்ப்புக்கான அறம் சார்ந்த உணர்வுத் தோழமை, சமூக நீதியும் சமூக மாற்றங்களும் மௌலிகை மௌலிகை “எறும்பூரக் கற் குழியும்” என்பது போல நிகழ்வதற்குக் கவிதையும் இலக்கியமும் தரும் பங்களிப்புப் பெரிதாகும்.

சில ஆண்டுகள் முன்பு என் நண்பரும் கர்பியன் - கணடாக் கவியமான நூர் பிசி ஸ்பிளிப் (M. Nour Bese Philip) ஒரு அற்புதமான கவித்தொகையை வெளியிட்டார். Zong' என்ற தலைப்புடன் அமைந்த அந்தக் காவியம், மறைக்கப்பட்ட, மறக்கப்பட்ட உண்மைகளைப் பேசுவது. 1781இல் ஆபிரிக்க மக்களை அடிமைகளாகப் பிடித்துக் கடத்தி வந்த ஒரு கப்பலின் தலைவன் - வெள்ளையன், ஆங்கிலேயன் - வழி தவறிவிடுகிறான். கடலில் தொலைந்து போகும் வாய்ப்புகளே அதிகம். உணவும் நீரும் பெருமளவு இல்லை. எனவே கப்பலில் கொண்டு சென்ற 156 ஆபிரிக்க மக்களையும் கொலைசெய்து கடலுள் வீச்கிறான். பின்னர், ஒரு வழியாகப் பிரித்தானிய அரசின் உதவியுடன் கரை சேர்கிறான். கரை சேர்ந்த பிற்பாடு, இழப்பீட்டுத் தொகைக்கு விண்ணப்பிக்கிறான். தன்னுடைய “பொருட்கள்” நீரில் மூழ்கிவிட்டன எனவும் பொருட்களுக்கான இழப்புத் தொகையாக, தன்னால் கொல்லப்பட்ட ஆபிரிக்க மக்களுக்கான இழப்புத் தொகையை அவன் பெற்றுக்கொள்கிறான். இது தொடர்பாக எந்தச் சட்ட விவாதங்களிலும், சுவடிக் காப்பகங்களில் கிடைக்கும் தகவல்களிலும் இல்லை. கொல்லப்பட்டவர்கள் பற்றிய விவரமோ அல்லது அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்ற விவரமான குறிப்புகளோ இல்லை. கவி நூர் பிசி ஸ்பிளிப் எல்லா வற்றையும் தேடி, இந்தக் கொலை நிகழ்வைக் காவிய

மாக்குகிறார். “ஓளிக்கப்பட்டதை, மறக்கப்பட்டதை, அழிக்கப்பட்டதை” சுவடிக் காப்பகங்களும் வரலாறும் எப் போதும் தராது. அதற்கு, கவிதைக் கும் இலக்கியத்துக்கும்நாங்கள் போக வேண்டியிருக்கும்.

காலிமுகத் திடல் போராட்டமும் எழுச்சியும், வாழ்விலும் வரலாற்றிலும் அரசியலிலும் இருந்து ஒழிக்கப்படுவதற்கும் ஓளிக்கப்படுவதற்கும் நிறைய வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. எனவே அவை இலக்கியமாவது அவசியம். சுதர்சனின் இந்தக் கவித்தொகை தமிழின், தமிழ் பேசும் மக்களின் உணர்வுத் தோழமையைக் கவித்துவமாகவும் கிளர்ச்சியுடனும் வெளிப்படுத்துகிற குரலாக அமைகிறது.

அரசியல் நுண் னுணர் வும் கூர்மையான விமர்சன உணர்வும்கூடிய தாக்கம் மிக்க எதிர்ப்பு அரசியல் கவிதைகளின் தொகை இது. இக்கவிதைகள் நிகழ்காலத்துடன் முடிந்துவிடுகிற செயற்கையான தற்காலிகக் கவிதைகள் அல்ல. காலந் தோறும் எதிர்ப்பையும் அதன் வரலாற்றையும் தேவையை யும் எம்மவரோடும் அயலவரோடும் வீச்சுடனும் புரிந்துணர்வோடும் விமரிசனங்களோடும் பாடுகிற கவிதைகள் இவை.

இந்தக் கவித்தொகையில் அவர் எழுப்புகிற காட்சிப் படிமங்களும் பழையையும் புதுமையும் நவீனமும் இணைந்தும் இசைந்தும் ஓளியேற்றுகிற தமிழும், அவர் எங்களுக்கு அன்றித் தெளித்த அழகு அரசியல் தமிழ். காற்றின் வாயில் கனவுகளைப் பருக்கும் தமிழ். அதிகாரத்தின் ஊனக் கால்களுக்கும் முரட்டுச் சிறைகளுக்கும் கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் தரும் கண்ணி வெடி.

காலிமுகத்திடல் போராளிகளுக்கும் போராளிக் கலைஞர்களுக்கும் உணர்வுத் தோழமையுடன் அவாக்களுடன் இணைந்தவர்களுக்கும் கவி சுதர்சனுக்கும் என்னுடைய அன்பும் வாழ்த்துக்களும் ஆதரவும். +

தொல்கதைகளை மீளச் சொல்லும் கலைநூட்டம்

■ பேராசிரியர் சபா. ஜயராசா ■

தொல்கதைகளை மீளச் சொல்லி முடித்தல் (RETOLED) கலைத்துவம் மிக்க ஆக்கமலர்ச்சிச் செயற் பாடாகத் திறனாய்வுமரபில் முன்மொழியப்படுகின்றது.

மீளச்சொல்லல், வாய் வழியாக மட்டுமன்றி, எழுத்து, நாடகம், திரைப்படம், இசை, ஆடல், பொம்ம லாட்டம் முதலாம் வழிகளாலும் மேற்கொள்ளப்படுவதைக் காணலாம்.

அத்தகைய செயற்பாடுகளில் ஆக்கமலர்ச்சி அலையோட்டம் (CREATIVE FLOW) நீட்சி கொண்டுவருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. மீளச் சொல்வோரும் கலைப்படைப் பாளராக மாற்றும்பெருகின்றனர்.

மீளச் சொல்லல் என்பது சிறுவருக்குமட்டு மன்றி, வளர்ந்தோருக்கும் உரியதள் வேறுபாடுகளைக் கொண்டது. தனித் துவமான அறிகைச் செயல் முறைகளுடன் மீளச் சொல்லலைக் கையளிக்கும் தள வேறுபாடு அமைந்திருக்கும்.

தொல்கதைகள் என்ற பெரும் பிரிவில் பன்மை நிலைப்பிரிவுகள் இடம் பெறுகின்றன. தேவதைக் கதைகள், விநோதக் கதைகள், நிலைபேறு கொண்ட வாய் மொழிக் கதைகள், தொன் மக் கதைகள், முதலியவை உள்ளடங்குகின்றன.

சிறுவருக்கான கதை கூறலில் ஐரோப்பிய மைய வாதம், அல்லது வெண்மை மேலாதிக்கம் அவர்களின் பரந்து பட்ட கல்விச் செயற்பாடு களால் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ள மையை ஆய்வாளர் சுட்டிக் காட்டுவர். அவர்களின் பண்பாட்டுக்குரிய தேவதைக் கதை களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப் பட்ட வேளை, ஏனையநாடுகளின் தொல்கதைகள் புறக்கணிக்கப் பட்ட நிலையும், கைவிடப்பட்ட நிலையும், சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

இந்தியமரபில் தொன்மக் கதைகள் வழிபாட்டுடனும் சடங்குகளுடனும் பின்னப் பட்டுள்ள எமையால் அவை தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்படும் உறுதி நிலையைப் பெற்றுள்ளன. இந்தியாவின் நாடகம், இசை, ஆடல் மரபுகள் தொன்மக்கதை களுடன் பினைக்கப்பட்டிருத்தலால் மீளச் சொல்லல் வலு வேற்றும் பெற்ற நிலையை எட்டியுள்ளது.

உலகம் முழுவதிலும் காணப்படும் தொல்கதைகள் சில

பொதுவான இயல்புகளைத் தாங்கி நிற்றல் சமூக வாழ்வின் பொது இயல்புகளைத் தெறித்துக்காட்டுபவை யாகவும் சமூக முரண்பாடுகளைக் கலை வெளிக்குக் கொண்டு வருவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. சமூகப் பொதுமை, அகிலத்தன்மை கொண்டது. அந் நிலையில் அவை தனியொரு பண்பாட்டுடன் மட்டும் கட்டுப் பட்டிராத பொதுவான கலை வெளியை எட்டுகின்றன.

தொல்கதைகள் பண்பாடுகளுக்கிடையேயான பரவலுடன் நீடித்து நிற்பவை. சமூக வளர்ச்சியில் எதிர் கொண்ட அவலங்களுக்குப் பாத்திர வடிவம் கொடுக்கப் பட்டுக் கதைகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. அனைத்துப் பண்பாடுகளும் எதிர் கொண்ட அவலங்களுக்கிடையே பொதுப் பண்புகள் காணப்பட்டமையால் அக்கதைகள் புவியியல் எல்லைகளையும் கடந்துபரவலுற்றன.

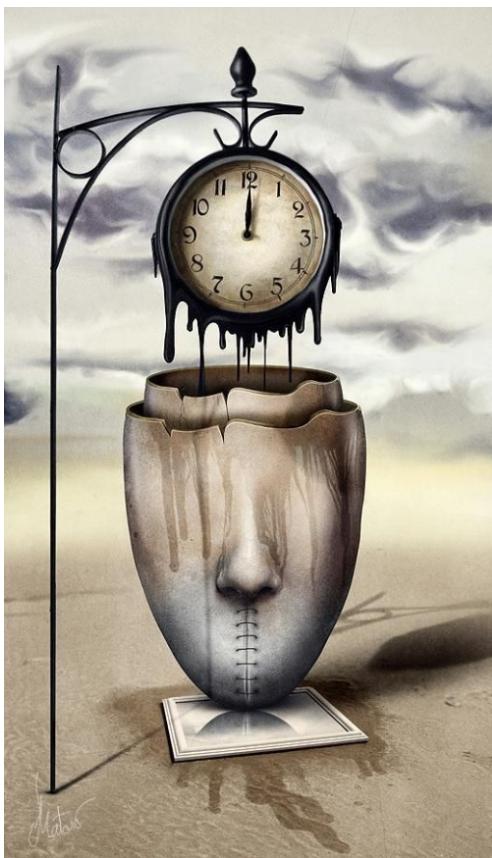
அறும் - மறும், நன்மை - தீமை, ஒழுங்கு முறை - விலகல் நிலை, மேலாதிக்கம் - எதிர்வினைப்பாடு, முதலாம் முரண்பாடுகள் தொல்கதைகளின் கலை உயிர்ப்புக்கு விசை கொடுத்தன.

இந்திய மரபில் பஞ்ச தந்திரக் கதைகள் தொன்மையான கதை இயம்பல் முறையையும், அரசு என்ற ஆட்சி நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியோடு இணைந்த முனைப்பாடுகளையும், விலங்குகளைக் குறியீடுகளாக்கிப் புனையப்பட்டுள்ளன. இக் கதைகள் கி.மு.200 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பெற்றதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது வாய்மொழி மரபில் இருந்த அக்கதைகளை விஷ்ணு சர்மா செவ்விதாக்கியும் புதுக்கியும் எழுதி னார். தனது சொந்தக் கற்பனைகளால் அவற்றை எழுதினார் என்ற மாற்றுக் கருத்தும் உண்டு.

அரசாட் சி டே மாடு இணைந்த சமூகம் பற்றிய திறனாய் வாகவும் உயர்குடியினருக்கு வழி காட்டி ஆற்றுப்படுத்தும் செயலை முன்னெடுப்பதாகவும் கதைகளின் இலக்கு அமைந்துள்ளது.

நட்பு வேறுபாடு, நட்பால் கிடைக்கப்பெறும் நன்மை, நட்பு பிரிதலும், புனைதலும், பகைமையின் இயல்பு, பெறுதலும் இழுத்தலும், எவற்றையும் வளங்கிக் கொள்ளாது செயற்படல், முதலிய வற்றை அடியொற்றிக் கதைகள் பின்னப்பட்டுள்ளன.

இந்திய சமூகத்தில் உயர்வகுப்பினர் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தந்திரங் களை

விலங்குகள் பறவைகள் முதலாம் குறியீடுகள் வாயிலாக அக்கதைகள் கையளிக்கின்றன.

இந்தியாவின் தொன்மையான கல்வி முறையில் வாழ்க்கையில் மேலோங்குவதற்குரிய தந்திரங்களைக் கற்பித்தல், உயர் வகுப்பினருக்குரிய தேவையாக இருந்தது. விளிம்பு நிலையினரின் வாழ்க்கையில் உடல் உழைப்பு மேலோங்கி இருந்த நிலையில் தந்திரங்கள் வழியான முன்னேற்றம் தேவையற்றதாகக் காணப்பட்டது. ஆழ்ந்து நோக்கினால் தொல்கதை மரபு, சமூக வர்க்கங்களின் அனுபவங்களுக்கும் கலைச் சுவைக்கும் ஏற்றவாறு வேறுபாடு கொண்டிருந்தமைப்புலப்படும்.

பஞ்ச தந்திரக்கதைகள் இந்திய எல்லைகளைக் கடந்து வேறு நாடுகளுக்கும் பரவிச் சென்றமை எழுத்தறிவு வளர்ச்சியோடும், வரன் முறைக்கல்விப் பரவலோடும் இணைந்த செயற்பாடாயிற்று.

இந்திய மரபில் மீளச் சொல்லலிற் காணப்பட்ட ஒரு பொதுப்பன்பு குறித்த பாத்திரத்தின் எழுச்சிக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் ஊழ்வினைக் கோட்பாட்டைத் தொடர்பு படுத்தி வலியுறுத்துதல். அத்தகைய இயம்பலை மேற் கொள்ளும் பொழுது, முற்பிறப்பு வரலாற்றைத் தொடர்பு படுத்தி கதைப்புலத்தைத் தொடர்ச்சியாக நீட்டிச் செல்லல் உண்டு.

மேலைப்புலத்துத் தேவைக் கதைகள் சமூக அடுக்கமைவின் மேலடுக்கினருக்குரிய வாழ்க்கை முறையுடன் பெருமளவிலே தொடர்புபட்டுள்ளன. அதேவேளை விளிம்பு நிலையினர் மத்தியில் நிலவிய வாய்மொழிக் கதைகள் உயர் வகுப்பினர் நோக்கில் புறந்தள்ளப்பட்டும் வந்தன. அவற்றுக்குரிய எழுத்து வழியான அங்கீகாரமும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. மேலைப்புலத்தில் வளர்ச்சிபெற்ற உளக் கவர்ச்சியில் அல்லது மகிழ்புவனையிய (ROMANTICISM) எழுச்சிக்குப் பின்னே சமூகத்தின் தாழ் அடுக்கினரின் வாய்மொழிக் கதைகளுக்கும் பாடல்களுக்கும் உரிய அங்கீகாரம் கிடைக்கப்பெற்றது.

உயர்வகுப்பினருக்குரிய தேவைத்தகைதைகளிற் பொதிந்துள்ள கருத்துக்கள் உளவியல் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனம் பிறிதோரு முக்கியமான செய்தி. உளப்பகுப்பு உளவியலாளரே இத்துறையில் கால் பதித்துள்ளனர். புருனோ பீட்டிலெதும் (1903-1990) என்ற உளப்பகுப்பு உளவியலாளர் மனவெழுச்சிக் குழப்பங்களுக்கு உள்ளான சிறுவர்களை ஆய்வு செய்வதில் ஆழ்ந்து தடம் பதித்து நின்றவேளை, சிறுவருக்கான தேவைத்தகைளையும் தொடர்புபடுத்தி நோக்கினார்.

பாலியலோடு தொடர்புடைய மகிழ் புனையிய நிலை (ROMANCE) யுடன் தேவைத்தகைதைகள் தொடர்பு பட்டிருத்தலையும், பிரச்சினைகளுக்கு குறியீட்டு நிலையில் தீர்வு காணும் இயல்பைக் கொண்டிருத்தலையும் அவர் வெளிப்படுத்தினார். மகிழ்ச்சியான கதைமுடிவு, மனச்கமையைத் தளர்த்திவிடுகின்றது.

பிறிதோர் உளப்பகுப்பு உளவியலாளரான கார்ல்யுக் முன் மொழிந்த தொல்வகைகள் தொடர்பான (ARCHETYPES) படிமங்கள் கூட்டு நனவிலி மனத்தின் கோலங்களை கதைவழியாக வெளிப்படுத்துவது காகவும் யுங் வழிவந்த ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர்.

மேலைப்புலத்தில் தேவைத்தகைதைகளை மீளச் சொல்வதில் உளவியல் அழுத்தங்களும் முனைப்புப்

பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. அதே வேளை, இந்திய மரபில் மீளச் சொல்லும் செயற்பாட்டில் இறையியல் மற்றும், ஆண்மிக அழுத்தங்கள் மேலோங்கி நிற்றல் ஓப்பு நோக்கில் வெளிப்பாடு கொள்வதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. “ஹரிக்கிதா” என்ற கதையும் இசையும் தமுவியபிரசங்கத்தில் அதனைக் காணலாம்.

நகைச்சவை ஒவிய மரபில் தோற்றம் பெற்ற காட்டுன் கலைமரபு, தொல்கதைகளைக் காண்பிய வடிவிலும் திரைப்பட வடிவிலும் மீளச் சொல்லும் வடிவிலும் செயற்பாட்டுக்கு மீள் வலுவைக் கொடுத் துள்ளது. 1980 ஆம் ஆண்டளவில் காட்டுன் என்ற விடு நகையம் இத்தாலியில் தோற்றம் பெற்று அச்சகலைப் பெருக்குடன் விரைந்துபரவலாயிற்று.

“காட்டுன்” என்ற சொல்லலைப் பிரபலப்படுத்துவதிலும், அத்துறையில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்துவதிலும், கலையேற்றம் செய்வதிலும், முன் னேநாடியாக பிரித்தானியாவில் 1841 ஆம் ஆண்டிலே தோற்றம் பெற்ற “பஞ்” என்ற நகைச்சவை இதழ் தொழிற்பட்டது. அதற்குக் கிடைக்கப்பெற்ற பெரும் ரெவேற்பு அத்துறையில் திரைப்படங்களை ஆக்குவதற்கும் துணை செய்தது.

காட்டுன் தொழில் நுட்பம் தொல்கதைகளை மீளச் சொல்வதில் பல்வேறு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி யது. மிகைப்படுத்தல், சுருக்கிக் குறுக்குதல், குறியீடாக்குதல், அருவநிலையான பாத்திரங்களுக்கு உருவம் கொடுத்தல் வியப்புட்டுதல், நகைப்பை உருவாக்குதல், விருப்பமுள்ள மற்றும் விருப்பமற்ற பாத்திரங்களுக்கிடையே ஒப்புமையை விளாக்கல், முக பாவனையை விசாலித்தல், ஆடை அணிகலன்களை வியப்புநிலைக்கு நகர்த்துதல், முதலாம் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தும் பொழுது தொல்கதைகள் புதுமை ஏற்றங்களைப் பெறுகின்றன.

தொல்கதைகளை நவீன தேவைகளுக்கு ஏற்ற வாறு பின்னுதலும் அரசியல் மற்றும் சமூகத்தேவைகளுக்காகக் குறியீட்டுப்படுத்தலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பெருங்கவிஞர் பாரதியே அந்த நுட்பத்தை பாஞ்சாலிசபதத்தில் பயன்படுத்தினார்.

தொல்கதைகள் குறிப்பிட்ட காலங்களுக்குரிய அறிவுக்குவியத்துடன் (EPISTEME) தொடர்புடையவை. மீசேல் புக்கோ எழுதிய “பொருள்களின் ஒழுங்கமைப்பு” (ORDER OF THINGS) என்ற நூலில் ஒவ்வொரு காலகட்டங்களிலும் மேலோங்கி எழுந்த அதிகாரத்துக்கும் அறிவுக்கும் உள்ள தொடர்பு, செப்மாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அறிவுக் குவியமும் அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்தும் கருத்து வினைப்பாடும் கலைகளும் ஒன்றினைந்தவை என்பதுபூக்கோவின் கருத்து.

மேலோங்கிய அறிவுக் குவியம் மாற்றமடையும் பொழுது, அதற்கு ஏற்றவாறு தொல்கதைகளை மீளச் சொல்வதிலும் மீள்வாசிப்பிலும் மாற்றம் நிகழ்ந்த வண்ணமிருக்கும் என்பர்.

அவற்றையும் மீறி மரபு வழிக்கதைகளை மீளச் சொல்லல் தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளது. கிராமத்துக்கதை சொல்லிகள், மீளச் சொல்லலில் பல கதை நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். தமிழ்ச்சூழலில் அவை விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. நாடக ஆக்கத்துக்குரிய கலை நுட்பங்கள் அவற்றிலே நிறைந்துள்ளமை நோக்குக்குரியது.

காலமே கதை சொல்லடா

வஞ்சகம் புரிந்தாய்
வளமிகு நாடன்
அர்ச்சனை செய்தாய்
குருதியில் நிலம் பட
போர் தனை உலன்று
பசியது நீட்சியிலே
இனமென இல்லை
யார் உணைக் கொன்றார்
துப்பாக்கியில் பூத்திடா
பூக்களின் வாசனையே
ஆண்டுகள் கடந்து
ஆயின வாழ்க்கை
ஆயின போதும்
மாறுவதில்லை
மனங்களின் ஆறா வடுக்களின் மாட்சி
இழந்தது கோடி
பிரிந்தது பாதி
பறவைகள் கூடும்
சிதைந்தது போலும்
காலங்கள் அழுந்தி உரைக்கிறதே
உள்ளத்தில் ஒடும்
உறக்கங்கள் விழிக்கும்
ஆறுதல் சூற
அன்பினில் உதிக்கும்
நாள் வரை காலம்
கதை சொல்லட்டுமே

- என். நிலவிந்தன்

விடுதலை விடுதலை மனிதர்க்கு விடுதலை

முள்ளுச் செடியில் மினிரும் மலர்காள்
கண்களை நிறைக்கும் வென்குறு மலர்காள்
வெட்டை வெளியில் விரிக்கும் வனப்பை
விளக்கும் வார்த்தைகள் குதிக்கும் மனதில்

குறுவரு எனினும் மனதில் பெருக்கும்
மகிழ்ச்சியில் அகலும் களைப்போ அதிகம்
பெருவெளிப் பயண அயச்சியை நீக்கும்
சிறுவருச் செடியே செடியறு மலரே
போற்றுதேம் மனது உம்பெரு மகிழை

போற்றியே போற்றியே இயற்கையே போற்றியே
இயற்கையே உம்முடன் இணைந்த எம்வாழ்வை
மீட்டிடும் அறிவைப் பெற்றிடும் கல்வி
எமதென ஆகுக எமதென ஆகுக.

இயற்கையின் பகுதியே மனிதர் என்றுணர்த்தும்
அறிவொளிப் பெருக்கே விடுதலை விடுதலை
அந்த அறிவொளி எங்கும் பரவிட
அந்த அறிவொளி எங்கும் பெருகிட
விடுதலை விடுதலை மனிதர்க்கு விடுதலை

- சி. ஜெயசங்கர்

பைத்தியம் எனப்படுவர்கள்

அந்தக் கிழவி
கைகளில் ஒரு சுடைக்குள்
சில சொற்களைக் கொண்டு வருகிறாள்

அப்போது பேருந்தில் இருக்கைக்கு
ஆசனம் இருக்கவில்லை
சொற்கள் நிரம்பிய சுடையை
ஒரு ஓரத்தில் வைத்துவிட்டுக்
கம்பியைப் பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டு வருகிறாள்

சிறு தூரம் சென்ற பிறகு
சேரும் இடம் வந்துவிட்டதாக கண்டெக்டர் சூறினார்

பேருந்தில் இருந்து இறங்கும்போது
சுடையில் எதுவும் இருக்கவில்லை.
கண்டெக்டரும் எனக்குத் தெரியாது
என்றுதான் சொன்னார்

களவுபோன சொற்களை
மீட்டுத் தருமாறு
மனித நீதிமன்றம் வரைக்கும்
போன கிழவிக்கு
சொற்களுக்குப் பதிலாக
பைத்தியம் என்ற பட்டத்தை
மாத்திரம்தான் கொடுத்தார்கள்

தொலைத்த சொற்களை தேடும்
அவளின் பயணம் இன்றுவரை
தொடர்ந்து கொண்டோன் இருக்கிறது

இப்படிப் பல பேர்
ஊருக்குள் உலாவுகிறார்கள்
இவர்கள்
சொற்களைத் தொலைத்தவர்களா
வாழ்க்கையைத் தொலைத்தவர்களா?

தன்னைத்தானே நூனியென்று
சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்களே
இதையும் கொஞ்சம்
கொப்பளித்துவிட்டுப் போங்கள்.
- பொத்துவில் இஸ்மட்.

அமிர்தவல்லியும் ஆனந்தவல்லியும் அக்கா, தங்கையாக பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். பெற்றாருடன் வாழுங்காலத்தில் பசி, பட்டினி பற்றி அறியாமலே வளர்ந்தவர்கள். வாழுவதற்கு நல்ல வீடும், பால் தருவதற்கு பசுமாடு களும், சோற்றுக்குப் பஞ்சமில்லாமல் நெல் வயல்களும் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. ஆண் சகோதரம் ஒன்று பிறவாத குறையே தவிர, வேறெந்தக் குறையுமின்றிப் பெற்றார் அவ்விருவரையும் கண்ணின் மணி போலப் பேணி வளர்த்தார்கள். தந்தையும், தாயும் ஒருவர்பின் ஒருவராக மறைந்தபின் அவர்களுக்கு வாழ்வே சூனியமாகிப் போனது. தாயார் வாழ்ந்த காலத்தில் பால் கறக்கவோ... வயலுக்குப் போகவோ, சமையல் வேலை செய்யவோ பழகாமல் இருந்து விட்டார்கள். கொஞ்சக் காலம் கழிந்த பின் பசுமாடுகளை விற்றுச் சீவியத்தை ஓட்டினார்கள். பிறகு வயல்களையும் விற்று விட்டார்கள். வாழுகிற வீடுமாத்திரம் எஞ்சி இருந்தது. இவர்களுக்கு பஞ்சம் வர, உறவினர்களும் தூர விலகி விட்டார்கள்.

இருவரும் வயசுக்கு வந்த குமரப் பிள்ளைகள் ஆகி விட்டார்கள்.

“இல் லானை இல் லாஞும் வேண்டாள், ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்.... செல்லாதவன் வாயிற் சொல்” என்ற பழமொழிப்படி உதவுவதற்கு யாருமற்ற நிலையில்... தமக்கை அமிர்தவல்லி தங்கைக்கு கூறி னாள்; “நாங்கள் சொகிசாக வாழ்ந்து பழகியதால் தானே மாடுகளையும், வயல்நிலத்தையும் விற்க வேண்டி வந்து விட்டது. இனியாவது நம்மை நாமே வழி நடத்துகிற துணிச்சல் உள்ளவர்களாக மாற வேணும். அம்மாவின் நகைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை விற்று ஒரு பலசரக்கு கடையைப் போடுவோம். அதன் வருவாயில் எமது பசியையும் போக்கி... பசிக்கொடுமையால் வாடும் ஏழைச் சிறுவர்களுக்கு உணவளிக்கும் நல்ல காரியத்தை யும் செய்வோம் என்றாள்.

“ஓமக்கா... இவ்வளவு நாட்களும் ஒன்றும் புரியாத முட்டாள்களாக வாழ்ந்து விட்டோமே....” என்று கண்ணீருடன் கூறினாள்.

அந்த ஊரில் வண்டில் கார மாரிமுத்து என்ற ஒரு பெரியவரை இருவரும் அனுகி “ஐயா.....நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் அறிவற்றவர்களாக வாழ்ந்து.... எமது வயலையும், மாடுகளையும் இழுந்து விட்டோம். இதில் எமது தாயாரின் நகைகள் இருக்கின்றன அவற்றை விற்று.... நாம் ஒரு கடையை நடாத்தப் போதுமான பொருட்களையும் வாங்கி, உங்கள் வண்டிலிலேயே கொண்டுவந்து தந்து உதவ வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

இரக்க சுபாவமுள்ள அந்தப் பெரியவர் கூறினார் “பிள்ளைகளோ... அம்மாவின் தாலிக்கொடி மாத்திரம் பதின்மூன்று தங்கப்பவுன். நான்தானே அப்பாவுக்கு

பசிக்கொடுமை

வள்ளியம்மை சுப்பிரமணியம்

செய்வித்துக் கொடுத்தனான். அதுவே இப்ப உள்ள பவண் விலைக்கு இருபது லட்சத்துக்கு மேலே போகும். மற்றைய சங்கிலி, காப்பு, அட்டியல் இவற்றை உள் ஓள் எடுத் துப் பத் திரமாக வையுங்கள். நான், நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி அரிசி, மா, சீனி, தேயிலை, தேங்காய், பலசரக்குகள் போடச் சிறு சிறு மரப்பெட்டிகள், தராசு, கடதாசி மற்றும் “சொப்பிங்” பைகள் பல அளவிலும் அநேக கட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டுவந்து தருகிறேன்” என்றார்.

சுகல உதவி களை யும் மனங்கோணாமல் செய்த அந்தப் பெரியவர் கையினால் ஒரு வளர்பிறை நல்ல நாளில் தங்கள் வீட்டு விறாந்தையிலேயே ஆரம்பித்தார்கள். அந்த ஊரில் ஏற்கெனவே கடை வைத்திருந்த நல்லையாவின் வீட்டில் இரும்புக் கிறாதிகளுடன் கூடிய கம்பிக்கதவுகளும்... இருந்தன. அவற்றை அறிந்து வைத்திருந்த பெரியவர் மாரிமுத்து அவற்றையும் வாங்கி, தனது வண்டிலில் கொண்டு வந்து பொருத்திக் கொடுத்தார். சகோதரிகள் இருவரும் “அப்பா, அம்மா இல்லாத குறையை நீக்கிவிட்டார்கள். அதனால், நீங்களே எங்களுக்கு இரவுத்துணைக்கு வந்து போக வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

கடை வியாபாரத்தினால் தங்கள் வயிற்றுப் பசியையும் தீர்த்துக் கொண்ட சகோதரிகள் “பசிக்கிறது” என்ற குரலுடன் வரும் ஏழைகளுக்கும் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைப் பண்மாகவோ.... உணவாகவோ கொடுத்து உதவுகிறார்கள். தெய்வம் போல் வந்து தமக்கு இவ்வளவு சரீர உதவிகளையும் செய்த அந்த மாரிமுத்துப் பெரிய வரையே தங்கள் கண்கண்ட தெய்வமாக வணங்கிய பின்னர் தான் கடையைத் திறந்து வியாபாரம் செய்கிறார்கள். இப்போமரக்கறிகளையும் தினமும் சந்தையில் வாங்கி வந்து கொடுக்கும் மாரிமுத்துப் பெரியவரின் சாதுரிய மான வேலையினால்... கடைக்கு வாடிக்கையாளர்கள் தொகையும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வருகிறதாம்.

ஒருநாள் பெரியவர் கூறினார் “எனக்கும் வயது போய்விட்டது. அதனால் ... சங்காணையிலிருந்து ஒரு “லாரி” மூலம் கடைகளுக்குப் பொருட்களை விநியோகிக்கும் ஒருவருடன் கடத்து இருக்கிறேன். அவர் நீதியாகத் தான் நடப்பார். முதல்முறை கடனுக்கு தந்துவிட்டு அடுத்த முறை தான் பணத்தை வசூல் செய்வார்.... அத்துடன் அவரும் ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளைதான்” என்றார்.

பெரியவர் மாரிமுத்துவின் வழிகாட்டுதலின் பேரிலும் ஆலோசனைகளின் பேரிலும் அக்கடை இன்று “அமுதானந்தா பலசரக்கு மாளிகை” என்ற பெயர்ப் பலகையுடனும், பதிவு இலக்கத்துனும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது. சகோதரிகள் இருவரும், தங்களுக்குப் பின் கடையை நடத்துவதற்கு மாரிமுத்து பெரியவரின் பேரன் முத்தழகனைத்தெடுத்து வளர்த்து வருகிறார்கள். ✶

10

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

“அப்பன் நீ” “அம்மை நீ” என்று நாவக்கரசர் பாடும் போது, பெற்றோரைக் கடவுளின் ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தி விடுகிறார். உண்மையில் பெற்றோர் அவ்வளவு உயர்வான நிலையில் இருந்து தமது பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டும். கடினந்தான். ஆயினும் முயலுதல் வேண்டும்.

தாயும் தந்தையும் தமது சொந்த எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் ஆழமாக அறிதல், தாம் ஏன் அப்படி உணருகிறோம் எனப்புறிந்து கொள்ளல், தமது நடத்தையில் உள்ள ஆரோக்கிய மற்ற விடயங்களை அடையாளம் காணுதல், கடினமான உணர்வுகளைக் கையாளுவதில் ஆரோக்கிய வழி முறைகளைக் கடைப்பிடித்தல் போன்ற விடயங்கள் பெற்றோர் என்ற வகிபங்கில் முக்கியமானவையாகும். அவர்கள் தம்மைச் சரியாக அறிவுதோடு இவ்வுலகில் தமது இடம் என்ன என்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தம்மைப் பற்றிய கடினமான உண்மைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பிள்ளை கருவில் உருவான அந்த நாள் முதலே பிள்ளையுடனான ஒவ்வொரு இடைத் தொடர்பும் தொடர்பாடலும் முக்கியமானவையாகும் என்பதைப் பெற்றோர் மனதில் இருத்த வேண்டும்.

கருப்பையில் தன்னை உட்பதித்துக் கொண்டு வளரத் தொடங்கும் மூலவருவுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்றே நாம் நம்பியிருக்கிறோம். அதனிடம் “கயம்” என்ற எண்ணக்கரு உருவாவதில்லை என்பதும், அதற்குத் தர்க்க ரீதியாகச் சிந்திக்கத் தெரியாது என்பதும் உண்மை தான். ஆயினும் இப்புவலகில் வாழ்வதற்கான ஆயத்தங்களும், இயல்பாக்கங்களும் கருப்பையிலேயே உருக் கொள்ளத் தொடங்கி விடுகின்றன. உடல் கலங்கள், உறுப்புக்கள், தொகுதிகள் மெது மெதுவாக உணர்வுகள் வந்து விடுகின்றன.

கேட்டல் என்ற புலன் உணர்வை எடுத்துக் கொண்டால், பதினெட்டு வார வளர்ச்சியிலேயே (நால்கரை மாதம்) மூலவரு சத்தங்களைக் கேட்கத் தொடங்கும் திறனைப் பெற்றுவிடும். இருபத்தைந்து

வாரமாகும் போது, கேட்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், கருப்பையில் கேட்கும் சத்தங்களுக்கு மறுதாக்கமும் காட்டும். தாயின் இதயத் துடிப்பு, தாயின் சுவாசத் தொகுதியினுள் காற்று உட்சென்று வெளிவரும் ஒசை, குருதி ஒடும் லயம் பொருந்திய இசை, வயிறு போடும் திலர்ச் சத்தங்கள் போன்ற உடற்தொழிலியல் சார் ஓலிகள் பிள்ளைக்கு நன்கு கேட்கும். தாயின் உடலுக்கு வெளியே கேட்கும் சத்தங்களைப் பொறுத்தவரை அவை மற்றவர்களுக்குக் கேட்கும் உரப்பில் பாதி அளவு தணிந்து பிள்ளைக்குக் கேட்கும். ஓரளவு மூடப்பட்ட அறையினுள்ளே இருப்பதால்! தாயின் குரல் கேட்கும் போது மூலவரு வின் இதயத் துடிப்பு வேகம் மாறுபடுவதிலிருந்து அதற்கு அந்த ஒலி துல்லியமாகக் கேட்கிறது என ஆய்வாளர்கள் நிருபித்துள்ளனர்.

“தாயும் ஆனவள் தூர்க்கா” என்றும் “அம்மையானவள் தூர்க்கா” என்றும் தூர்க்கை அடியார்கள் நீ தூர்க்கா ராகுகால் அஷ்டகத்தில் பாடுவார்கள். ஒரு பிள்ளைக்குத் தனது அன்னையின் குரலிலும் தூர்க்கையின் கனிவும், கருணையும், உறுதியும் தெரியும். தாய் மகிழ்வாகவும், அமைதியாகவும் இருக்கும் போது சரக்கப் படும் ஒமோன்களினால் மூலவரு ஒர் அமைதியான அகச்சுழலில் வாழும் நிலை ஏற்படுகிறது. இதற்கு மறுதலையாகத்தாய் பதற்றத்துடனும் பதகளிப்படுதலும் காணப்பட்டால், அப்போது சுரக்கப்படும் ஒமோன்களும் நரம்பினைப்புப் பதார்த்தங்களும் அதன் உடல் விருத்தியையும் மூளை விருத்தியையும் பாதிக்கின்றன. ஆகவே, குறிப்பாகக் கர்ப்ப காலத்தின் பின் மூன்று மாத காலப் பகுதியில் தாயின் குரல் இனிமையாக, மென்மையாக, தெளிவாக, உறுதியாக வெளிப்படுவதை நிச்சயப் படுத்திக் கொள்வது முக்கியமான பெற்றோர் கடமையாகிறது.

அக் காலப் பகுதியில் தாயான வள் மெல்லிசையை அதிலும் குறிப்பாக ஒரு குறிப்பிட்ட பாடலைக் குறித்த நேர ஒழுங்கில் கேட்டு வருவாளாயின் அந்தப் பாடல் பிள்ளைக்கு கருவிலேயே பரிசுமான பாடல் ஆகிவிடும். குழந்தை பிறந்த பின் அப்பாடல் ஒலிக்கும் தருணங்கள் பிள்ளையைச் சாந்தப்படுத்தும் நேரங்களாக அமையும். அதே போல, வீட்டில் கேட்கும் தந்தையின் குரல், அம்மம்மாவின் குரல், தூரத்தே ஒலிக்கும் கோயில் மணி ஒசை போன்றவையும் பழக்கப்பட்டுப் பின்னர் நல்விளைவுகளைத் தரலாம். எதிர் மாறாகக் கர்ப்பினித்தாய் கேட்கும் கடிகார அலார ஒலி அல்லது தொலைபேசி அலறல் ஒலி, கதவு அல்லது யன்னல் திலரென அடிக்கும் சத்தும், இரும்புச் சட்டி படாரெனக் கீழே விழும் ஒலி, வெடியோசை, ஷெல் வெடிக்கும் பயங்கரம் போன்ற அச்சம் தரும் ஒசைகள் பிள்ளைக்கு நிச்சயம் தீங்குபயக்கும்.

எமது பண்பாட்டில், எமக்கு முந்திய சந்ததியினர் தாம் வாழ்ந்த சகாப்தத்தில், தாய்மையுற்றிருக்கும் பெண்கள் நாள்தோறும் கோயிலுக்குச் சென்று, பூஜை பார்த்துப் புராணப் படிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்று சொல்வார்கள் பூஜையின் போது தாயின் மனமும் அமைதி பெறும். அங்கு கேட்கும் நாதஸ்வர இசை

போன்றவை பிள்ளைக்குப் பழக்கப்படும். புராணப்படிப்பு நடை பெறும் போது, புராணம் வாசிப்பவரும் பயன் சொல்லுபவரும் ஒரே இராகத்தில் ஒரே சீராகப் பாடிச் செல்வார்கள். இராகங்கள் இடையிடை மாறினாலும் குரலில் உணர்வுக் கொந்தளிப்புகள் இருப்பதில்லை என்பது புராணப்படிப்பின் பண்பு, புராணக் கதையில் முருகப் பெருமான் தூரனை வதம் செய்யும் காட்சி என்றாலும் படிப்பவர்களின் குரலில் வன்மேமா, ஆக்கி ரோஷமோ தூடு பிடிப்பதில்லை. இத்தகு ஒவிகள் இவர் களுக்கு மிகப் பொருத்தானவை. பிள்ளை பூவுலகில் கால் பதித்த பின், தனக்குப் பரிசயமான இவ்வொலிகள் கேட்டால் சிரிக்கும். மகிழும். அமைதியடையும்!

சம காலத்தில் தொலைக்காட்சியில் வரும் தொடர் நாடகங்கள், சினிமாக்கள் போன்றவை பார்வையாளரின் உணர்வுகளைக் கடுமையாகத் தூண்டக் கூடியவை. அவை கர்ப்பவதிகள் பொழுது போக்க எந்த வகையிலும் உகந்தவையில்லை என்றாகின்றன.

பிள்ளை வயிற்றில் சுமக்கும் தாயின் வயிற்றறை மீது பிரகாசமான தூரிய ஒளி விழுகிற போதும் பிள்ளையின் இதயத் தூடிப்பு வேகம் மாற்றமடைதல் அவதானிக் கப்பட்டது. தாயின் கருவறை ஒப்பீட்டளவில் இருட்டாகவே இருக்குமாயினும் காலை வெயில் வயிற்றில் படுமாறு தாய் நடப்பது நல்லது தான். கை கால்களை நீட்டி மடக்கும் பயிற்சிகள் சில செம்பதும் நல்லது தான்.

பிள்ளையைக் கருப்பையில் சுமக்கும் காலப் பகுதியில் தாயின் உணவு எப்படி அமைய வேண்டும் என்பது பற்றிய மருத்துவ நிபுணர்கள் விரிவாகவே எடுத்துச் சொல்வார்கள். தாய் உண்ணும் உணவின் மணம், தாயின் உடல் மணம் போன்றவை அமினியனுக் குரிய திரவம் ஊடாக மூலவுருவைச் சென்றடைய, அது அவ்வாசனைகளை நுகரும் என்பதால், நல்ல வாசனையுள்ள உணவுகளையே உண்பது உகந்தது. தாயின் உடல் வாசனை பிள்ளைக்கு முதலே தெரியும் என்பதால் தான் பிறந்த பின் தாயின் மூலையை இனம் கண்டு பால் அருந்த வசதியாக அமைகிறது. ஆகவே தாய் பிள்ளைக் கும் பாலுாட்டு முன்னர் மார்பகங்களைச் சவர்க்கார மிட்டுக் கழுவல், கிரீம், நறுமனத்தைலம் போன்ற வற்றைப் பூச்சல் ஆகிய நடவடிக்கைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இயற்கையாக இருப்பதே எப்போதும் ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்கு உகந்தது.

சுவைப்புலனும் அதைப் போலவே அமினியனுக் குரிய திவரத்தினாடு கடத்தப்படுகிறது. நாலுமாத வளர்ச்சிப் பருவத்திலேயே இனிப்பு, உப்பு, கசப்பு, புளிப்பு ஆகிய சுவை வேறுபாடுகளைப் பிள்ளையால் உணர முடியும். ஆகையால் தாய் சுவை நிறைந்த உணவு வகைகளைச் சந்தோஷமாக உண்டு வருவது பயன் மிகக் காலகவே அமையும். கர்ப்பமாயிருக்கும் பெண்ணுக்காக உறவினர்கள் நாளொரு வகை உணவு செய்து கொண்டு வந்து கொடுக்கும் எமது கலாசாரம் எங்கே போனது என்று தெரியாமல் மறைந்து விட எல்லோரும் சுய நலம் மிக்க பணப்பேய்களாக மாறி வருகிறோம்.

தோல் தொடர்பான புலன் உணர்வுகளில் தொடுகை முக்கியமானது. “தொட்டால் மூ மலரும்

தொடால் நான் மலர்ந்தேன்” என்று பழைய சினமாவில் கதாநாயகி பாடுவாள். தொட்டால் மூலவுருவும் மலரும். சந்தோஷிக்கும் எட்டு வார வளர்ச்சியிலேயே அதன் சொன்னு, மூக்கு ஆகிய இடங்களில் தொடுகை உணர்வை இனம் காண முடியும் என்பதிலிருந்து இந்தப் புலன் உணர்வு நேர காலத்தோடு தோன்றி விடுகிறது என்பது புலனாகிறது. பன்னிரண்டு வாரமளவில் உள்ளங்கை, உள்ளங்கால் போன்ற பகுதிகளில் இவ் வனர்வு அவதானிக்கப்பட்டு ஏற்கத்தாழும் பதினேழுவார மாசும் போது வயிற்றறை போன்ற இதர இடங்களிலும் உருவாகிவிடும். கருவில் வளரும் குழந்தைக்கும் தாய்க்குமான மிக நெருக்கமான உணர்வுப் பிணைப்பு “தொடுகை” மூலம் ஏற்படுத்தப்படுகிறது என்பதை அவதானித்த விஞ்ஞானிகள் “ஹாப்டோனாமி” (haptonomy) என்ற விசேட செம்முறை மூலம் அத் தொட்டபை இன்னும் இறக்க மடையச் செய்யும் வழி முறைகள் பற்றிப் பேசகிறார் கள். தாய் தன் வயிற்றறையை இதுமாகத் தடவிலிடும் போது, அச் செயற் பாட்டைப் பிள்ளை உணருகிறது. தாய் தானே அதை நாள் தோறும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செய்து வரலாம். கணவரும் தடவிலிடலாம். அப்போது கணவன், மனைவி உறவும் நெருங்கும் தாயின் தாயார் போன்ற முதியவர் களும் செய்யலாம். கூட்டுக் குடும்பப் பிணைப்பு இறுகும். நாய் போன்ற வீட்டு வளர்ப்புப் பிரானிகள் கூட நெற்றியில் தடவிலிடுதலை எவ்வளவு விரும்பும், மகிழும், சிரிக்கும் என்பதை அவற்றைக் கவனிப்பார்கள் அறிவர்.

தொடுகையை உணரும் பிள்ளை தனது உள்ளங்கையின் தொடுகை உணர்வைப்பாவித்துத் தனது கரத்தை நீவிலிடுதல், கொப்புழ் நாணைப் பற்றிக் கொள்ளுதல் போன்ற விளையாட்டுக்களைப் பொருத்துக்கும். பெருங் கூத்துக்ததான்! “மானிட ஆக்கை வடிவு திருக்கூத்தே” என்பார் திருமூலர்.

முப்பது வார வளர்ச்சியில் “நோ” உணர்வை இனம் காணும் பிள்ளை, கிட்டத்தட்ட ஏழரை மாதம் ஆகும் போது வெப்பம், குளிர், அழுக்கம் என்று சகல தோல் உணர்வுகளையும் அடையாளம் காண அறிந்து விடும்.

எமது கலாசாரத்தில் கர்ப்பினிகளைப் பொருத்துக்கும் என்று தடுக்கும் ஒரு விடயமாக இருந்தது. “தேர்த்திருவிழாவிற்குச் செல்லுதல்” கொரானாப் பரவல் காலத்தில் முழு உலகில் மருத்துவர்களால் சொல்லப் பட்ட அறிவுரைகள் எமக்குத் தெரியும். “கூட்டமான இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டாம்” என்பதே அது. மக்கள் ஒரிடத்தில் கூடுவதைத் தவிர்க்க, ஊரடங்குச் சட்டம் முதல் போக்குவரத்துத் தடை வரை பல வேறுநாடு களிலும் பல வேறு உத்திகள் பயன்பட்டன. “இத்தனை பேருக்கு மேல் ஒரிடத்தில் ஒன்று கூடக் கூடாது” என்ற விதி பல நாடுகளிலும் அழுவில் இருந்தது. மக்கள் நெரிச லாக, கூட்டமாக நிற்கும் இடங்களில் காற்று மூலம் பரவக் கூடிய வைரஸ் தொற்று எளிதில் பரவ வாய்ப்பு உள்ளது என்பதே இதன் பின்னணியிலுள்ள விஞ்ஞான உண்மை.

கர்ப்பினிகளும் நுண்ணங்கித் தொற்றுக்களுக்கு உள்ளாகாதிருத்தல் மிக முக்கியம் என்பதைக் கருத்தில்

கொண்டிருக்கலாம் எம் முன்னோர்கள். கல்வி அறிவு பெற்ற மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலோ அல்லது ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையிலோ அவர்கள் சொன்ன காரணங்கள் அமையாதிருக்கலாம். ஆனாலும் தவிர்க்கச் சொன்ன விடயம் சரியானதே. கோயில் களில் பொதுவாக ஏனைய திருவிழாக் களை விடவும் தர்த்திருவிழாவில் மிக அதிக கூட்டம் பல வேறு ஊர்களிலுமிருந்து வந்து குவிவது நாமறிந்ததே.

ஜேர்மன் சின்னமுத்து, பொக்கினிப்பான், போன்ற வைரஸ் தொற்றுக்கள் வருவது மூலவருவில் கடும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தலாம் என்பதை மருத்துவர்கள் அறிவுறுத்துவார்கள். பெற்றோர் தமது கருவில் இருக்கும் குழந்தைக்காகச் செய்யவேண்டியதைச் செய்து, தவிர்க்க வேண்டியதைத் தவிர்க்கும் போது நல்ல பெற்றோரியமும் ஆரோக்கியமாகக் கருக

கொள்கிறது. கர்ப்ப காலத் தாய்மாருக்காக எழுதப்பட்ட நூல்கள் தமிழிலும் உள்ளன. அவற்றைப் பெற்றோர் வாசிப்பது கட்டாயம்!

மேற் பூச்சுகள் மட்டும் அழகாய் இருந்து பயனில்லை. ஆழமான பெற்றோரிய வேர்கள் இடப்பட வேண்டும். இத்தகு கவனமுள்ள தாய் மரணிக்கும் போது பிஸ்ளை,

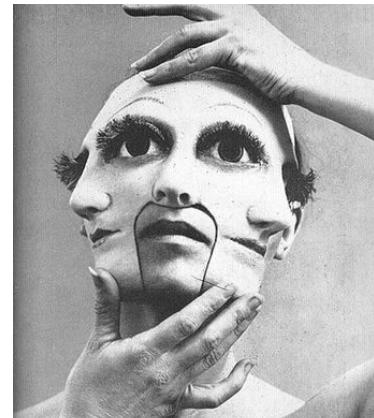
“எனக்குத் தாய் ஆகினாள் என்னை ஈங்கிட்டுத் தனக்குத் தாய்நாடியே சென்றாள்”

என்று இரங்கி அழும். அது அர்த்தமுள்ள அழகையாக இருக்கும். அத்தகைய தாயின் இழப்புப் பேரிழப்புத்தான் ஒரு பிஸ்ளைக்கு!

அறிவுக்கு ஆயிரம் கண்கள்
உறவுக்கு ஒன்றே ஒன்று!

அது பெற்றோரிய அன்பு!

(இன்னும் பேசுவோம்)

மௌனம்

நிர்ப்பந்த எழுத்துகளின்
யதார்த்தம் மீறிய வார்த்தைகள்
சுடாதவாறு
அரவணைக்கிறது பகுத்தறிவு.

தடவிக் கொடுத்த விரல்களின் இடுக்குகளில்
சகுனியின் பகடைகள்;
செதுக்கப்பட்ட கவிதையாக
கர்ணனிலிருந்து என்னை
விடுவிக்கிறேன்.

சிதைந்த உறவுகளின் கண்ணீர்த் துளிகள்
இதயத்தில் துளையிடுகின்றன
புறம்போக்கு நிலங்களில்
நையாண்டி விதைகள்
ஆரவாரமாய் விசிறப்படுகின்றது.

கருந்திராட்சை புளிப்பதாக
சிவப்பு அப்பிள் நாடிய நரிக்கு
வேர்களின் வலி புரிவதில்லை.

கோபுரக் கவர்ச்சியில் சுயமிழுந்து
குடிநீருக்கு அலையும்
குருட்டுச் சமுதாயத்தில்
என்னோடு ஓட்டியிருந்த தூசிகளையும்
அவ்விடத்தில் உதறிவிட்டு
மௌனமாய்க் கடந்து செல்கிறேன்.

எய்தவனை நோக்கியபடி அம்பு
மூடிய பாதையை ஊடறுக்கிறது...

கனகசபாபதி செல்வநேசன்
அல்வாய்.

பப்பாசி

மரக் கண்டு ஒன்றை
பக்குவமாய் வாங்கிவந்து
நட்ட அவன்
மிகக் கவனமாய்
நீரூற்றி பசளையிட்டு பராமரித்து....

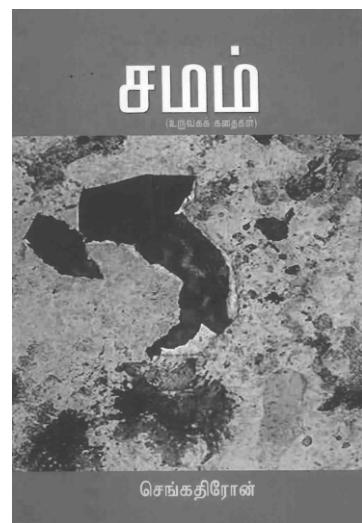
விரைவான வேகத்தில்
வளர்ந்து அது விடலையாகி...
அழகாக பூத்துத் சிரித்தது
கொடி கொடியாய்...!

அவனின் பலத்த
எதிர்பார்ப்புகள் வீணாக
ஆசையாசையாய் வளர்த்த அதை
வெட்சி சாய்க்க அவன்
கத்தியும் கையுமாக புறப்பட்ட தருணத்தில்
செய்தி வந்தது கைபேசியில்
மனைவி பெற்றாளாம்
பெண்பிள்ளை....
ஓடிக்கறுத்தது அவனது முகம்...!

- வெஷல்லிதாசன்..

செங்கதிரோனின் “சமம்” உருவகக் கதைத் தொகுதியை முன்வைத்து நூட்பங்கள் பல கண்ட உருவகக் கதைகள்

■ இரண்டாம் விசுவாமித்திரன்

நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு வடிவமுமாக நாவல்களும் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை என்று தொகுதிகளும் வந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய ஸ்ரீலங்காவின் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மிகவும் அறிதாகவே உருவகக் கதைத் தொகுதிகள் நமது வாசிப்புக்குக் கிடைக்கின்றன. இந்த அறிதான தழுநிலையில்தான் செங்கதிரோன் “சமம்” என்ற உருவகக்கதைத் தொகுதியோடு நுழிமிடையே வந்துள்ளார்.

உருவகக்கதை வரலாற்றில் கிரேக்க அடிமையான ஈசாப் சொன்ன கதைகளே உருவகக் கதைகளாக குறி கூடப்பட்டன. ஆரம்ப வகுப்புகளில் நாம் படித்துச் சுவைத்த “நரியும் தீராட்சைப் பழமும்” கதை அத்தகையதே. இயேசு நாதரின் நற்செய்தி (Gospel) யில் வரும் “விதை விதைப்பவன் கதை யிலும்” இமாம் கஸ்லாவி (ரஹ்) அவர்களோடு தொடர்புபடுத்திப் பேசப்படும் “குருவி கடலை இறைக்க முயற்சித்த கதையிலும்” உருவகங்களே விரவிக் கிடக்கின்றன. எனினும் வித்துவமான உருவகக் கதைகளை எழுதிய முதலாமவராக கலீல் ஜிப்ரான் கருதப்படுகிறார். அதனைத் தொடந்தே பலரும் உருவகக் கதைகளோடு உலா வந்தனர்.

(02)

உருவகக் கதை எழுதுவதற்கு பரந்த சிந்தனையும் கற்பனை ஆற்றலும் தேவை. உலகம் முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்ட உண்மைகளை அக்கதைகள் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. அதன் சிறப்பு கலைத்துவமும் சொற்களின்மூலம் தான். அங்கே கதை சொல்லி சுதந்திரமாக எதையும் நீட்டி முழுக்க முடியாது. மறுபுறுத்தில் அஃறினைப் பொருள்களை வைத்து மட்டுமே உருவகக் கதைகள் எழுதப்படுகின்றன என்ற பிழையான கற்பிதமும் சிலரிடம் உண்டு. சிறுவர் கதைகளும் குட்டிக் கதைகளும் உருவகக் கதைகளே என்று மயங்கி மருஞ்வோரும் உள்ளனர்.

ரஸ்யாவைச் சேர்ந்த சொலக்காவ் உலகப் புகழ் பெற்ற “சிறிய மீன் பெரிய மீன்” கதையை எழுதினார். ரவீந்திரநா தாகூர், வி.ஸ.காண்டேகர், இளம்பிறை எம்.ஏ.ரஹ்மான் ஆகியோர் உருவகக் கதைகளுக்காகப் பேசப்படுகிறார்கள். நம்மவர்களில் ச.வே. எஸ்.பொன்னுத்துரை, எஸ்.முத்துமீரான், செம்பியன் செல்வன். யூ.எல்.ஆகுதம்பாவா. எம்.ஜெ.எம்.முசம்மில் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இப்போது செங்கதிரோனும் இணைந்து கொள்கிறார்.

தமிழில் முதலாவது உருவகக் கதைத் தொகுதி 1964 இல் கொழும்பில் வெளியானது. இளம்பிறை எம்.ஏ.ரஹ்மான் இத்தொகுதியில் பதினெந்து கதைகளைக் கோர்வையாக்கி “மரபு” எனப் பெயர் கூடி இதனைச் சாதனையாக்கினார். நூல் வெளியான காலத்தில் அதனை வாசிக்க முடிந்த புதுடில்லி பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் சாலை. இளந்திரையன் தாய்த் தமிழகத்தைச் சேய்த தமிழகம் வென்றுவிட்டதாகக் கூறினார். சிரேஷ்ட எழுத்தாளரான எஸ்.முத்துமீரான் அவர்கள் “இயற்கை” என்ற தலைப்பிலும் “உருவகக் கதைகள்” என்ற தலைப்பிலுமாக இரண்டு உருவகக் கதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். அதில் ஒரு நூலுக்கு வல்லிக்கண்ணன் சிறப்பானதொரு அணிந்துரை மழங்கியிருந்தார். உருவகக் கதை

வரலாற்றில் தமிழில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உருவகக் கதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்ட பெருமை முத்து மீரானுக்கு மட்டுமே உண்டு என உறுதி யாக விசுவாசிக்கலாம். “தியாகம்” என்ற தொகுதியை எம்.ஜெ.எம்.முசம்மில் “நாங்கள் மனித இனம்” என்பதை யூ.எல்.ஆகுதம்பாவா ஆகியோர் தந்தனர்.

(03)

செங்கதிரோனின் “சமம்” என்ற இத்தொகுதியில் முப்பது கதைகள் அடக்கம் பெரும்பாலான கதைகளினது உயிரிழையாக தனிமனித “ஈகோ” வின் நிழல் தலைகாட்டி நிற்கிறது.

இத் தொகுதியில் உள்ள “சமம்” என்ற முதலாவது கதையும் இறுதியாக வந்துள்ள “சுபாவம்” என்ற கதையும் நமது விசேஷ கவனத்தைப் பெறுகின்றன. முதலாவது கதையில் ஜம்பது சத இருபத்தைந்து சத இரண்டு நாணயக்குற்றிகள் தங்களுக்குள் அமைதியிழந்து சத் தமிழுகின்றன. ஜம்பது சதக் குற்றியை இரண்டு இருபத்தைந்து சதக் குற்றி களாக மாற்றி சம பலமுள்ளதாக நிலைமையை மாற்றியபோது அமைதி காணப்பட்டது. சமகால அரசியலை உள்வாங்கி கதையை வாசிக்கும் போது அதன்பொருத்தப்பாடுகளால் மனம்மாலை தூடி மகிழ்கிறது

ஓருவர் எழுதிய கதையை இன்னுமொருவர் தனது புனைவு மொழியில் சுவைக்கத் தருவது உருவகக் கதையின் சிறப்பம் சங்களில் ஒன்று. சொலக்கோவின் “சிறிய மீன் பெரிய மீன்” கதையை எஸ்.பொன்னுத்துரை, புதுமைப்பித்தன், இளம்பிறை ரஹ்மான், இரண்டாம் விசுவா மித்திரன் போன்றோர் எழுதியிருப்பது

இதற்கான எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இத்தொகுதியில் இறுதியாக முனைத்துள்ள “சபாவம்” என்ற கதை அத்தகையதே. நடுவழியில் முதலை குரங்கின் ஈரலைக் கேட்டதாக பாடசாலைகளில் நாம் வாசித்து ரசித்த “முதலையும் குரங்கும்” கதை இங்கே சபாவம் என்ற கதையாக மறு பிறப்பெடுத் துள்ளது. நூலாசிரியர் பக்கம் 68 இல் சொல்வதைப் போல அக்கதை தழுவல் அல்ல. சொலக்கோவின் “மீன் கதை”யின் சாயலை ஒத்த “பிறிதொரு வாசிப்புக் கதை” யாகும். நட்பு என்ற கதை இன்னுமொரு வித்தியாசமான தளத்தில் எழுதப் பட்டுள்ளது.

“அழகு” என்ற கதையில் தழுவியவின் வனப்பு ஜோலிக் கிறது. “சபலம்”, “தாபம்” போன்ற கதைகள் இயற்கை நிகழ்வுகளைத் தாங்கி கற்பனையில் அனைத்து விஞ்ஞான விளக்கம் பெற்று உலா வருகின்றன. இந்த வரையறைக்குள் “சுயம்” என்ற கதையை இணைத் துப்பார்க்கவும் வாய்ப்புண்டு.

சொற் செறிவு, கதை சொல்லும் நுட்பம் என்பவற்றால் “வலை” என்ற கதை சிறப்பாகப் பின்னப் பட்டுள்ளது. “புரிதல்” என்ற கதையும் காரமாக உள்ளது.

மாணவர்களுக்குப் பயன் விளைவிக்கும் வகையில் கதைகள் சடைத்துள்ளமையும் உருவகக் கதையின் பல்வேறு நுட்பங்களை தன்னத்தே கொண்டு நிமிர்ந்துள்ள மையும் அர்த்தமுள்ள தலைப்பு களும் பொருத்தமான ஒவியங்களும் உருவகப் புனைவு மொழியும் பாலுக்குள் நெய்யாகப் பதுங்கி யிருக்கும் போதனைகளும் அனி வகுத்து வரும் கதைச் சிறப்புகளும் என்று கை தட்டல் வாங்குகிறது “சமம்” எனும் செங்கதிரோனின் உருவகக் கதைத் தொகுதி.

பின் நவீனத்துவத் தின் பார்வையில் உருவகக் கதைகளை அணுகும் புதிய எத்தனங்கள் மேற்கிளம்பி வரும் இன்றைய நிலையில் சமம் தொகுதியின் வரவு முக்கியத் துவம் பெறுகிறது.

பொலிப் பான விளைச் சலை இத் தொகுதி செங் கதி ரோனுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கும் என நம் பிக் கை யோடு விசு வாசிக்கலாம்.

ஸர் ஜந்து திங்கள் இருள்கூழ் கருவறையில் ஈற்றுவரை சுமந்தெம்மை ஈன்றெடுத்த உயிரின்று இருள் விலகி ஓளியேறும் காலைவேளைதனில் இருந்தவிடத்தினிலே சத்தமின்றி விடைபெற்றுப் போனதுவேன் ?

தூக்கமின்றி துக்கமின்றி நடுநிசியிலும் எம்மை தூங்கவைத்து அதை ரசித்த காலம் நினைந்து சூற்றுவன் உமையளைக் கிரவிரவாய் கதைகூறி கூப்பிட்டும் கதைக்க இயலாமல் குரலடங்கிப் போனதுவேன் ?

கரம்பிடித்து மெல்ல நடைபழக்கி பாதம் நோகுமென்றெண்ணி எமையெடுத்த நினைவிருத்தி இறுதியாய் உங்களை மெல்லக் கரம்பற்றி இயலாத நடை நடத்தி வைத்தியம் பார்த்ததுவேன் ?

அள்ளி நாம் மண்ணுண்ட போதும் அடிக்காமல் அதைக் கடிந்த தேக்கதை மக்கள்நாம் பினமென்றழைத்து அதை மண்ணுண்ணைக் கண்டு மனம் பதைபதைப்பட்டேன் ?

அன்னைக்கிட்ட தீ

சள்ளி விறகெடுத்து அன்னமாக்கி மசித்தாட்டி சுண்டிக் கண்ணத்துச் சோறாகற்றிய விரல் செயலினக்க முன்னின்று சுன்னத்து இடிக்கச் செய்து முற்பிறப்பின் கடனதுவென்று இப்பிறப்பில் செய்ததுவேன் ?

ஆரத்தழுவி எம்மை பாசம்காட்டிய ஆத்மாவின் உயிரில்லா உறையாம் உடல்மீது நெஞ்சாங்கட்டை வைத்து மனப்பாரமிறக்கி நெஞ்சுருக அன்னைக்கிட்ட தீ ஆழ்மனதில் ஏரிவதுவேன் ?

முட்டிச் சோறாக்கி நாம் மகிழ்ந்து விளையாட முற்றத்தில் கல்லடுக்கி அடுப்புவைத்துத் தந்த நீண்ட தொப்புள்க் கொடியறவு நீராகிப்போனபோது நீருற்றி சூடனைத்து முட்டியிலதான் அடக்கிக் கங்கையில் கரைத்ததுவேன் ?

“அ” முதல்க்கொண்டு அகிம்சைவரை கற்பித்து அடையாளம் எமக்கிட்டு அன்போடு பண்பையும் பகிர்ந்தவித்து நால்பத்து ஆண்டுகள் நாம்பட்ட கடன்தீர்க்க நாம் செய்த காரியங்கள் போதுமென்று மனமாறுமோ ? இல்லை விதியென்று விடைக்கூறுமோ ?

- கந்தர்மடாம் அ.அஜந்தன்

உங்கள் லில்லங்களில் நடைபெற
கிருக்கும் மாங்களைரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

ஸ்ரீ கல்ரீஸ்

திருமண அழைப்பதம்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சுர்க்கை அல்லாய் கவுயகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலைஞர் து. கணமணி அவர்களால் மழி கல்ரீஸ் நிறுவனத்தில் செய்திட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.